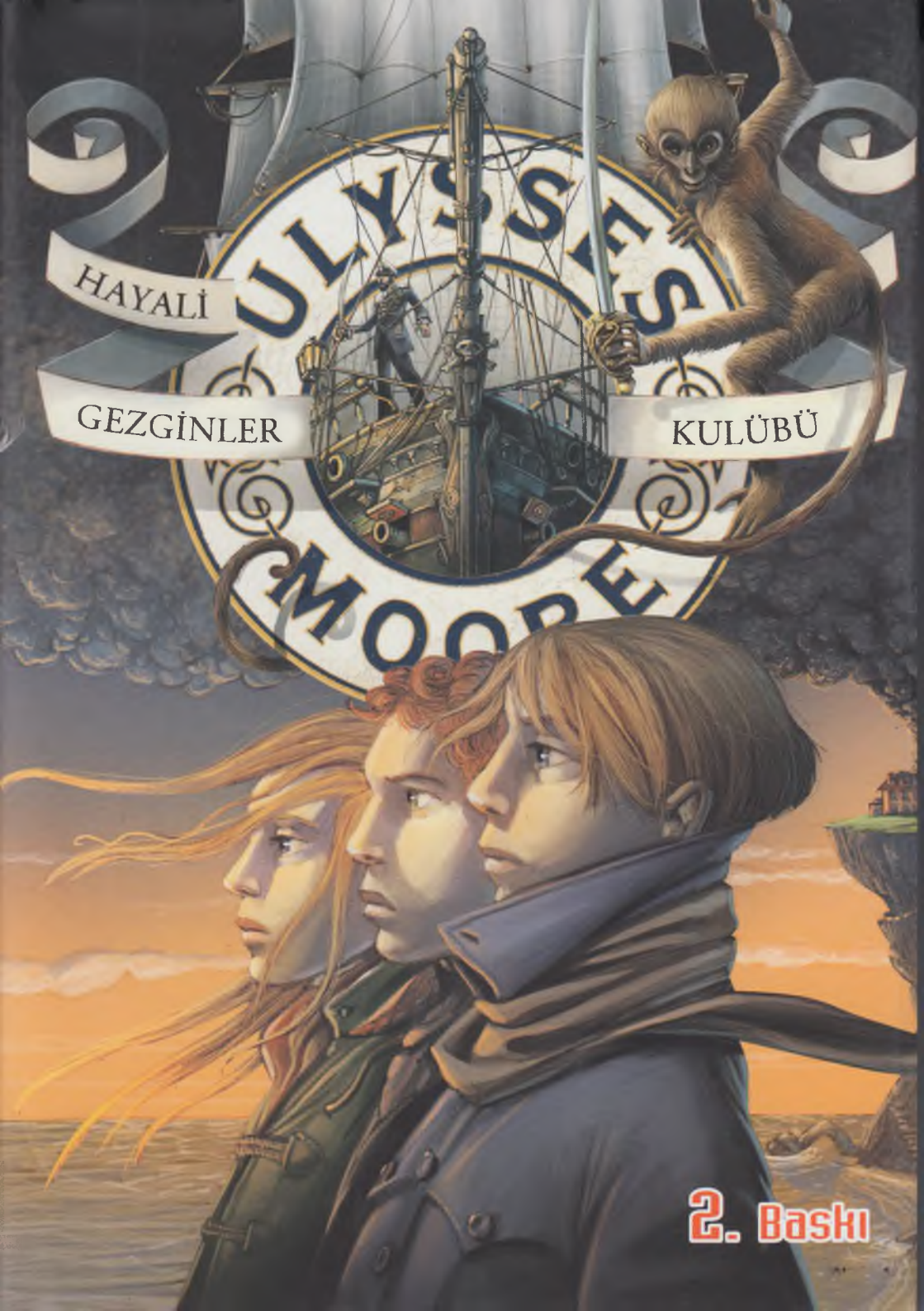
HAYALİ
ULYSSES
GEZGİNLER
KULÜBÜ
MOORE
2. Baskı

HAYALİ GEZGİNLER KULÜBÜ
İkidir sayısı, denizi gözleyen koruyucuların,
Kayrisli, tüyler ürpertici ve kaldırmışlar mızraklarını.
Üçtür sayısı onları durduracak arkadaşların,
Buna inanın hiçbiri çevirmeyecektir öteki yanağını.
Ulysses Moore
ISBN 978-605-09-0704-9
₺22
Doğan Egmont
de.com.tr

Kilmore Koyu'nda en uzun günün şafağı. Yağmur her şeyi gri bir örtüyle örterken şimşekler, gök gürültüleri ve patlama sesleri koyun sessizliğini bozuyor. Oysa bunların fırtınayla alakası yok. Bunlar Kaptan Spencer'ın efsanevi gemisi Mary Grey'den atılan top gülleleri.
Artık herkes elinden geleni yapmalı. Covenant ikizleri, en büyük düşmanlarıyla tek başlarına hesaplaşmalı. Çünkü Kaptan Spencer'ı yenebilecek tek kişi olan Ulysses Moore, ortalarda yok...

Hayali Gezginler Kulübü,
Ulysses Moore efsanesinin
on ikinci kitabıdır.

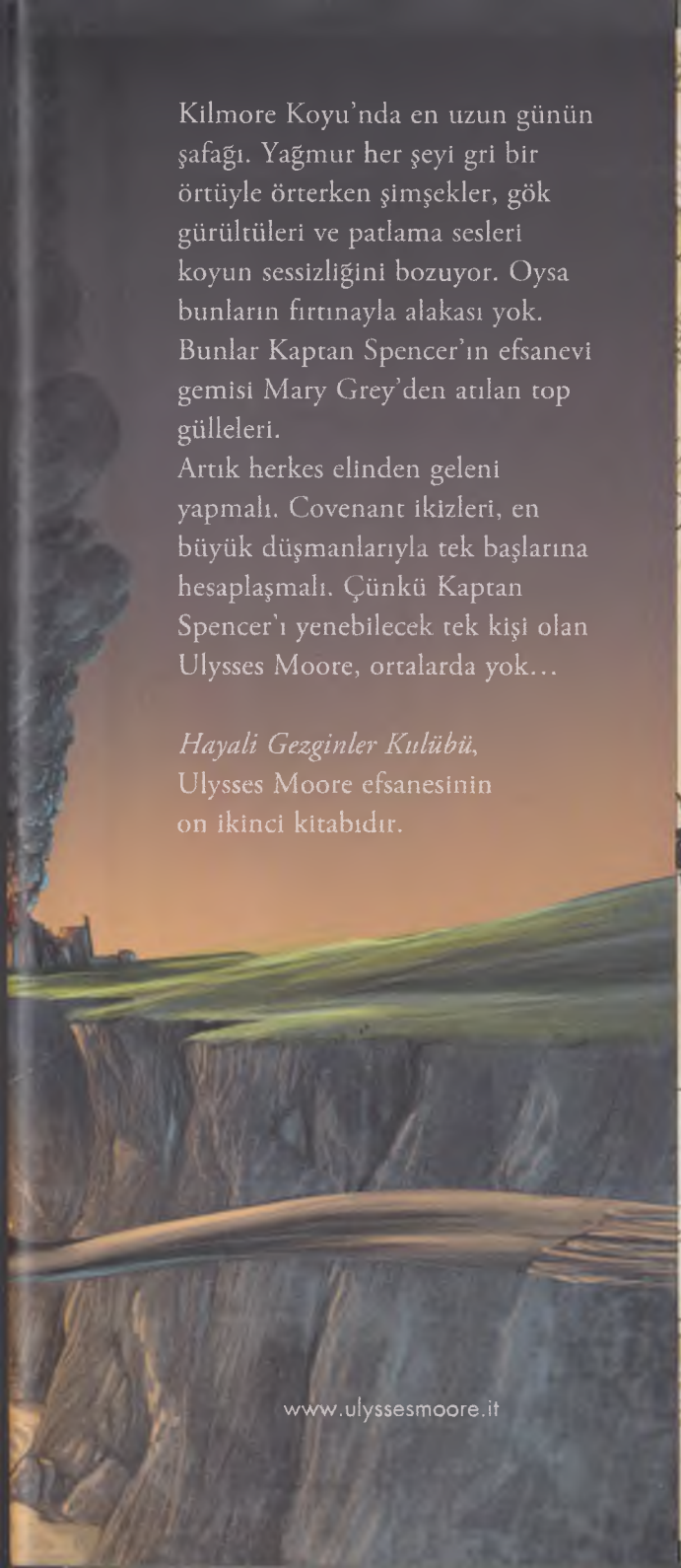

www.ulyssesmoore.it

KAPTAN SPENCER'IN MACERALARI

Circe De Briggs

Ulysses Moore

RESİMLEYEN: MORICE MOREAU

Villa Argo

Kilmore Koyu Cornwall

KAPTAN SPENCER'IN MACERALARI

Circe De Briggs

RESİMLEYEN: MORICE MOREAUX

Ulysses Moore
Hayali Gezginler Kulübü

Özgün adı: *Il Club dei Viaggiatori Immaginari*
Metin: Pierdomenico Baccalario
Özgün kapak ve çizimler: Iacopo Bruno
Grafik tasarım: Iacopo Bruno

© 2011 Edizioni Piemme S.p.A
via Tiziano 32 – 20145 Milano

Türkiye yayın hakları:
Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Adres: 19 Mayıs Cad. Golden Plaza No:1 Kat:10 Şişli 34360 İstanbul
Tel: (0212) 373 77 00
www.doganegmont.com.tr
2. Baskı: İstanbul, 2012

Çeviri: Delal Aydın
Yayına hazırlayan: Sinem Çelebioğlu
Grafik uygulama: Havva Alp

Basım yeri: Acar Basım ve Cilt San. Tic. A. Ş.
Adres: Beysan Sanayi Sitesi Birlik Cad. No: 26 Acar Binası
34524 Haramidere - Beylikdüzü / İSTANBUL
Tel: (0212) 422 18 34

ISBN: 978-605-09-0704-9

Sertifika no: 11940

www.ulyssesmoore.it

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni alınmaksızın herhangi bir elektronik ya da mekanik yöntem kullanılarak kopyalanamaz veya yayınlanamaz.
International Rights © Atlantyca S.p.A

Ulysses Moore

HAYALİ GEZGİNLER KULÜBÜ

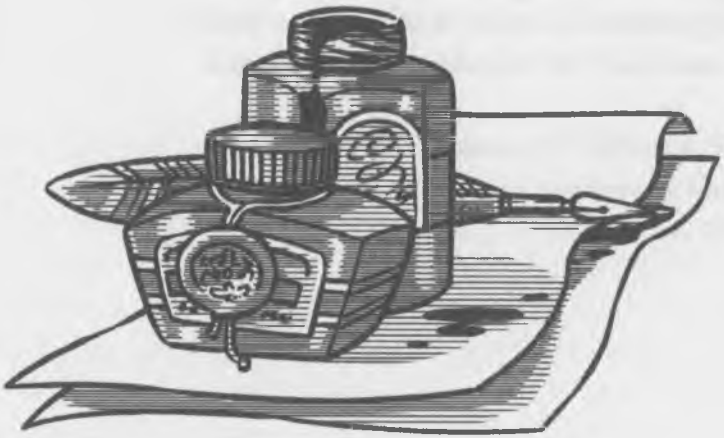

Doğan Egmont
Okumak gelecektir.
www.de.com.tr

Şöyle karşılık verdi ona uslu akıllı Penelopeia, dedi ki:
"Boş görüntüdür düşler, konuğum ve yorumu zor,
üstelik insanların yorduğu gibi de çıkmaz çoğu:
Özsüz ve güçsüz düşler bizlere iki kapıdan gelir,
kapının biri boynuzdandır, biri fildişinden..."

Odysseia, 19. Bölüm, s. 327
(Çevirenler: Azra Erhat, A. Kadir)
Can Yayınları, 2009

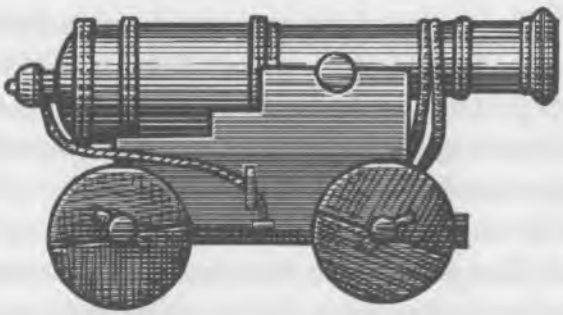

Bölüm 1
DÜŞÜŞ

Jason ve Julia yan yana, Salton Uçurumu'nun kayalıklarına oyulmuş basamakların hemen önünde duruyorlardı. Ev zangır zangır titremeye başladığında gelmişlerdi buraya. Onları sıçrayarak uyandıran o dehşet verici zelzelenin hemen ardından.

Derken onu görmüşlerdi. Kilmore Koyu kumsalının hemen karşısında, denizin açıklarında duruyordu. Mürekkep karası yelkenleriyle baştan aşağı simsiyah bir guletti. Ve sekiz tane topunun her birinin namlusunu onlara doğru çevirmişti.

Barut patlamasına benzer bir ses duymuşlardı. Bunu bir ıslık sesi izlemiş ve tan yeri apansız bir alevle aydınlanmıştı.

"EĞİL!" diye bağırdı Jason. Kız kardeşini yere çekip kendi bedenini ona siper etti.

Argo Villası'nın kulesi, bir penceresinden girip öteki penceresinden çıkan bir top güllesiyle tam kalbinden vuruldu.

"JASON! JULIA!" Cam kırıklarından oluşan bir yağmur, bahçede üzerlerine yağarken anne ve babaları dehşet içinde çocuklarını çağırıyorlardı.

İkinci bir ıslık sesi yankılandı. Sonra üçüncüsü ve dördüncüsü geldi: Top güllelerinden biri, verandayı binlerce parçaya ayırıp dev bir bovling topu gibi evin içine, halıların üzerine yuvarlandı. Başka bir top güllesi kuleyi bir kez daha vurdu ve üçüncüsü asırlık ağaçlardan birini köklerinden söküp bahçenin nemli toprağına serdi.

Julia fal taşı gibi açılmış gözlerle bu korkunç sahneyi izliyordu. "Bunlar gerçek olamaz," diye fısıldadı sersemlemiş bir halde.

"Sakın ayağa kalkma!" Jason'ın ayağa fırlayıp koşmaya başlamadan önceki son sözleri bunlar olmuştu.

Bir gürleme. Bir alev. Ve Julia'nın çığlığını bastıran bir ıslık: "JASON!"

Başka bir top güllesi ağaçların arasından geçip bir zamanlar Nestor'un kulübesi olan harabeye isabet etti ve duvarlarından birini yıktı.

Bayan Covenant sinir krizinin eşiğindeydi. Kocası onu sakinleştirmek için elinden geleni yapsa da, kadının hıçkırıklarının ardı arkası kesilmiyordu. Gerçi adam da dehşet içinde etrafına bakarken bu olanlara bir anlam vermekte zorlanıyordu.

Bu arada kule yaralı bir hayvan gibi yana yatmaya başlamış-

tı. Argo Villası'nın kadim duvarlarında derin bir yarık açılmıştı.

"JASON!" diye bağırdı Julia avazı çıktığı kadar. "NEREYE GİDİYORSUN?"

Fakat erkek kardeşinin onu duymasına imkan yoktu. Koşarak anne ve babasının yanından geçti. Adamla kadın, toz ve talaşlardan oluşan bir bulutun içinde birbirlerine sarılmışlardı. Babasının üzerinde hâlâ mavi beyaz çizgili pijamaları vardı. Annesiyse uzun geceliğiyleydi. Kadına bakmak bile insanı hüzünlere gark ediyordu.

"Arabaya, çabuk!" diye bağırdı Jason garajı göstererek. "Hepimiz arabaya binmeliyiz! Anahtarlar nerede?"

Fakat anne ve babasının gözlerinde sadece derin bir kafa karışıklığının izleri vardı. Oğlana sanki yabancı bir dilde konuşmuş gibi baktılar. Jason bir çırpıda ne yapılması gerektiğine karar verdi. Koşarak mutfağa daldı, etrafına baktı, anahtarların her zamanki kasenin içinde olduğunu gördü. Onları kaptığı gibi babasına fırlattı. Adam anahtarları havada yakalasa da, sanki büyüyle elinde belirmişler gibi anlamsız gözlerle onlara bakmayı sürdürdü.

"Bir an evvel buradan gitmeliyiz! Bizi öldürmeye çalışıyorlar!" Jason insanın tüylerini ürperten bir sükunetle konuşuyordu.

Bay Covenant hâlâ elindeki araba anahtarlarına bakıyordu. "Nasıl böyle bir şey söylersin... Jason!"

Fakat oğlu yeniden evin içinde gözden kaybolmuştu. Bir gürleme. Bir ıslık. Ve Covenantları korkutan bilmem kaçıncı gümbürtü.

Garajdaki araba.

Evet, araba iyi bir fikirdi.

"Julia, koş! Bu tarafa!" diye bağırdı Bay Covenant. Sonra da karısını kolundan tuttuğu gibi bahçeyi geçti.

Jason trans halindeymiş gibi mutfaktan geçerken aklında sadece tek bir şey vardı. Öyle ki, etrafındaki hiçbir sesi duymuyordu. Önce verandadan içeri yuvarlanan top güllesinin durduğu salona koştu. Gülle, halıların üzerinde hâlâ tüten bir yanık izi bırakmıştı. Ona dokunma isteğine karşı koyamadı: İlk izlediği korsan filminden beri kendi kendine bu metal kürelerin nasıl...

"Uf!" diye bağırdı elini toptan çekerek.

En azından bir merakını daha gidermişti: Yeni atılmış top gülleleri insanın elini yakacak kadar sıcak oluyordu.

Koşmaya devam etti. İkinci salona geçti, oradan Zaman Kapısı'nın bulunduğu taş odaya vardı ve son olarak da merdivene ulaştı. Yere düşmüş sayısız bibloya, parçalanmış veya hâlâ duvarda sallanan tablolara aldırmamaya çalışıyordu. İlk birkaç basamağı çıkmıştı ki, aniden durdu. Uzaklardan bir böğürtü sesi yükseldi. Bunu giderek yaklaşan bir ıslık sesi izledi.

İçgüdüsel olarak yüzüstü merdivene yatıp kafasını ellerinin arasına alarak topun evi vurmasını bekledi.

"Lütfen şimdi değil!" diye yakardı, ne olduğunu bilmediği bir şey başının birkaç metre üstünde patlarken. Merdivenin tepesindeki ayna binlerce parçaya ayrılarak Jason'ın üstüne sipsivri kırıklardan yağmur olup yağdı. Oğlan ayağa kalkmadan önce

birkaç saniye daha bekledi. Sonra da koşarak merdivenleri çıktı.

Top güllesi aynanın tam ortasından girip arka taraftaki duvara saplanmıştı. Aynanın geriye kalan her parçasında oğlan kendi yansımasını görebiliyordu. Yüzü telaştan çarpılmıştı ama gözlerinde azgın bir kararlılığın parıltısı vardı.

Döndü: Kuleye açılan kapı yerinden çıkmış, hemen yanında yerde yatıyordu. Ulysses Moore'un çalışma odasından geriye ne kaldıysa şimdi soğuk bir rüzgarın hükmü altındaydı. Bütün tehlikesine rağmen Jason, kapının üstünden atlayıp odaya girmekte tereddüt etmedi.

Kule odası korkutucu bir şekilde yana yatmıştı. Zemin, mandalina kabuğu gibi açılmış, döşeme tahtaları keskin ve girintili çıkıntılı bir yelpaze şeklini almıştı. Masa, sandalyeler, sandık, gemi modelleri, günlükler ve Ulysses Moore'a ait olan tüm eşyalar birbiri üstüne en uzak köşeye yığılmışlardı. Jason kapının kirişine tutunup baş dönmelerinin geçmesini bekledi.

"Hayır," dedi kendini zorlayarak. "Şimdi değil."

Kırık camların ardından Kilmore Koyu'nu, karanlık denizi ve tam ortasında duran kapkara yelkenleriyle o gemiyi görebiliyordu. Meşalelerden oluşan bir orman, geminin maymunlardan oluşan saçmalık derecesinde tuhaf mürettebatının sekiz top güllesinin ardında telaş içinde işe koyulduğu güvertesini aydınlatıyordu.

Jason o dakikaya kadar duyduğu patlamaları saymaya çalıştı: Aynayı vuran top, yedinci olmalıydı. Gerçi onları uyandıran topu da sayarsa sekizinci oluyordu.

Acaba gemidekiler topları yeniden doldurmakla mı meşguldüler? Çünkü birkaç saniyedir ne bir gürleme ne de top güllelerinden çıkan ıslık sesi duyulmuştu. Dışarıdan sadece çakıl taşlarının üzerinde ayak sesleri, otomobilin çalışan motoru ve annesinin çaresizlikten kısılmış sesi geliyordu: "Jason! Neredesin? Jason!"

Aynı anda kulenin zemini sarsılıp biraz daha yana yattı. Ulysses Moore'un sandığı aniden eğimli zemin boyunca kaymaya başladı, yuvarlandı ve açılıp içindeki dağ gibi kağıt ve resimli defter yığınının etrafa saçılmasına neden oldu. Jason istemeyerek de olsa onları artık kurtaramayacağını anlamıştı. Dişlerini sıkıp buraya almaya geldiği asıl nesneyi bulmak için kendini karanlığın içine attı.

Onun, zeminin en fazla alçaldığı yerde, kitaplardan ve kırık vazolardan oluşan bir yığının ta derinlerinde olduğunu gördü. Sekizgen bir müzik kutusuydu; üzerinde at yerine gemilerin olduğu bir tür atlıkarınca vardı. Uzun süre onun Argo Villası'ndaki çekmeceleri, dolapları, rafları ve nişleri dolduran binlerce eşyadan biri olduğunu düşünmüşlerdi. Yıllar yıllar boyunca hakiki veya hayali yerlerden toplanmış hediyelik eşyalardan biri. Fakat önceki gece Kara Volkan ona ve Julia'ya o müzik kutusunun eski bir aile yadigarı olduğunu açıklamıştı. Elisabeth Kapler denilen bir kadından Ulysses Moore'un babası John Joyce Moore'a verilmiş bir hediyeydi. İçinde büyük bir sırrın saklı olduğu bir nesneydi.

Ayağını odanın zemininden geriye kalanların üzerine koy-

mayı deneyip onu taşıyıp taşımayacağını anlamak için tüm ağırlığını bacağına verdi. Onun bu hareketiyle kule sanki her an dağılacakmış gibi inleyip esnedi. Fakat akıl almaz bir şekilde... dayanıyordu! Argo Villası'nın kadim duvarları dayanıyordu! Jason bir adım daha atıp çömeldi ve yoluna dört ayaküstünde devam etti. Çok ama çok yavaş hareket ediyordu. Bir gözü zeminde, bir gözü denizdeki gemideydi.

Onlar müzik kutusunu çalıştırdıkları için gelmiş olabilir miydi? Bu çok saçma bir düşünceydi ama uyduruk olsa bile, bütün olasılıkları hesaba katması gerektiğini bilecek kadar çok şey öğrenmişti. Ve lanet olası gemiyi ortaya çıkaran şey bu müzik kutusuysa eğer, belki onu geldiği yere geri de yollayabilirdi. Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı. Zeminin üstünde sürünerek odanın dibindeki eşyalara biraz daha yaklaştı...

"Jason!" Anne ve babasının bağırışları korkunç bir gümbürtünün ardında duyulmaz oldu.

Oğlanın pencereden dışarı bakmak için başını döndürmesiyle, denizden kendisine doğru ateşten iki dilin uzandığını görmesi bir oldu. "Hayır," diye mırıldandı dişlerinin arasından.

Odanın bir köşesinde duran açık sandığın arkasına saklandı. Sadece birkaç defa gözünü kırpmıştı ki, tuzla buz olan camların sesi duyuldu. İlk top güllesi, kulenin yanındaki kütüphaneye isabet etmişti.

"Cehenneme kadar yolu var!" Jason son bir gayretle öne doğru atıldı.

Parmakları bavulun eski derisine, pirinç vidalarına değip bir

kitabın sayfalarına, ardından da villanın eski sahibinin çok sevdiği gemi modellerinden birine dokundu ve sonra...

İkinci top güllesi bahçedeki çiçek tarhlarının arasına düşüp ıslak toprağın içinde koca bir çukur açtı. Kule baştan aşağı bir kez daha sarsılıp biraz daha yana yattı. Günlükler, tablolar, heykeller ve bir sandalye tuzla buz olmuş camların arasından dışarı uçup evin çatısında yuvarlandı ve aşağıdaki bahçeye düştü.

Jason duvara çarpmıştı. Üzerine devrilen bir şey hareket etmesini engelliyordu. Ama oğlan pes etmeyerek boşta kalan eliyle, etrafa saçılmış eşyaları araştırmayı sürdürdü. Sonunda müzik kutusunun sivri köşelerini parmaklarının ucunda hissetti. Uzanabildiği kadar uzanarak onu gıdım gıdım kendisine doğru çekti. Parmakları önce arka tarafına değdi ve biraz daha çabaladıktan sonra müzik kutusunu eline yuvarlamayı başardı.

"Evet!" Rahat bir nefes aldı.

"JASON!" Bu kez bağıran Julia'ydı.

Geliyorum, dedi kendi kendine Jason, müzik kutusunu eline alırken. Sıkıştığı yerden çıkmaya çalıştı. *Geliyorum,* diye düşündü bir kez daha. Yukarıdaki kapıya ulaşmaya çalıştı ama o tarafa attığı ilk adımda kuleyi evin ana aksamına bağlayan tahta hatıllar daha fazla dayanamayarak kırıldılar.

Zaman durmuş gibiydi. Ama aslında her şey sadece bir dakika sürdü. Argo Villası'nın kulesi kendi içine gömülerek yerle bir oldu.

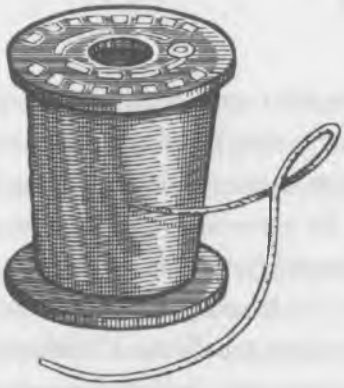

Bölüm 2
HAYALİ BİR GÜMRÜK İDARESİ

"Doğru yerdesiniz," dedi Dünya'nın Hayali Gezginleri ofisindeki sarışın görevli.

"Yönetmeliği okuduktan sonra şu formu doldurmalısınız," diye ekledi kızıl bir görevli, yüzünde gülümsemeyle.

"Fakat Karanlık Limanlar'a giriş izni olan Arianna'nın İpliği'ni almak için reşit olmak gerekir," diye ekledi esmer bir memur, oğlana bakmaya bile tenezzül etmeden.

"Hey, bir dakika! Ben reşidim!" diye itiraz etti küçük Flint yüzsüzce yalan söyleyerek.

"Şşşt..." diye kesmesini emretti Nestor. Oğlanın yanında duruyordu. "Bırak ben konuşayım."

Küçük Flint'in suratı asılsa da, söylendiği gibi kenara çekil-

di. Ne maskaralıktı ama! Saatlerdir hayali yerler Labirenti'nin ofisleri arasında mekik dokuyorlardı ve hâlâ bu katlanması mümkün olmayan bürokrasinin içinden bir çıkış yolu bulamamışlardı. Bu da yetmezmiş gibi Kaptan Spencer'ın hapishane adasındaki yanardağın içine atlayıp buraya geldikleri andan beri ağızlarına bir lokma yemek koymamışlardı.

İhtiyar bahçıvan topallayarak bankoya yaklaştı. Görevlilerin üçüne birden aynı anda bakmaya gayret ediyordu. Üçünün de önünde müzede sergilenen eserlerde olduğu gibi isim levhası vardı: *Irene* (sarışın), *Diche* (kızıl) ve *Eunomia* (esmer). Yan yana oturuyorlardı. Aralarında sadece renkli iplerden meydana gelen karmakarışık bir ağ vardı. İpler her tarafı kaplıyordu: tavan, duvarlar, zemin. Bankonun olduğu taraftaki bir düzine kancadan fışkırıyorlardı. Sonra da odanın derinliklerinde gözden kayboluyordu.

Nestor ve küçük dostunun bu kadar yol tepmesinin sebebi de onlardı. Öğrendikleri kadarıyla Arianna İpliği, Labirent'in bitmez tükenmez dolambaçlı yollarında yönlerini bulmak için kullanabilecekleri yegane araçtı.

Sarışın görevli, kelebek şeklindeki gülünç gözlükleriyle şampanya bardağı gibi üst üste yerleştirilmiş bir düzine makarayı kontrol ediyordu. Yanında oturan kızıl saçlının etrafı; sözlükler ve listeler, ciltli kitaplar ve kayıt defterleri, tüzükler ve el yazması kitaplarla çevriliydi. Onları gören Nestor, Argo Villası'ndaki kitapları düşünüp içini çekti. Bu sırada esmer görevli, elindeki makası sallayarak etrafını saran sayısız ipten birini kesip bir ka-

ğıda damga basıyordu.

"Hanımlar asıl mesele şu..." diye söze girdi ihtiyar bahçıvan. Sakin bir sesle konuşmaya çalışıyordu. "...bir süredir ofisler arasında dönüp duruyoruz, artık-"

"Burada zaman kavramı yoktur beyefendiciğim," diye kestirip attı esmer görevli. Sonra bir ip daha kesti.

Nestor derin bir nefes aldı. "Lakin biz şimdiden çok geç kaldık ve mutlaka... üstüne basarak söylüyorum mutlaka... Karanlık Limanlar denilen şu yere ulaşmalıyız, bilmem anlatabildim mi?"

Anlatabilmiş olmalıydı. Çünkü sarışın görevlinin gözleri fal taşı gibi açıldı, kızıl olan başını kaldırıp Nestor'a baktı, esmerse bir ip daha kesti.

"Uzun lafın kısası, Hayali Topoğrafyalar Bölümü'ndeki kartograflar, Arianna İpliği'ni almamız için bizi size yolladılar... Yanlış hatırlamıyorsam siyah iplik olmalıymış."

"Aynen öyle!" diye bağırdı sarışın görevli. Uzanıp etrafını saran iplikler arasından siyah bir tane seçti.

Nestor gülümsedi. "Mükemmel. Öyleyse anlaştık."

"Kartografların sizi buraya gönderdikleri apaçık ortada," diye araya girdi kızıl. "İpliği kesecek olan kişiler bizleriz."

"Ve geçersiz olacağı tarihi belirleyecek olanlar da," diye homurdandı esmer başka bir ipliği kesip bir kağıdı damgalarken.

Nestor boğazını temizledi. "Öyleyse anlaştık. Bize iki kişilik siyah iplik lazım ve-"

"Ne yazık ki yönetmelik bizi böyle bir şey yapmaktan menediyor," diye hatırlattı kızıl görevli, küçük Flint'i işaret ederek.

"Karanlık Limanlar'a çocuklar gidemez."

"Ben çocuk değilim!" diye itiraz etti küçük Flint.

"Neden çocuklar gidemiyormuş?" diye sordu sarışın, üzgün bir ifadeyle.

Kızıl saçlı görevli önündeki el yazması kitaplardan rastgele birkaç tanesini açıp araştırdıktan sonra bu durumla ilgili olduğunu düşündüğü bir pasajı okudu: "Yönetmeliğin taraflar arasındaki hayali anlaşmalarla eklenen ilavesinin 45. paragrafı uyarınca 'anne sütüyle beslenen bebekler' sadece beyaz ipliği kullanabilirler, 'çocuklar' kırmızı, yeşil, turuncu ve maviyi, 'ergenler' kırmızı ve fuşyayı..." Kadın gözlerini Yönetmelikteki binlerce kelimeden kaldırıp ekledi: "Anlayacağınız siyah bir Arianna İpliği'ni sadece yaşlılara verebiliriz."

Bu şekilde hitap edilmek, Argo Villası'nın bahçıvanının kaldıramayacağı bir şeydi. "Ağzını topla!" diye çemkirdi. "Ben hiç de yaşlı değilim."

"Gördünüz mü?" diye yeniden saldırıya geçti küçük Flint. "Bu üçü bizi sadece oyalıyor."

"Kaç yaşında olduğunuzu öğrenebilir miyim?" diye sordu esmer görevli.

Nestor ona cevap verinçe sarışın bağırdı. "Ama bu tanım size tam olarak uyuyor!"

"Teknik olarak," diye itiraz etti kızıl saçlı hiç acımadan, "61. paragraf uyarınca sizin yaşınız 'bir ayağı çukurda' olarak ifade ediliyor. Bu durumda indirim hakkı kazanıyorsunuz ve size bir çanta hediye ediyoruz."

"Ben aptal bir çanta istemiyorum!" dedi Nestor burnundan soluyarak. "Ben sadece ipliğimi istiyorum!"

"Lütfen metin olun," diye ısrar etti sarışın, ona büyük bir çanta uzatarak. "Çok kullanışlıdır!"

"Sen de yaşın tuttuğunda tekrar gelebilirsin minik, oldu mu?" diye ekledi kızıl saçlı, küçük Flint'e bakarak. Oğlan ise yanında alev saçan şemsiyelerden getirmiş olmayı hayal ediyordu.

Nestor önce çantayı, sonra da çocuğu inceledi. Kim bilir, belki biraz uğraşırsa onu çantanın içine sokabilirdi...

"Şimdi size bazı sorular sormam gerek beyefendi..." dedi sarışın.

İhtiyar bahçıvan soru soran gözlerle kadına baktı.

"Bir bakalım... Karanlık Limanlar'a gitmek istediğinize emin misiniz? Buraların geri dönüşü olmayan tehlikeli yerler olduğunu biliyorsunuz, öyle değil mi?"

"Evet, biliyorum," diye yalan söyledi Nestor.

"Karanlık Limanlar'a gitmek istemenizin nedeni nedir?" diye sordu sarışın.

"Birini arıyorum."

"Daha açık olur musunuz? Bir canavarı mı arıyorsunuz? Bir iblisi mi? Bir suikastçıyı mı?"

"Karımı arıyorum."

"Demek karınız, Karanlık Limanlar'daki şehirlerden birinde," diye sonuca vardı sarışın. "Orada tam olarak ne yapıyor? Bir boğazkesen mi? Öldürücü zehirler mi hazırlıyor? Yoksa bir seri katil mi?"

"Hayır, hiçbiri! Ben..." Nestor hızlı hızlı soluk alıp veriyordu. "...onun kaçırıldığına inanıyorum."

"Adam kaçıran," diye karar verdi sarışın. Sonra da önündeki formda yazan cevaplardan birini işaretledi.

Nestor itiraz edecek oldu ama sonra vazgeçti.

"Hayali ülkelerden birinde hiç tutuklandınız mı?" diye ekledi görevli.

"Nasıl yani?"

"Evet diye cevap vermenizin bazı küçük yararları olabilir."

"Hayır. Hayır. Hiç tutuklanmadım."

"Hiç casusluk ve sabotaj yaptınız mı? Hayali eşyaların ihracatıyla ilgili belirlenmiş yasalara karşı geldiniz mi? Veya herhangi bir yasadışı aktivitede bulundunuz mu?"

"Ben... hayır... yani... geri dönerken yanımda birkaç tane hediyelik eşya getirmiş olabilirim. Ama hepsi bu kadar."

"Yasadışı yollardan mı getirdiniz?"

"Nereden bileyim? Onları satın aldım veya... başka eşyalarla değiş tokuş yaptım. Karımın hoşuna gidiyorlardı ve..."

"Şimdilik *yasadışı* yazıyorum. En kötüsü daha sonra düzeltiriz," diye kısa kesti sarışın. "Karanlık Limanlar'a vardığınızda başka bir hayali ülkeye terörist aktivitede bulunmayı planlıyor musunuz? Hayali bir ülkenin yok edilmesi için plan yaptınız mı veya bu gibi planları destekliyor musunuz? Hayali bir yerde vergi kaçakçılığı yaptınız mı veya yapmaya kalktınız mı?"

Nestor yeteri kadar duyduğuna karar verdi. "Dinleyin, bu komedi ne zaman son erecek?"

"Cevap verin: evet mi, hayır mı?"

"Hayır. Fakat aklınızda bulunsun diye söylüyorum, eğer vergi kaçakçılığı yapsaydım bunu gelip de size söylemezdim!"

Sarışın hararetli bir şekilde birkaç satır karaladı, sonra kağıdı kızıl saçlı görevliye geçirdi. O da damga basıp meslektaşına geri verdi.

Son olarak Nestor da kağıdı imzaladı. "İşte bitti," dedi sarışın görevli yüzünde bir gülümsemeyle.

"Hepsi bu kadar mı?" diye sordu bahçıvan kaşlarını çatarak.

"Vize almak için bu kağıdı hemen yan taraftaki ofise götürün," diye açıkladı kızıl görevli. "Bu arada biz de siyah iplik makarası hazırlayacağız. Damgalanmış vizenizle birlikte buraya geri döndüğünüzde onu alıp Karanlık Limanlar'ın kapısına kadar gidebilirsiniz."

"O zaman ben de gelip ipliği keseceğim," diye ekledi esmer, elindeki makası anlamlı bir şekilde sallayarak.

"Ya sonra... nasıl geri döneceğim?" diye sordu Nestor, kafası karışmış bir halde.

"Dönmek mi?" diye sordu sarışın. Anlamamış gibi meslektaşlarına baktı.

"Galiba bir yanlışınız var efendim," diye araya girdi kızıl.

"Karanlık Limanlar'dan kimse geri dönemez," dedi esmer.

"Hayır, hayır. Hem de hiç kimse," diye çemkirdi sarışın.

"Orası geri dönüşü olmayan bir yerdir," diye bitirdi kızıl.

Bölüm 3
KAZA

Jason Covenant gözlerine inanamıyordu: Başarmıştı.

Argo Villası'nın çatısında asılı kalmıştı. Bir eliyle, birkaç saniye öncesine kadar kule kapısının eşiği olan şeye var gücüyle tutunuyordu. Ulysses Moore'un en çok sevdiği odanın yerinde şimdi darmadağın bir uçurum vardı. Oğlanın ayakları tehlikeli bir şekilde sallanıyordu.

Son topun yankısı hâlâ Jason'ın kulaklarında çınlıyordu. Onu kulenin bahçeye doğru devrilmesi izlemişti. İçi ürperdi. Gece ayazı, kazağının ve pijamasının içine işleyerek, iliği kemiği donduruyordu.

Müzik kutusunu evin içine fırlatmak için elini uzattı, sonra kapının pervazına daha sıkı yapışıp her iki koluyla kendisini

yukarı çekti.

İçeri girer girmez telaşla kıyafetlerini silkelemeye başladı. Bu arada yaşadığı gerilimden dişlerinin birbirine çarptığını fark etti. Elektrikler de delirmişe benziyordu: Nedensiz yere yanıp sönüyorlardı. Kütüphanenin kapısından kağıtlar ve kitap sayfaları uçuşuyor, ölmekte olan kelebekler gibi koridorun zemininden geriye kalanların üstüne düşüyorlardı.

Nihayet dışarıdan gelen endişeli çığlıkların farkına vardı. Annesiyle babasının ve Julia'nın seslerini hemen tanıdı. Onu çağırıyorlardı.

Nefes alıp verişlerini düzene sokmak için birkaç saniye bekledi, öksürdü ve cevap vermek için ciğerlerini yeniden havayla doldurdu. "İyiyim! Hemen aşağı iniyorum!"

Müzik kutusunu kıyafetlerinin arasına saklayıp aynanın yanındaki moloz yığınlarının üzerinden atladı. İçeri bakmamaya özen göstererek kütüphanenin kapısının önünden geçti. Üst katın koridorundaki tavan kapağının saldırı sırasında açıldığını fark etti.

Kilmore Koyu muhafızlarının mezhebi.

Yıllarca korunarak onlara kadar gelmiş birçok şey, birçok sır sonsuza kadar kaybolmuştu...

Bunları düşünmemeye çalışarak kız kardeşinin odasına geldi. Kapıyı açtı. İçerisi papatya ve öksürük şurubu kokuyordu. Işığı açmaya çalışsa da, başarılı olamadı. Böylece el yordamıyla Julia'nın kasabadaki bir komodinin içinde tesadüfen bulduğu bir şeyi aramaya başladı. Bu birkaç gün önceki bir olaydı ama

şimdi aradan yıllar geçmiş gibi geliyordu.

Dışarıdan korna sesleri yükseldi. Bay Covenant deliler gibi kornaya basıyordu. Jason gönülsüzce fazla zamanı kalmadığına kanaat getirdi. Oradan çıkmalıydı.

Paldır küldür viran haldeki merdivenden aşağı inip verandadaki divanın üzerinden atladı. Bahçeye çıktığında kendisini bir toz bulutunun ve moloz yığının ortasında buldu. Daha uzakta, bahçe kapısının olduğu tarafta otomobilin arka lambalarının kırmızı ışığını görebiliyordu.

Bay Covenant arabanın yanında ayakta duruyordu. Kapı açık, eli de kornanın üstündeydi. "Jason! Bizi korkudan öldürecek misin?!" diye bağırdı oğlanın geldiğini görünce.

Jason tek kelime dahi etmeden babasına koşup kendisini adamın kollarına attı. Babası ona öyle sıkı sarıldı ki, oğlan neredeyse boğulacaktı.

"Haydi gidiyoruz, çabuk!" dedi sonunda Bay Covenant arka kapıyı açarak. İçeriden sıcak, koruyucu bir ışık yayıldı.

Jason kendisini arka koltuğa atıp kız kardeşinin yanına oturdu. Julia ona keder dolu gözlerle bakıyordu. Sessizce birbirlerine sarıldılar. Ön koltukta oturan Bayan Covenant, çocuklarını izlerken elini ağzına götürdü. Ağlamamak için kendisini zor tutuyordu.

Bay Covenant arabayı birinci vitese aldı ve yola çıktılar. Bir dakika sonra bir çatırtı daha koptu, ağaçların arasında alevler belirdi ve başka bir top güllesi Argo Villası'nın duvarlarında patladı.

Jason ve Julia kayalığın tepesindeki eski eve son kez bakmak için başlarını çevirdiler. Orada duruyordu, gururlu ve yaralı. Moloz yığınları içindeydi, kulenin camı kırılmış, çatısı yana yatmıştı ve tavan arası penceresi zarar görmüştü. Ulysses Moore'un kitap koleksiyonunun sayfaları pencerelerden dışarı uçuyordu.

"Bunlar gerçekten oluyor olamaz..." diye mırıldandı Julia.

Jason daha fazla bakamadı. Her zaman bu evin canlı olduğunu düşünmüştü. Veya içinde koruyucu bir ruhun yaşadığını. İşte bu ruhtu her gece mobilyaların yerini değiştiren ve camlı dolaptaki süs eşyalarını eski yerlerine koyan. Tüm bu felaketi durdurması gereken bir ruhtu bu. Geride bıraktıkları öyle acıklı bir manzaraydı ki, düşündükçe oğlanın yüreği sıkışıyordu.

O evi önce Oblivia'ya karşı, sonra Doktor Bowen'e ve Flint kuzenlere karşı korumuşlardı. Böyle bitmesi haksızlıktı.

Böyle *sona eremezdi.*

Bir şey çok hafif camlara vurmaya başladı.

"Yetmezmiş gibi bir de yağmur yağıyor!" diye bağırdı Bay Covenant çileden çıkmışçasına. Silecekleri çalıştırdı. Fakat böyle yapmasıyla ön camların çamur içinde kalması bir oldu.

"Hiçbir şey göremiyorum!" diye bağırdı karısı, kendini kaybetmişçesine.

"Biliyorum! Biliyorum, kahretsin!" diye kükredi adam, Kilmore Koyu'na inen yola saparken.

"Nereye gittiğini sorabilir miyim?"

Bay Covenant, yeniden hareket etmeye karar vermeden önce üç kere sinyal çaktı. "Kasabaya!"

"BİRİSİ BİZİ TOPA TUTUYOR!" diye bağırdı Bayan Covenant. "VE SEN KASABAYA GİTMEK İSTİYORSUN, ÖYLE Mİ?"

"Yardıma ihtiyaçları olabilir!" diye cevap verdi kocası.

Bayan Covenant adamın bileğini tuttu. "Bizi ilgilendirmez! Önce kendimizi düşünmeliyiz! Buradan kaçmalıyız!"

Jason hayır anlamında başını salladı. *Kaçmak mı?* Az önce bir savaş başlamıştı, şu anda her şeyi bırakıp gidemezlerdi. Julia'ya baktı: Ne olursa olsun onlar, Kilmore Koyu'nun muhafızlarıydı.

Kız kardeşi onun bakışlarına cevap verdi. Sonra uzanıp ön koltuktaki annesine sarıldı.

"Babam haklı," dedi sakin bir sesle. "Onlar bizi asla bırakmazlardı."

Bayan Covenant sessizce ağlamaya başladı. "Biliyorum..." diye cevap verdi zor duyulur bir sesle.

Daha fazla konuşmadılar. Bay Covenant çamur içindeki camdan önünü görmeye çalışarak yavaşça arabayı Salton Uçurumu'ndan aşağı, Kilmore Koyu'na doğru sürdü.

Ansızın bulutlu gökyüzü bir yıldırımla aydınlandı. Elektrikten bir ağaç gibi denizin ortasına düşmüştü. Yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyordu. Silecekler son hız hareket ediyorlardı.

"Yaşamaya buraya gelmemeliydik... Gelmemeliydik..." diye hıçkırıyordu Bayan Covenant. "Biz şehir insanlarıyız..."

Bunu takip eden gök gürültüsü kadını yeniden susturdu.

Arka koltukta oturan Jason ve Julia korku içinde birbirlerine sokulmuşlardı.

"Defteri sen mi aldın?" diye fısıldadı Jason, kız kardeşine.

Kız evet anlamında başını salladı. "Sen müzik kutusunu aldın mı?"

"Evet. Baksana, birileri var mı..."

Julia, Morice Moureau'nun defterini açtı. Bu küçük seyahat defteri sayesinde aynı deftere sahip öteki okuyucularla iletişim kurabiliyorlardı. Hızlıca sayfaları çevirdi ama o sırada sayfalara bakan kimseyle karşılaşmadı. Ne Anita, ne Malarius Voynich, ne de Sonuncu ortalardaydı.

"Hayır. Hepsi uyuyor olmalı."

"Voynich de mi?" diye homurdandı Jason. "Top atışları onu uyandırmamış mı?"

Uçurumun dolambaçlı yollarını inerken, körfezin ortasında duran siyah yelkenli gemiyi göz hapsinde tutuyorlardı. Maymunlardan oluşan acayip mürettebatının tamamı denizciler gibi giyinmiş, gömleklerini bağlamıştı. Bazıları yelken direkleri arasında çevikçe hoplayıp zıplıyorlardı, ötekiler güvertede koşuşturuyor, büyük meşalelerle topları ateşliyorlardı. Denize iki tane kayık indirilmişti. Şimdi çocukların insan mı, yoksa maymun mu olduğunu anlayamadıkları birileri limana doğru ilerliyordu.

İnsan olduğundan emin oldukları tek kişi geminin kaptanıydı.

Buna hiç şüphe yoktu.

"Kaptan Spencer olmalı," diye mırıldandı Jason dudaklarını sıkarak.

Julia başını salladı.

İki kardeş birbirlerini yüreklendirmek için el ele tutuştular.

Jason, Kara Volkan'ın önceki gece anlattıklarını hatırlamaya çalışıyor, son haftalarda olanlarla kasabaya gelen yelkenli arasında bir bağ kurmaya çalışıyordu. Nestor'un kaçışı, Doktor Bowen'in trajik ölümü, kasabayı sel basması, Labirent'ten geçerek Arcadia'dan dönüş yolculukları... Ama kendisini ne kadar zorlarsa zorlasın tüm bu olanlara bir kılıf uyduramıyordu.

Bu arada Julia ön camdaki kirin ardından yolu görmeye çalışıyor, arkadaşları arasında şu anda kimlerin Kilmore Koyu'nda olduklarını düşünüyordu. Nestor dört anahtarla birlikte kayıplara karışmıştı. Leonard ve Calypso haftalardır denizdeydiler. Anita Bloom, babası ve Makasçı Kardeşler'le birlikte Londra'ya dönmüştü. Rick ve Tommaso hâlâ 1751 yılının Venedik'indeydiler...

Sırtından aşağı soğuk ürpertiler dolaştı. Gerçek şuydu ki, Kara Volkan dışında Kilmore Koyu'nda onlara yardım edecek kimse kalmamıştı.

Yağmur, yolları dövmeye devam ediyordu. Bay Covenant biraz daha yavaşlamak zorunda kaldı. Bir sonraki virajın ardından kasabanın ilk evleri önlerinde belirdi. Yağmurun gri perdesinin ardında kasabanın ışıkları ve dışarı çıkan insanların ellerindeki şemsiyeler seçilebiliyordu. Top atışlarını duyan ahali uçurumun tepesinde neler olduğunu anlamak için yollara dökülmüştü.

"Bakın!" diye bağırdı Bay Covenant, sahil yolunu dolduran

kalabalığı görür görmez. Başka insanları görmek daha az yalnız hissetmelerini sağlamış ve içlerini biraz olsun rahatlatmıştı.

Jason'ın gözleri, yukarıdayken gördüğü iki sandalı aradı ama şimdi onları hiçbir yerde göremiyordu. Yoksa çoktan karaya çıkmışlar mıydı? Alnını cama dayayıp dışarıyı daha iyi görebilmek için ellerini gözlerine siper etti. Yelkenli gemi dönüyordu. Kaptan Spencer kollarını sallıyor ve ondan emir alan maymunlar, ateşlemek için yeni toplar hazırlıyordu.

"Baba! Biraz daha hızlı gidemez misin?" dedi Jason ağlamaklı bir sesle. Neler olduğunu anlamak için deliriyordu.

"Ah, tabii! Özür dilerim!" diye karşılık verdi Bay Covenant, hızı artırırken.

Bir patlama dördünü birden yerlerinden sıçrattı.

"Bu da neydi böyle?" diye sordu Bayan Covenant endişeyle. "Gök gürültüsü mü?"

Sonra bir ikincisi.

Alevden uzun şeritler kasabanın üstündeki gökyüzünde çizikler meydana getirdi. Sahildeki insanlar izdiham yaratarak çığlık çığlığa etrafa kaçıştılar. İlk fişekler evlere düştükten sonra panik daha da arttı.

"ROBERT! HAYIR! GERİ DÖNELİM!" diye bağırdı Bayan Covenant, kocasının koluna sarılarak.

"NEREYE?" diye haykırdı Bay Covenant. Kolunu ve sağ bacağını bırakmayan ve böylece sahip olduğu tek gerçeğe tutunmaya çalışan karısıyla birlikte önündeki direksiyona yapışmıştı.

"Baba, dikkat et!" diye bağırdı Jason yolu işaret ederek.

"ROBERT!"

Aniden önlerinde tuhaf görünüşlü bir grup figür belirmişti. Bay Covenant onları uyarmak için kornaya basıp direksiyonu kırdı. Aynı anda hem frene hem de gaza basıyordu. Otomobil ıslak asfaltın üzerinde buzun üstündeki kızak gibi kaymaya başladı ve deniz tarafında yoldan çıktı. Çamurluk sertçe kayalara çarptı, ardından araba otların ve çakılların arasına girip sahile inen kıyı şeridi boyunca kaymaya devam etti.

Bütün bunlar saniyeler içinde olup bitmişti ama sanki aradan yıllar geçmiş gibiydi.

Düşüşün sonunda arabanın kaputu kumlara saplandı, farları söndü ve motoru durdu. Geriye sadece arabanın tavanına vuran yağmurun sesi ve zıvanadan çıkmışçasına hareket eden silecekler kaldı.

"Robert?" diye seslendi Bayan Covenant, bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun gürültüsünün altında.

"Miriam?" dedi Bay Covenant.

"Çocuklar iyi misiniz?"

Yoldan çıktıkları kıyıdan onlara doğru koşarak biri geliyordu.

Bay ve Bayan Covenant'ın aklında hâlâ bir anda karşılarına çıkan ve farlardan kör olan o figürler vardı.

Mızraklar.

Şapkalar.

Kuyruklar.

"Çocuklar arkada her şey yolunda mı?"

Bir şey kapıyı tırmaladı. Taşların üzerinde koşan başka ayak

sesleri duyuldu.

Bayan Covenant'ın başını çevirip bakmasıyla biri ya da bir şey arabanın tavanını yerinden söktü.

"ROBERT!"

Paslı bir palanın tek bir darbesiyle ön cam tuzla buz oldu.

"MIRIAM!"

Bay ve Bayan Covenant camların ardından yaklaşık on figürün arabanın etrafını sardığını gördü.

"Çocuklar! Çocuklar gitmiş!"

Morice Moreau

Kalbin derinliklerine gömülü resimlerini hatırlıyorum,
gençliğin gözleriyle görülmüş şeylerinde olduğu gibi, senin.
Bu yüzden hiçbirine inanmadım.
Kayboluşuna dair tüm o karanlık efsanelerin.

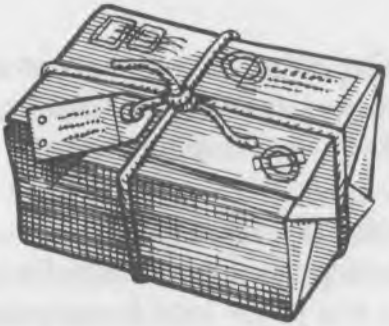

Bölüm 4
MEKTUP

Malarius Voynich sıçrayarak uyandı. Öğretmen Stella'nın evinde yer yerinden oynuyor gibi gelmişti. Acaba deprem mi oluyordu?

Abajuru yakmak için karanlıkta el yordamıyla komodini aradı. Armut şeklindeki düğmeyi eline aldı ve ışığı açmadan o halde beklemeye başladı. Vücudunun yarısı hâlâ yorganın içindeydi ve gözlerinden uyku akıyordu.

Bir ihtimal kötü bir rüya görmüş olabilirdi.

Dinledi. Duyduğu ilk şey yağmurun sesiydi. Demek ki onu uyandıran buydu. Düğmeyi bırakıp yeniden yorganın içine gömüldü. Az evvel duyduğu gümbürtü, gök gürlemesinden başka bir şey olamazdı.

Yan döndü. Dağ gibi ağır yorgan, ayak parmaklarını rahatça oynatmasına izin vermese de rahattı. Yorganın altında hapsolma hissinin ne kadar hoş olduğunu düşünerek ellerini yastığın altına soktu.

Her zamanki fırtınalardan biri...

İkinci bir gümbürtü daha koptu. Bunu bir çarpışma sesi takip etti. Derken evin zemini kağıt hamurundan yapılmış gibi titremeye başladı. Malarius Voynich, yatak örtüsünü pelerin gibi göğsüne dolayıp şiltenin üstünde ayağa kalktı.

Kükreme dindi. Fakat Bayan Stella'nın vazoları ve gümüş sofra takımları, kükremeyi takip eden bitmez tükenmez saniyeler boyunca titremeyi sürdürdüler.

Yıldırım evin üstüne düşmüş olmalıydı.

Yataktan ayrılıp örtüyü de peşi sıra çekerek pencereye gitti. Kepenklerin ardından dışarıya göz attığında birkaç kişinin sokakta koştuğunu gördü. Bağırdıklarını duyabiliyordu ama yağmurun sesi, dediklerini anlamasını engelliyordu. Sonra gözü karşı eve ilişti. Duvarlarından biri yerle bir olmuştu. Açılan boşluktan dışarı bir duman ve toz bulutu yükseliyordu.

"Korkunç..." diye mırıldandı Voynich endişeyle.

Yatak örtüsü üzerinden kayıp yere düştü. Pencerenin koluna yapışıp güç bela camı açtı. Yağmurun gürültüsü şimdi daha da artmıştı.

Kepenkleri itip sesini duyurabilmek için ellerini ağzının etrafında birleştirdi. "Neler oluyor?" Soru daha boğazından yükselmeden kayboldu. Gözlerini gökyüzüne kaldırdı. Fırtına

bulutlarının arasından geçen ışıltılı şeritler gördü, evlerin üzerine yağan topların seslerini ve yıkılan duvarların gümbürtüsünü duydu.

Bu manzara karşısında dengesini kaybedip yere düştü. Gördüklerine bir anlam vermeye çalışırken emekleyerek odayı geçti.

Arkasındaki açık pencereden içeri çığlık sesleriyle birlikte yağmur damlaları giriyordu.

Voynich ayağa kalkmadan kıyafetlerini toparladı, hepsini apar topar üzerine geçirdi. Tam odayı terk edecekti ki, aklına Morice Moreau'nun defteri geldi. Bir de kendi el yazmaları: *Kalp söz dinlemez.*

Morice Moreau'nun defterini bir cebine, rulo haline getirdiği el yazmalarını ise gömleğinin altına soktuktan sonra kendini koridora attı.

Ona sanki öğretmen Stella'nın evi temellerinden sökülmüş ve bir gemi misali sallanmaya başlamış gibi gelmişti. İçleri doldurulmuş hayvan kafaları her an duvardan üzerine atlayacaklarmış gibi duruyordu.

Ansızın üst katın gölgeleri arasında titreşen bir ışık gördü.

"Stella Hanım?" diye seslendi.

Bir gümbürtü daha evi baştan aşağı kristal bir kadeh gibi zangırdattı. Bir at kafası duvardan düşüp gümbür gümbür merdivenden aşağı yuvarlandı.

"Aman Tanrım!" diye bağırdı öğretmen Stella, üst kattan.

Voynich onun yanına koştuğunda kadını koridorun köşesine çömelmiş vaziyette buldu. Elindeki şamdandan sızan ışık

yüzünü aydınlatıyordu.

"İyi misiniz? Haydi kalkın, ben size yardım edeceğim!"

Kasabanın emektar öğretmeni koyu renkli derin gözlerini kaldırıp misafirinin küçük ve birbirine yakın gözlerine baktı.

"Ah, bu nasıl bir felaket Bay Voynich..." diye mırıldandı yaşlı kadıncağız, adamın koluna tutunurken. Ayağa kalkıp kırılgan ve savunmasız bir halde öylece bekledi.

"Işığı bana verin..." diye fısıldadı Voynich, tatlılıkla.

"Evet, evet. Tabii."

"Ve üzerinize bir şeyler alın. Sonra da..." Voynich'in sonra ne yapmaları gerektiğine dair hiçbir fikri yoktu. Ama bombardıman altındaki bir evin içinde mahsur kalma fikri kulağa hiç de hoş gelmiyordu. "Sonra da buradan çıkalım."

"Saldırıyorlar, değil mi?" diye sordu öğretmen Stella. Bunu sanki dünyanın en doğal şeyiymiş gibi söylemişti. "Eh, er ya da geç olacaktı."

Voynich bir şeyler demek için ağzını açtı ama söyleyecek söz bulamadı.

"Merhamet," dedi Stella. "Keşke kocam şimdi burada olsaydı..."

"Hemen buradan gitmeliyiz," diye ısrar etti Voynich.

Yaşlı ilkokul öğretmeni tamam anlamında başını salladı. Yanında bir erkek olması azıcık içini rahatlatmış olsa da hâlâ kendi düşüncelerinden sıyrılamamıştı. "Benim için bir şey yapmalısınız Bay Voynich."

"Elbette!" diye cevap verdi adam sabırsızca. "Ama-"

"İnanın çok önemli. Hakikaten bir ölüm kalım meselesi."

"Evet! Evet! Paltonuzu alacak mısınız?"

"Ben sizi yavaşlatırım Bay Voynich."

"İsterseniz koluma girebilirsiniz."

"Ve korumam gereken bir itibarım var," diye gülümsedi öğretmen Stella. "Ama siz... siz benim için bu iyiliği yapacaksınız, değil mi?"

Gökyüzü başlarının üzerinde kükredi. Bunu buz kesmelerine yol açan bir sessizlik izledi. Voynich, Kilmore Koyu üzerinde ilerleyen bombaların artlarında bıraktığı alevden izi hayal ediyordu.

"Hanımefendi, ne isterseniz yapacağım, bu kadar oyalandığımız yeter!"

"Öyleyse beni takip edin lütfen. Ve sizi yatak odama aldığım için beni affedin..."

Öğretmen Stella ondan, şamdanı odanın köşesindeki zarif yazı masasının üzerine bırakmasını istedi. Sonra da gardırobu açıp dışarı bir ayakkabı kutusu çıkarmasını söyledi.

"Affedersiniz ama..." diye homurdandı Voynich afallamış bir halde. "Hangisini istiyorsunuz?"

"Herhangi biri idare eder. Yeter ki içinde ayakkabı olmasın."

Voynich mercanköşk kokan bir kutuyu açtı ve mum ışığında boş olduğundan emin olduktan sonra öğretmen Stella'ya götürdü. Bu sırada kadın da antetli bir mektup kağıdı ve uzun bir tükenmez kalem çıkarıp yazı masasının başına geçmişti. Kadın yazı yazmaya devam ederken, ona çekmecelerden birinin

dibinde duran seloteybi ve kahverengi paket kağıdını işaret etti.

"Ayakkabı kutusunun içini doldurun... ve içine ağır bir şeyler koyun lütfen. Hafif paketler tek başlarına kaybolup gidiyorlar."

"Hanımefendi?.."

"Lütfen dediğimi yapın," diye emretti kadın, gerçek bir öğretmenin otoritesiyle.

Voynich bu sefer tek kelime etmeden itaat etti.

Birkaç dakika sonra paket neredeyse hazırdı. Öğretmen Stella hazırladığı mektubu içine koyup Voynich'den sıkıca kapamasını istedi.

"İşte oldu," dedi memnuniyetle. "Geriye sadece doğru adresi yazmak kalıyor. Ah, şu hafızam yok mu! Zahmet olmazsa şu adresi kopyalayabilir misiniz?"

Ona komodinin üstündeki bir gazeteyi işaret ediyordu. Gazetenin adı *Hayallerin Yankıları*'ydı.

"Neyi kopyalayacağım?"

"Başlığı okuyun..."

"*Hayali yerlerin resmi gazetesidir...*" diye homurdandı Voynich.

"Hemen altını."

"Ne yaptığımızı söyler misiniz?"

Ev yeni bir top atışıyla bir kez daha gümbürdedi. Bir ayna yere düştü ve tuzla buz oldu. Mum söndü. Öğretmen Stella mumu yeniden yakmak için uzandı.

"Adres, Bay Voynich! Size yalvarıyorum!"

Malarius Voynich tekrar gazeteye baktı. Evet, bir adres vardı. Bu durum canını sıksa da, onu çabucak paketin üzerine geçirdi. "İşte oldu!" diye bağırdı delirmiş gibi. "Ya şimdi?"

"Şimdi bu pakete gözünüz gibi bakacaksınız," dedi öğretmen Stella dişlerini sıkarak. "Postaneye gidip onu sağdaki dolaba atın. Mümkünse sağdan birinciye. Ve ne olacaksa olsun!"

"Hanımefendi, postane-"

"Ah, endişelenmeyin. Sağ taraftaki dolap savaşta olsak bile çalışır! Paketin güvenli ellere ulaşacağından emin olabilirsiniz. Bana inanın. Sadece postaneye gitmeniz ve dediğimi yapmanız gerekiyor. Ama kesinlikle bu gece yapmalısınız."

Voynich aklı karışmış bir halde kafasını kaşıdı. "En azından bana nedenini söyler misiniz?"

"Gönderdiğim bu tahliye talebi ve yardım çağrısı konusunda size güveniyorum Bay Voynich..." diye cevap verdi öğretmen Stella Evans. Çok sakindi. "Şimdi açıklamak hakikaten uzun sürer ama... paket hedefine ulaştığında Kilmore Koyu'nun daha güvenli bir yer olacağına dair sağlam bir inancım var."

"Tahliye talebi ve yardım çağrısı mı?"

"Siz ister tam tersini düşünün ama hayali yerler, hakiki yerlerden daha tehlikelidir. Şu anda da bir saldırı altındayız ve eğer kulaklarım beni yanıltmıyorsa bunlar top atışları-"

"Öyleler," diye doğruladı Voynich.

"Çok doğru." Öğretmen başını salladı. "Birkaç sene önce biraz düşünmeden hareket etmiştim. Hâlâ vakit varken tahliye isteğimi göndermeliydim. Fakat sonra şu çocuklar geldi..."

"Covenant ikizleri mi?"

Stella Evans başını sallayarak onayladı. "Ta kendileri. Onlar sayesinde belki biraz daha dayanabileceğimizi düşünmeye başladım..." Eliyle ters bir hareket yaptı. "Ama artık bir önemi yok! Nasıl derler? 'Balık ağa girdikten sonra aklı başına gelir.' "

İhtiyar kadın uzanıp Voynich'in bileklerini tuttu. Parmakları yelpazenin çubukları gibi incecik ve narindi. "Paketi gönderin. Eğer kasaba bu saldırıya dayanırsa, bu sonuncu olacaktır. Gerçek dünyaya geri dönüyoruz Bay Voynich!"

Adam anlamadan bakmaya devam ediyordu. Ama kadın onun bileğini sıkıp eline gümüş bir zincirin ucunda sallanan bir anahtar koydu. "Yolun karşı tarafında küçük beyaz bir kapı var," diye ekledi. "Orası benim zavallı kocamın laboratuvarıydı. Uzun zamandır içeri girmedim ama... yanlış hatırlamıyorsam av tüfekleri orada olacak. Ben onları kullanmasını bilmiyorum ama hâlâ çalıştıklarına inanıyorum. Fişekler hemen altındaki kutularda. İşinize yarayabilir. Şimdi gidin! Hemen!"

Voynich geriye doğru küçük bir adım attı. "Ya siz? Benimle gelmeyecek misiniz?"

Öğretmen Stella başını usulca salladı. "Belli bir yaşa gelmiş hanımefendilerin, Bay Voynich, dua etmek için zamana ihtiyaçları vardır. Siz gidin, ben de hazır olunca yanınıza geleceğim."

Ama sesinde ters giden bir şeyler vardı... Sanki kadının aslında evden dışarı çıkmak gibi bir niyeti yokmuş gibiydi.

Yine de Malarius Voynich ona sözünü tekrarlatmadı. Kolunun altında acayip posta paketiyle birlikte merdiveni inip alt

kata ulaştı. Ayaklarının altında sallanan zeminin verdiği histen kurtulduğuna seviniyordu.

Eski şemsiyesini alıp bir çanta kaptı ve içine ayakkabı kutusunu, el yazmalarını ve Morice Moreau'nun defterini sıkıştırdı. Hemen ardından kapıyı açıp kendini bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun altına attı. Öğretmenin bahsettiği küçük beyaz kapıyı hemen gördü, şemsiyesini açtı ve o yöne doğru hareket etti.

Hatırladığı kadarıyla Stella Hanım'ın kocası tutkulu bir tahnit ustasıydı. Yani hayvanların bedenlerini doldurmayı ve bu halde muhafaza etmeyi bilen sanatçılardan biriydi. Gene de, boş zamanlarını hayvan doldurarak geçiren birinin aynı zamanda avcı olmasını anlayamıyordu. Ama bunlar çok eskiden olmuştu. Başka bir devirde.

Kabul etmek ne kadar zor gelse de, posta paketinin hikayesi öğretmenin vidalarının biraz gevşediğine işaret ediyordu. Çok yazıktı çünkü daha bir önceki gece romanı hakkında güzel şeyler söylemiş, içinden gelerek iltifat etmişti ve...

Aniden durdu.

Yolun uzak köşesinde bir maymun belirmişti. Elinde mızrak vardı ve kafasını bir korsan gibi bağlamıştı.

"Böyle bir şey mümkün olamaz," diye homurdandı Malarius Voynich şemsiyenin altında.

Kızgın maymun paslı mızrağını sallayıp kulakları sağır eden bir çığlık attı.

"Bu kadarı artık fazla!" diye bağırdı Kundakçıların şefi. "Be-

nimle ne alıp veremediğin var? Bunu sen istedin!"

Kaşla göz arasında şemsiyesini indirip ucunu maymuna çevirdi. Ve devasa bir alev topu sokağı baştan sona aydınlattı.

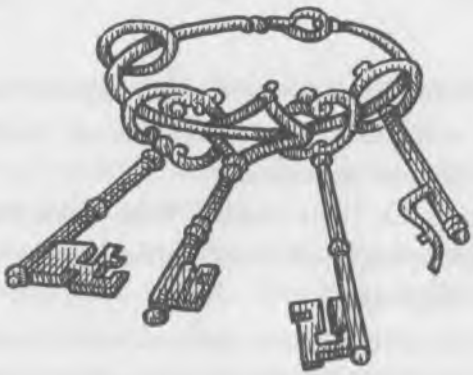

Bölüm 5
DENİZ MAYMUNLARI

"Benimle gel çabuk!" diye fısıldadı Jason, kız kardeşine.

"Annemle babam!" diye karşılık verdi Julia, şarampolden aşağı yuvarlanan arabayı işaret ederek. O ve kardeşi son anda dışarı atlamayı başarmışlardı. "Annemle babam hâlâ oradalar!"

Jason onu kolundan tutup çekti. "Yaşayacaklar! Onlara bir şey olmadı!"

Kız kardeşini yere doğru itti. İkisi de sustular. Birkaç metre ötelerinde kambur iki tip, Argo Villası'na çıkan yolu tırmanmaya başlamıştı. Jason ve Julia yolun kenarındaki otların ardına gizlenip onların uzaklaşmalarını bekledi.

"Jason..."

"Şşşt! Bizi duyacaklar!"

Fakat bardaktan boşanırcasına yağan yağmur, kasabayı ateşe tutan toplar ve kayalara çarpan dalgaların sesi yüzünden birilerinin onları duyması imkansızdı.

"Onlar maymun," diye fısıldadı Julia. Yolda ilerleyen yaratıkların yampiri yampiri yürümesi şüpheye yer bırakmıyordu.

"Oradaki değil ama!"

Jason heyula gibi bir insanı işaret ediyordu. Anne ve babasının bulunduğu arabanın karşısında ayakta duruyordu. Kara tenliydi ve yırtık pırtık bir ceket, göğsünü tamamen açıkta bırakan cart renkli bir gömlekten oluşan paçavralara bürünmüştü. Boynundan altın bir zincir sarkıyordu ve saçlarının arasında uzun küpeler sallanıyordu. Maymunlara emir veren o olmalıydı.

"Onlara zarar verirler mi?" diye sordu Julia. Arabanın içinde mahsur kalmış anne ve babasını düşününce kalbi sıkışıyordu.

Erkek kardeşi endişeli bir ifadeyle başını salladı. "Bilmiyorum..."

Bu ipe sapa gelmez duruma mantıklı bir açıklama bulmaya çalışıyordu. Fakat soğuk yağmur damlaları yüzünden iliklerine kadar ıslanmıştı ve bu durum düşünmesini engelliyordu. Belki bininci kez Rick'in yanlarında olmayışına hayıflandı. Kızıl saçlı oğlan her zaman ne yapmaları gerektiğini bilirdi.

Korsanlar. Maymunlar. Onları topa tutan siyah yelkenli bir gemi. Esir alınan ebeveynleri.

Bu bilmecenin tek bir cevabı olabilirdi: Bu da yardıma ihtiyaçları olduğuydu. Ve buna hemen ihtiyaçları vardı.

Sahildekiler onları görmesin diye çalıların arkasında kalma-

ya özen göstererek Jason kasabaya inen sahil yolunu takip etmeye başladı.

"Nereye gidiyorsun?" diye fısıldadı Julia arkasından. "Annemle babamı terk edemeyiz!"

"Sen ne yapmamızı önerirsin? Biz de mi paçayı kaptıralım?" diye cevap verdi Jason öfkeyle. "Ben gidip ötekilere haber vereceğim."

Julia onun yanına koşup, alnına yapışan saçları çekerek oğlanı kendine bakmaya zorladı. "Ya sonra?" diye sordu bir defa hapşırdıktan sonra.

"Bilmiyorum Julia! En ufak bir fikrim bile yok!" diye çemkirdi Jason. "Ama burada oturup kendi kendime bu soruyu sormayacağım." Sonra topukları üzerinde döndü ve kasabaya doğru koşmaya başladı.

Julia son bir kez daha yoldan çıkan arabanın içindeki anne ve babasına baktı. Sonra derin bir nefes aldı. Gözlerini yumdu ve erkek kardeşinin peşinden koşmaya başladı.

Arka sokaklardan geçip az önce kasaba ahalisinin denizden gelen ateş toplarını seyretmek için toplandığı meydanın yakınlarında durdular. Kasabalılardan bazıları koşarak yanlarından geçti.

"Affedersiniz. İzin verin geçeyim!"

"Neler olduğunu gördünüz mü?"

"Sığınaklara, çabuk!"

Şemsiyeler, ıslak yağmurluklar, bir keşmekeş almış başını gidiyordu.

İkizler evlerini terk edip kim bilir nereye koşan insan kalabalığının arasından ilerlemeye çalışıyorlardı. Hepsi sanki bir maratona katılmışçasına aynı tarafa koşuyordu. Tanıdık bir yüz görmeye çalıştılar ama Kilmore Koyu'nun halkı onları tamamen görmezden geliyordu.

"Dikkat et!" diye bağırdı Julia aniden. Bir top güllesi, bulundukları yerin biraz ötesindeki kumların üstüne düşmüştü.

"Bu taraftan!" diye seslendi Jason, sahil yolunu aşarak. Şimdi onun da kafasında belli bir hedef vardı: Pempley Yolu'na ulaşacak ve Kara Volkan'ın yaşadığı istasyona kadar çıkacaklardı.

Duvarların dibinden ayrılmamaya özen göstererek koşmaya devam ettiler. Ne zaman bir ıslık sesi veya gümbürtü duysalar yere kapaklanıyorlardı. Rick'in evine ulaştıklarında ana yola bakmadan döndüler ve karşı taraftan onlara doğru koşan biriyle çarpıştılar.

"Kara!"

"Jason! Julia! Hâlâ tek parça olduğunuza öyle sevindim ki!"

Kilmore Koyu'nun tren makinisti bir elini ormanı andıran ve üzerinden sular damlayan sakalına götürüp Argo Villası'nı işaret etti. Ev, karanlığın içinde kaybolmuştu. "Sizi bir daha göremeyeceğimi sandım!"

Üzerinde bol, siyah bir pelerin vardı. Bu haliyle devasa bir yarasaya benziyordu. Öteki elindeyse uzun, işe yaramaz bir dürbün tutuyordu.

"Annenizle babanız nerede?"

"Onları kaybettik."

Kara önce birine, sonra ötekine sarıldı. "Göreceksiniz, yakında yeniden onlarla olacaksınız."

"Saldıran Spencer, öyle değil mi?" diye sordu Julia koyun ortasındaki yelkenliyi işaret ederek.

Kara birkaç saniye gemiye baktı, sonra başıyla onayladı. Yüzünde düşünceli bir ifade vardı. Dürbünü Jason'a uzattı. O da aleti, gemiye doğru çevirdi. Kaptanı seçebilmek için biraz indirdi.

"Lanet olası."

"Bunu daha güçlü söyleyebilirsin. Adam ölümcül bir hastalık gibi. Onu yendiğini sanıyorsun ama hiç beklemediğin bir anda yeniden ortaya çıkıyor."

Dürbünün odağında haşin bakışlı bir adam vardı. Kilmore Koyu'nun yok olmasından kötücül bir mutluluk duyuyordu. Ellerini arkasında birleştirmiş, güverteden aşağı eğilmişti. Üzerindeki yaldızlı düğmeleri olan ceket ve sivri uçlu şapkasıyla tıpkı bir denizci gibi giyinmişti. Boynundan aşağı kafatasların-dan oluşan iğrenç bir kolye sarkıyordu.

"Kulaklarına bak," dedi Kara.

Jason dürbünü ayarladığında Spencer'ın yüzünün sağ tarafının kesik olduğunu gördü. Ulysses Moore'la son karşılaşmasından kalan bir hatıra... Aniden dürbünü indirdi. "Buraya ne yapmaya geldi?"

Kara başını salladı. "Şimdilik çok ama çok öfkeli olduğunu anlamamızı istiyor."

Julia dürbünü erkek kardeşinin elinden kaptı. "Hani dün bize... onu çıkışı olmayan bir adaya hapsettiğinizi söylemiştin.

Onu oraya gemiyle götürmüştünüz."

"Doğru!" diye kükredi Kara Volkan. "Ve eski mürettebatı da ona isyan etmişti. Kaçmayı nasıl başardığını hiç anlamıyorum."

"Belki buraya senin için gelmiştir, olamaz mı?" diye fikir yürüttü Jason.

"Belki. Ama ben asıl gemisini bulmayı nasıl başardığını merak ediyorum..."

"Ama... bu aynı gemi mi?"

"Ta kendisi, buna hiç şüphe yok. Karşımızdaki Mary Grey. Spencer'ın siyah yelkenli, batırılması imkansız gemisi... Anlaşılan hepimiz körmüşüz. Size anlattığım gibi, gemiyi ulaşılması mümkün olmayan bir bataklığa saklamıştık. Demek ki bunu hesaba katmamışız. Yıldırımlar ve şimşekler aşkına! Bu... mümkün olamaz!"

"Mümkün olmayan şey ne?"

Kara'nın aklı karışmıştı. "Adadan kaçmayı ve gemisini bulmayı başarsa bile... Kilmore Koyu'nun rotasını bulamazdı! İmkansız!"

Julia dürbünü geminin güvertesinde dolaştırdı. "Yalnız değil."

"Başka kim var?" diye sordu Jason.

"Yüzünü başlıkla kapayan biri daha var. Ellerinden maymun değil de insan olduğunu anlaşılıyor."

"Arabadayken gördüğümüz adamı da sayarsak üç insan ederler," diye hatırlattı Jason.

"Hangi adam?" diye sordu Kara Volkan, daldığı düşünceler-

den sıyrılarak.

Jason ona kısaca olanları anlattı. Emekli makinist onu dinlerken başını sallayarak bir şeyler düşünüyordu.

"Burnunu gördünüz mü? Şurası ve burası kırık mıydı?"

Jason başıyla onayladı. "Onu tanıyor musun?"

"Galiba eski mürettebatındandı. Lanet olası adı neydi? DİKKAT!"

Top gülleleri sahil boyunca uzanan evlerin üzerine yağarken hep birlikte kendilerini duvara attılar.

"Spencer'ı durdurmalıyız. Yoksa Kilmore Koyu'nu başımıza yıkacak!" diye bağırdı Jason. "Ve bizimkileri kurtarmalıyız."

"Evet!" diye cevap verdi Kara Volkan. Tedirgin bir halde pelerinin altında gürültüyle bir şey aramaya başladı. "Dinleyin: Bu sefer düşünmemiz gereken ilk şey kasabalıların güvenliği."

İkizler başlarını salladılar. İnsanların aynı yöne koştuklarını görmüşlerdi. Kara'ya bunun nedenini bilip bilmediğini sordular.

"Böyle bir şey olacağını önceden tahmin etmiştik," diye cevap verdi pelerinin altındaki kemeriyle oynayarak. "Peter her zaman er ya da geç saldırıya uğrayacağımızı söylerdi. Bu yüzden önceden hazırlanmıştık..."

"Kasabanın topa tutulacağını biliyor muydunuz?"

"Eh, doğrusunu isterseniz Peter'in asıl Moğol atlılarının saldırmasından korkuyordu. Veya Malezyalı gırtlaklayıcıların. Ama bu hiçbir şeyi değiştirmiyor."

Nihayet bir çekişte ucundan, Orta Çağ'dan kalma gibi görünen iki büyük anahtarın sarktığı bir zinciri kemerinden çıkardı.

Aslında anahtarların üzerine işlenmiş baş harflere bakan biri onların gerçekten de Orta Çağ'dan kalma olduklarını anlayabilirdi. Bunlar Balthazar'ın, yani Papaz Gianni'nin Bahçeleri'nin kilitlerini yapan ustanın isminin baş harfleriydi.

"Bunları alın!" diye bağırdı Kara Volkan, anahtarlardan birini Jason'a, ötekini Julia'ya vererek.

"Bunlarla ne yapmamızı bekliyorsun?"

"Bunlar sığınağın anahtarları." Kara Volkan bir ayağını sertçe yere vurdu. "Altımızda mağaralar ve galerilerden oluşan bir yeraltı sisteminin olduğunu siz de çok iyi biliyorsunuz..."

Jason ve Julia başlarıyla anladıklarını belirttiler.

"Fakat bilmediğiniz şey, aşağısının tam donanımlı olduğu! Daha doğrusu *son* kez gidip baktığımızda tam donanımlıydı. Yataklar, yiyecek stokları, ilaçlar. Anahtarlar hâlâ işe yarıyor olmalı ama dikkat edin: Sığınağın kapılarının farklı bir kilidi var. İçeriden bir kez kilitlendi mi, dışarıdan açmak tamamen imkansız."

"Bu sığınaklara nereden giriliyor?"

"Herkesin koştuğu yerden." Kara etraflarındaki yolları işaret etti. "İki tane ana giriş var: Biri okul, ötekisi ise St. Jacobs kilisesi. Peder Phoenix hâlâ orada olmalı..."

"Onda da anahtar var mı?" diye sordu Julia.

"Elbette. Ama gidip ona yardım etseniz iyi olur çünkü şu anda çok ihtiyacı vardır," diye cevap verdi emekli makinist. Sonra da ellerini ikizlerin düşük omuzlarına koydu.

"Ya sen?" diye sordu Jason zorlukla nefes alarak.

Kara Volkan dürbünü Julia'nın ellerinden aldı. "Ben... deniz fenerine koşacağım. Ve yardım çağrısı yapacağım."

"Acaba kimden yardım istemeyi düşünüyorsun?" diye sordu Jason, iyice afallamış bir halde.

Kara, gözlerindeki yağmur damlalarını sildi. Aklına gelen tek şey Leonard'ın deniz fenerine kurduğu özel radyosunu kullanmaktı. Bu yolla belki seyahatteki arkadaşlarından bazılarıyla iletişim kurabilirdi.

Özellikle de o kişiyle...

"Peter Dedalus. Bir silah tasarımı üzerinde çalışıyordu," diye ağzındaki baklayı çıkardı emekli makinist. "Onu daha önce hiç kullanmadık, deneme atışı bile yapmadık çünkü Ulysses ve ötekiler izin vermemişti ama..." Salton Uçurumu'nun üzerinden alevler tüten kayalığı işaret etti. "Oranın altında, Metis'in koruması altında... Ve eğer hâlâ çalışıyorsa şu anda işimize bayağı yarayacak."

"Hem de ne biçim işimize yarayacak..." diye mırıldandı Jason.

Ardından Kara ellerini çırptı. "Haydi bakalım! Hareket vakti! Şu korsan eskisine hak ettiği hoş geldin hediyesini verelim!"

Daha yeni ayrılmışlardı ki Jason'ın aklına Kara'ya müzik kutusundan bahsetmediği geldi. Elini cebine sokup parmağının ucuyla ona dokundu. Sonra hayır anlamında başını salladı. Belki bu küçük nesne düşündüğü kadar önemli değildi.

JohnDoo

Onun hakkında hikayeler yazabilir ve uydurabilirlerdi,
ama asla bilemezlerdi onun kara derisinin üstüne işlediği dövmeleri,
çünkü onlar hep yanındaydı.

Bölüm 6
SIĞINAKLARDA

Yol boyunca Covenant ikizlerin başlarının üzerinden başka top gülleleri de ıslık çalarak geçip bacaları yıktı, camları kırdı. Her ıslık sesinde halk koşarak en eski binaların kemerlerinin veya daha birkaç gün önce çamur altındaki yollarda yürüyebilmek için serilmiş muşambaların altına sığınıyordu.

Jason ve Julia kilisenin bulunduğu meydana vardıklarında Peder Phoenix'in kasabalıları gruplar halinde içeri soktuğunu gördüler. O tarafa doğru birkaç adım atmışlardı ki Jason aniden durdu.

"Ne oldu?" diye sordu kız kardeşi.

"Bir şey gördüm," diye cevap verdi Jason.

Emin değildi. Göz ucuyla soldaki yolun duvarlarından bi-

rinden alevlerin fışkırdığını görür gibi olmuştu, o kadar. Hemen ardından kambur bir yaratık, hayvani çığlıklar ata ata, koşarak uzaklaşmıştı. Deniz maymunlarından biri miydi acaba?

"Unut gitsin!" diye onu çekiştirdi Julia. "Peder Phoenix'in yanına gitmeliyiz!"

Jason kendi anahtarını kıza uzattı. "Sadece gidip bir bakacağım. Bakarsın annemle babamı kurtaracak bir yol bulurum. Hemen yanına geleceğim!"

"Jason..." diyecek oldu Julia. "Ah, ne halin varsa gör! Senin gibi bir inatçıya söz geçiremem ki! Her zamanki gibi paçanı kaptırmamaya bak!"

Birkaç adım uzaklaşan erkek kardeşi başını çevirip göz kırptı, sonra da yan yola sapıp yağmurun içinde gözden kayboldu.

Böylece beş dakikadan az bir süre içinde kendisini St. Jacobs meydanının köşesinde, şemsiyeleri döven yağmurun ve tam ölçekli bir top bombardımanının altında, elinde iki tane kocaman anahtarla buluverdi.

İçinde bulunduğu durum tam anlamıyla saçmaydı. Öyle ki, düşündükçe gülmesi geliyordu. Belki de hâlâ anne ve babasının kaçırılmasının şokunu atlatamamıştı.

"Cesur olmalı ve şu işi başarmalıyım..." dedi kendi kendine. Sonra da kiliseye akın eden insanlara doğru koşmaya başladı.

Fred Ayaktauyur'un çalıştığı eski görünüşlü belediye binasını birkaç adım geçmişti ki, bir toz bulutunun içine düşüverdi. Meydandaki insanlar dehşet içinde bağırıyorlardı. Julia, ihti-

yarların evlerinden çıkarılmasına yardım eden bir grup balıkçının yanından geçti. Bu sırada itfaiyeciler ve kasabanın bir avuç polisi, etrafa emirler yağdırıyorlardı. Halk soruyordu: Belediye başkanı neredeydi? Sel, yangın ve... korsan saldırısı olduğunda görevliler nereye kayboluyorlardı?

"Affedersiniz! İzin verin geçeyim! Peder Phoenix'e ulaşmam lazım! Affedersiniz! Lütfen!"

İnsanların arasında kendine bir yol açıp, teslim etmesi gereken önemli bir şey olduğunu anlatmak için başının üstüne kaldırdığı anahtarlarla ilerlemeye başladı.

"Peder Phoenix! Benim! Julia!"

Kilmore Koyu'nun din adamının saçları birbirine karışmıştı. Yüzünde az evvel şeytanla yumruklaşmış birinin ifadesi vardı. "Julia! İyi misin?"

Görgü kurallarıyla zaman kaybetmek istemeyen kız hemen anahtarları gösterdi.

Onları görür görmez Peder Phoenix'in yüzü aydınlandı. Başıyla kıza katedralin kapısında kendisiyle buluşmasını işaret etti. Yan yana geldiklerinde ise anahtarları alıp kızı öptü. "Çok şükür! Onları nerden buldun?"

"Kara," diye cevap verdi Julia nefes nefese.

"Hayatımızı kurtardın! Ben de sadece kilisedeki sığınağın anahtarları vardı ama okuldakiler yoktu!" Kilmore Koyu'nun pederi bir sevinç çığlığı atıp yeniden ahalisine döndü. "Devam edin! Devam edin! İçeri sırayla girin! Papaz evini geçip merdiveni inin! Yardımcılarım size yolu gösterecektir!"

Bir adım gerileyip Julia'yı sakin bir köşeye çekti. "Benim burada kalıp onlara yardım etmem gerekiyor..." dedi papaz evinin kapısına ulaşmak için itişip kakışan insanları işaret ederek. "Ama... Hey! Sen ve sen!"

Çağrıldıklarını fark eden iki oğlan kararsızca yaklaştılar. Peder Phoenix, Julia'yı göstererek onları görevlendirdi: "Siz ikiniz, Julia'yla gidin. Ve size söyleyeceği her şeyi yerine getirin. Anlaşıldı mı?" Sonra kıza döndü. "Okula gidip kapıyı açın. Sığınakların girişi, kantindeki temizlik dolabının arkasında. Elinizden geldiğince çok insanı toplayıp içeri sokun."

Julia başıyla onayladı fakat biraz aklı karışmıştı. "Tamam."

"Sana güvenebileceğimi biliyorum. Başaracaksın," dedi Peder Phoenix. Sonra da kızı kutsamak için omuzlarını sıktı.

Jason sokağın köşesine varır varmaz eğilip öteki tarafa göz attı. Uzun şemsiyeli ufak tefek bir adamın dışında sokakta kimsecikler yoktu. Adam elinde bir anahtarla küçük beyaz bir kapının önünde duruyordu.

Adamın kim olduğunu anlar anlamaz, "Bay Voynich!" diye seslendi Jason.

Aynı anda Kundakçıların şefi şemsiyesinin ucunu kaldırıp Jason'a yöneltti. Her an yeni bir alev fışkırtabilirdi.

"Benim!" diye bağırdı oğlan, elleri havada sokağın köşesinden çıkarken.

Voynich şemsiyeyi indirince Jason sırılsıklam bir halde koşarak onun yanına gitti.

"Seni şu lanet yaratıklardan biri sandım," diye mırıldandı Voynich. Elindeki anahtar belki bininci defa boşa döndü. "Aksi şeytan!"

"Bırakın ben deneyeyim," diye önerdi Jason elini uzatarak. "Siz de bu arada etrafı kolaçan edin..."

Anahtar kendi gümüş zincirine dolanmıştı. Yağmur her şeyi ıslatıp kayganlaştırıyordu fakat Jason anahtarı kurtarmayı ve kilitte döndürmeyi başardı. Hafifçe kapıyı itince içeri girebildiler. El yordamıyla elektrik düğmesini arayıp buldular. Birkaç saniye sonra küçük bir lamba, duvarlarında sertifikalar asılı ön odayı aydınlattı. Jason gözüne takılan birkaç tanesini okudu: *Altın geyik 1974. Büyük Ayı Ödülü. Usta Doldurucu...*

"Burası neresi böyle?" diye sordu Jason.

"Stella Hanım'ın kocasının çalışma atölyesi," gibi bir şeyler geveledi Voynich, daha fazla açıklama yapmaya gerek görmeden. "İşimize yarayacak bir şeyler bulmamız gerekiyor..."

"Ne açıdan işimize yarayacak şeyler?"

Kundakçıların şefi beyaz kapının iyice kapandığından emin olduktan sonra üstündeki yağmur damlalarını silkeledi ve ön odanın arkalarına doğru ilerledi. Birkaç adım attıktan sonra siyah bakalit bir telefonun önünde durdu.

"Mesela bunun gibi şeyler..." dedi.

Ahizeyi kaldırdı ve tuşları ardı ardına çevirip, her defasında dairenin yeniden sıfırın üstünde durmasını bekleyerek uzun bir numarayı aradı. Sonra ahizeyi kulağına götürdü. Öteki taraftan gelen trik trak seslerini dinleyerek hattın bağlanmasını bekledi.

Fakat sonra sert bir hareketle ahizeyi yerine bıraktı.

"Ne bekliyordum ki! Tabii ki meşgul! Faturaları kendileri ödemedikleri için meslektaşlarım, zamanlarını telefonun başında geçiriyorlar. Hem de sabahın dördünde! Bu olay sona erince ilk yapacağım şey hepsini tümden kapamak olacak. Kundakçıların canı cehenneme! Acil durumlarda aranması gereken telefonun da!"

Küplere binen Malarius Voynich, peşinde Jason'la birlikte arka odaya geçti.

Böylece içleri doldurulup duvara asılmış ilk hayvanları gördüler: bir tavuskuşu, bir gri papağan ve bir ceylan. Dolaplar bu unutulmuş sanatı icra etmeye yarayan araçlarla doluydu: makaslar, kerpetenler, cetveller, sabunluklar, leğenler ve kaplar, farklı türlerde pamuklar, çözücü maddeler, yapıştırıcılar, ısı ile yumuşayan şeffaf maddeler, talaş sepetleri, demirden iskeletler, cilalı cam toplar, süngerler.

"Burada değil..." diye homurdandı Voynich, keyifsizce etrafına bakarken.

Bir sonraki odada, arka kapının hemen önünde duvarlara asılmış yüzlerce böcek vardı. Hâlâ capcanlı göründüğü için gerçekten çok güzellerdi. Mayıs böceklerinin kanatlarının metal parlaklığı korunmuştu. Pervaneler sanki kadifeyle kaplı gibiydi.

Jason aval aval böceklere bakarken, Voynich bir sonraki odaya girmişti bile.

"İşte burada!" diye bağırdı kundakçı, memnun bir sesle.

Oğlan adamın yanma koştu ve ağzı açık kaldı.

Tavandan sarkan ışık Malarius Voynich'in upuzun gölgesini duvarlara yansıtıyordu. Adam, içinde antika av tüfeklerinin durduğu bir dolaba doğru eğilmişti. Silahlardan biri elle doldurulan bir misket tüfeğiydi. Ötekisi ise Beretta marka bir havalı tüfekti. Kundakçıların şefi çekmecelerin birinden bir kutu çıkarıp ışığa kaldırarak üzerinde yazanları okudu: "*Sophor 45.* Bunlar bir fili bile uyutur. Tut bakalım!" Bayıltıcı mermileri, otomatik bir şekilde ellerini uzatan Jason'a bıraktı. Oysa oğlanın aklı başka bir yerdeydi. Gözlerini odanın dibindeki bir noktadan alamıyordu.

Bu zaman zarfında Voynich tüfeği omzuna astı, öteki tüfeği ise Jason'a verdi.

"Artık gidebiliriz evlat! Hey! Sana ne oldu böyle? Daha önce eline hiç silah almadın mı?"

Jason cevap vermemeye devam ediyordu.

"Durup dururken neden suspus oldun?" diye mırıldandı kundakçı. Sabrı taşmak üzereydi.

Jason tüfeğin namlusunu sallayıp birkaç adım ötelerindeki içi doldurulmuş büyük hayvanı işaret etti.

Kundakçıların şefi sonunda pes edip bakmak için döndü. "Bu kadar tuhaf olan ne? Ah, şu mu? O yaratık bir... bir..."

Fakat kelimeler ağzından çıkmadan kayboldular.

"Sizce bu nedir Bay Voynich?" diye sordu Jason kısık sesle.

"Eh, korkunç... ve... hakikaten etkileyici ama bana kalırsa... şey... işte... hani... demirden bir kukla ve... kağıt hamuru..."

"Ya gerçekse?"

"Pek mümkün değil..." Voynich yutkundu. "...Eğer öyleyse bu, birisinin onu öğretmen Stella'nın kocasına içi doldurulsun diye getirdiği anlamına gelir... Bu şeyi... Nasıl denir... Ejderha mı?"

"Gerçek bir ejderha..." diye fısıldadı Jason. "Acaba onu nerede buldular? Yakalamayı nasıl başardılar?"

"Bu sorulara cevap vermenin ne yeri ne de zaman. Farkında değil misin?"

Voynich av tüfeğini açıp içine iki tane fişek doldurdu. Sonra sert bir *klak-klak* sesiyle kapadı.

Onlara cevap verircesine bir şeyler dışarıdan kapıyı tırmalamaya başladı. Bunu hayvani bir inilti ve ileri geri yürüyen ayak sesleri takip etti.

"Şşşt..." dedi Voynich hemencecik ışığı söndürerek.

Küçük beyaz kapının altından ağır ağır soluma sesi geliyordu. Sanki bir şey yarıkların arasından onların kokusunu almaya çalışıyordu.

"Sanırım yerimizi tespit ettiler..." diye mırıldandı Voynich tüfeği kaldırıp namlusunu kapıya tutarak.

Jason da kendi tüfeğini doldurup aynısını yaptı. Fakat aklı başka yerdeydi. İçi doldurulmuş bir ejderha mı? Bunu neden daha önce, hâlâ inceleyip ve sorular soracak zaman varken ortaya çıkaramamıştı. Böylece bu efsanevi yaratığın nasıl olup da buralara geldiğini öğrenebilirdi.

Küt bir aletle kapıya vurulmasıyla ahşap içeri doğru çöktü.

"Hazırız..." diye mırıldandı Kundakçıların şefi. "Postumuzu

kurtarmaya bakalım. Sen de katılıyor musun?"

"Size daha önce hiç bu kadar katılmamıştım Bay Voynich..." diye karşılık verdi Jason.

Kapıya ikinci kez vurulmasını bekleyip ellerinde silahlarla telefonun olduğu yere kadar ilerlediler. Voynich telefona bakıp silahını indirdi ve yeniden Kundakçıların numarasını çevirdi.

"Meşgul değil," diye fısıldadı ahizeyi sıkıca elinde tutarken.

Fakat telefon ancak iki kez çalmıştı ki, giriş kapısı büyük bir gürültüyle paramparça oldu.

Bölüm 7
BİZİMKİLER GELİYOR

"Çok iyi. Öyleyse iki seçenek var," diye özetledi kıvırcık saçlı, sarışına.

"Neymiş?"

"Şefimiz aklını peynir ekmekle yemiş olabilir."

"İkinci seçenek ne?"

"Bir ejderhanın içini dolduran bir tahnit ustasının dükkanında, maymunlardan oluşan bir gemi mürettebatı tarafından esir tutuluyor."

"Her iki durumda da oraya gitmemiz gerekiyor." Sarışın, koltuktan kalkıp pencereden Frognal Lane mahallesine baktı. Güneş birkaç dakika önce doğmuştu fakat Londra'nın lambaları hâlâ soluk parıltılarını koruyorlardı. "Sen uyudun mu?"

"Saysan iki üç saat ancak," dedi ötekisi tekerlekli bardan kendine içecek bir şeyler ararken. Canının çektiği bir şey bulamayınca mutfağa gitti. Birkaç saniye sonra tok bir gürültü duyuldu. Bunu tuhaf bir cızırtı takip etti. "Aaaah! Kutudaki içecekleri buzluğa koymadan önce sallamamanızı size daha kaç defa söyleyeceğim?"

Sarışın, ellerini sırtında birleştirip gözlerini sokak lambalarına dikmeyi ve onların elektrikli çiçeklere mi, yoksa kitin böceklerine mi benzediğini düşünmeyi sürdürdü. "Eğer kendini iyi hissedeceksen, kutudaki o gazoz çalkalanalı iki hafta oluyor. Çünkü en son o zaman evdeydik." Kıvırcık saçlının ayaklarını sürüyerek salona geri dönüp, bir yudum alması için gazozu kendisine uzatmasını bekledi, sonra sordu: "Öyleyse ne yapacağız?"

"Ne dememi bekliyorsun? Maymunlardan oluşan bir gemi mürettebatı. Bir bu eksikti."

"Aslında o kadar da şaşırtıcı değil. Yanlış hatırlamıyorsam Venedik'teki casusumuzun da maymunlarla bazı sorunları olmuştu."

Kıvırcık saçlı, kardeşine soru soran bakışlarla baktı. Sarışın konuşmaya devam etti: "Eco'nun bize anlattıklarını hatırlamıyor musun? Tommaso'yu yakaladıktan sonra oğlanı kuduruk bir maymun sürüsü kurtarmış."

İçeceğin geri kalanını da kafaya diktiler.

"Söylemeye çalıştığın şey... Bilmediğimiz bir nedenden ötürü maymunların bizimle alıp veremediği bir şey mi var?"

Sarışın düşünceli bir tavırla başını iki yana salladı. "Aslına bakarsan durum bundan daha tuhaf..." diye mırıldandı.

"Sence ötekileri arayıp haber vermeli miyiz?"

"Bence evet."

"Sen mi yapacaksın, ben mi?"

Sarışın yaptı: Aynada gözaltlarını inceleyerek bir numara çevirdi. "Bu olay sona erince on gün bir Spa'da rahatlamayı düşünüyorum. Bir hamam da olabilir. Mesela Baden-Baden'da. Veya İtalya'da, neden olmasın?"

"Alo?" diye cevap verdi hattın öteki tarafındaki biri.

"Pires, sen misin? Seni uyandırdım mı?"

"Beyefendi? Oh, hayır, endişelenme. Uyandırmadınız. Zaten bazı kağıtları kontrol etmek için ayaktaydım. Hani şu dün gece mahzende bulduğumuz siyah yelkenler var ya, hatırladınız mı? Hani bir de Bayan De Briggs'in başından geçen şu hikaye var. Bu konularda yeni bilgiler edindim."

"Bunlar beklemek zorunda Pires. Şimdi siyah yelkenlerden ve Bayan De Briggs'ten daha önemli işlerimiz var. Az önce Voynich'den bir telefon aldık."

"Bay Voynich'den mi, yoksa kız kardeşinden mi?"

"Bay Voynich'den," diye altını çizdi sarışın.

Telefonun öteki tarafında, Kundakçılar için çalışan uşağın rahat bir nefes aldığı duyuldu.

"Rahat bir nefes almak için daha çok erken Pires. Ötekileri aramak ve herkesi yola çıkarmak gerekiyor. Operasyon: 'Alfa Alfa.' Düzenleme: '2012 Aralık.' Dünyanın sonu yaklaştı."

"Anlaşıldı beyefendi. Bayan Bloom'a da haber vermemi ister misiniz?"

"Ona nasıl ulaşacağını biliyor musun?"

"Dün akşam babası gelip onu almadan önce bana cep telefonu numarasını bıraktı ve 'yeni bir şeyler' olduğu takdirde onu aramamı rica etti."

Sarışın gülümsemesini engelleyemedi. "Tamam o zaman. Ona haber ver. Ona Kilmore Koyu'na döndüğümüzü söyle. Hemen yola çıkmamız gerektiğini ve... yirmi dakika sonra kapısının önünde olacağımızı açıkla."

"Anlaşıldı beyefendi. Yapıldı bilin."

Sarışın, telefonu kapadı. "Bu adama bayılıyorum," dedi ve aynada kendine bakıp saçlarının arasında yeni bir beyaz saç teli buldu.

"Kimden bahsediyorsun?" diye sordu kıvırcık saçlı. Bu arada o da üstünü değişmeye gitmişti.

Sarışın adam dolap kabininin önündeki kardeşinin yanına gitti. "Pires," diye cevap verdi. "Ona yarım saat sonra kafamıza bir meteor düşecek desem, bana vereceği cevap, 'Çayınıza tek şeker mi, iki şeker mi istersiniz beyefendi?' olur."

Bölüm 8
KARANLIK PASAPORT

Vize ofisi bir moda atölyesini andırıyordu: avizeleri, büyük ışıkları ve duvarlarda perdeleri, açık renk ahşaptan yer döşemeleri ve daha ötede göz alabildiğine uzanan alçıdan insan heykelleriyle. Tüm bu heykelleri görmek, küçük Flint'in kendisini bir okul gezisinde gittikleri o eski eserler müzesinde olduğu gibi hasta hissetmesine yol açtı.

Birdenbire ağır perdelerden birinin ardından mor kadifeden kıyafetler giymiş, saçı başı dağınık, fasulye sırığı gibi bir adam çıktı. Yüzü pudralı ve gözleri sürmeliydi. "Ha-ri-ku-la-de!" diye bağırdı çın çın çınlayan bir sesle.

"Çattık," diye mırıldandı küçük Flint. "Bir deli daha."

Yanında duran Nestor'un ise ağzını bıçak açmıyordu.

"Rica ederim içeri buyurun!" diye onları çağırdı tuhaf şahıs. "Bu taraftan."

"Ne kadar da naziksiniz," diye homurdandı bahçıvan, topallayarak perdelerin ve avizelerin arasında yürürken.

Öteki tarafta onları, içeriyi fotoğraf stüdyosuna benzeten gösterişli bir makine bekliyordu. Fasulye sırığı, her biri tavandan sarkan demirden bir cihazın uzun metalik kollarına asılı birkaç tane içbükey, oval lensi ayarlamaya başladı. Makine tüplerden, leğenlerden, taşıma kayışlarından, körüklerden, kısma vanalarından, havada sallanan kancalardan oluşan metalden bir kuleyle yere bağlanıyordu.

"Rica ederim rahatınıza bakın! Hemen yanınıza geleceğim!" diye şakıdı morlar içindeki fasulye sırığı peltek bir sesle. Nestor'a son bir kez daha bakıp lensleri biraz daha ayarladı. Saçlarını düzeltip derin bir nefes aldı. "Sizleri tanıdığıma ne kadar memnun oldum anlatamam. Benim adım Gennaio," dedi elini Nestor'a uzatarak. Gülümserken öndeki iki tavşan dişi ölümcül bir silah gibi ortaya seriliyordu. "Vizelerden ve Karanlık Pasaportlardan ben sorumluyum."

Nestor utanma belirtisi göstermeden adamın elini sıktı. "Biz de tam bunun için size gelmiştik."

Gennaio küçük Flint'e bakıp sordu: "O da mı?"

"Evet," diye cevap verdi Nestor hiç tereddüt etmeden. "Siz hazırladıktan sonra onları Arianna İplikleri'yle ilgilenen hanımefendilere götüreceğiz."

"Kulaklarıma inanamıyorum, bu harika!" diye bağırdı Gen-

naio, memnun bir şekilde. "Daha önce hiç bir ufaklık için evrak hazırlamamıştım! Ne muh-te-şem!"

Söz konusu ufaklık adamın burnuna bir yumruk indirmemek için kendisini zor tutuyordu.

"Sizi zor duruma sokmak istemem ama," diye homurdandı Nestor, "biraz acelemiz var ve..."

"Tabii ya! Bize bir sihir lazım!" diye cevap verdi ötekisi. "Benimle gelin! İşte, evet, şu lenslerin ortasına geçin. Sizinle mi başlayalım?"

Nestor, şaşkın şaşkın etrafına bakarken başıyla onayladı.

"Aman da aman, bu çok iyi," diye konuştu Gennaio. Bir çekmece açıp altın bir sikke çıkardı. Sonra da onu makinenin içine attı.

"Ne yapmam gerekiyor?" diye sordu Nestor. Lenslerin etrafında belli belirsiz hareket ettiğini algıladı.

"Kesinlikle hiçbir şey... Hangi profili tercih edersiniz?"

Bahçıvan, makinenin başındaki adamı şüpheyle süzdü. "Efendim?"

"Sağ taraftan mı, sol taraftan mı daha iyi çıkarsınız?"

"Bildiğim kadarıyla her iki tarafım da... aynı."

"Sağ," diye karar verdi Gennaio, makinenin kollarından birini çekerek. Kontrol panelindeki bazı işaretlere göz gezdirip vanalardan bazılarını sıktı ve körükleri açarak bağırdı. "Hazırız! Kımıldayın lütfen!"

Adam birkaç adım uzaklaştı. Bu sırada makine buhar çıkarmaya, körükler puflayıp tüplerin içine hava basmaya ve lensler

Nestor'un etrafında yavaşça dönmeye başlamıştı.

Bir dakika sonra tüm bu gürültü patırtı sona erdi.

"İşte oldu..." diye açıkladı Gennaio. "Arşiv madalyonun üzerine basacak bir Kahraman seçerken siz de şurada bekleyebilirsiniz."

Bahçıvan tek kaşını kaldırdı. "Ne seçerken dediniz?"

"Bir Kahraman!" diye tekrarladı fasulye sırığı makinenin kollarından birini çekerken.

Makineden çıngırak sesleri yükseldi ve bununla birlikte galerideki alçıdan heykeller, sanki yürüyen bir yolun üzerindeymiş gibi hareket etmeye başladılar. Nestor'un yüzünü kopyalayanlar gibi bir dizi lensin önünde teker teker birkaç saniye duruyor, sonra sıra halinde dönmeye devam ediyorlardı.

"Peki... bu Kahraman ne işe yarıyor?" diye merakla sordu bahçıvan.

"Ah, kendisi sizin en büyük düşmanınız olacak. Karanlık Limanlar'a varır varmaz sizi yakalayacak... Tabii oraya varabilirseniz."

"Bizi... yakalayacak mı?"

"Aynen. Sizi yakalayacak, mağlup edecek veya öldürecek... Eh, bu çok doğal!" Adam gülerken tavşana benziyordu. "Karanlık Limanlar'a giriş evraklarını imzalar imzalamaz bir Kötü Karakter'e dönüşmeyi ve öteki hayali yerlerin kollarını açıp sizleri kucaklayacağını beklemiyordunuz herhalde? Meclis, her yeni Kötü Karakter'e onunla başa çıkabilecek bir Kahraman atanmasını uygun gördü. Böylece denge sağlanmış oluyor!"

"Yani şimdi..." diye mırıldandı küçük Flint, içi içine sığmayarak, "...biz 'kötüler' mi oluyoruz? Bak şu işe!"

Bu arada heykeller dönmeye devam ediyordu. Kısa bir süre sonra aralarından biri lenslerin altında ötekilere nazaran daha uzun durdu. Hemen ardından iki büyük maşa tarafından engellendi ve makine bir kez daha duman püskürterek çınlamaya başladı. Gennaio elini, otomatik fotoğraf makinelerinde resmin çıktığı yere benzeyen bir yarığın içine sokup altın bir sikke çıkardı. Hâlâ sıcaktı ve üzerinden dumanlar tütmesine rağmen onu Nestor'a uzattı. Sikkenin her iki tarafına iki tane kafa resmi işlenmişti: Bir taraftaki Nestor'du, öteki taraftaki ise On Sekizinci Yüzyıl'dan kalma bir kaşif kaskı takan bir delikanlıya aitti.

"Şimdi bu şahıs... beni yakalayacak mı?" diye sordu ihtiyar bahçıvan, hayretler içinde.

"Kendi yöntemleriyle elbette. Bütün Kahramanlar nevi şahsına münhasır tiplerdir."

"Adını öğrenebilir miyim?"

"Üzgünüm ama burada olmaz. Ben sadece müstakbel kötü kahramanların Vize işlemleri ve Pasaportlarıyla ilgileniyorum. Ama çok merak ediyorsanız bunu öğrenebileceğiniz ofis-"

"Unut gitsin!" diye sertçe adamı susturdu Nestor.

Gennaio ellerini ovuşturdu. "İyi öyleyse Bay Ulysses. Geriye size Karanlık Limanlar'da iyi şanslar dilemek kalıyor. Çok kan dökersiniz umarım."

"Vay canına!" diye bağırdı küçük Flint. Giderek heyecanı artıyordu. "Şimdi gerçekten bir kötüye dönüştün!"

Nestor oğlana ters bir bakış attı. "Sıra sende sümüklü."

"Beni sol tarafımdan çekin!" diye bağırdı küçük Flint. Kötüler ve Karanlık Limanlar hakkındaki bu hikaye cidden heyecan verici bir şeye dönüşmeye başlıyordu.

Gennaio lenslerin yüksekliğini ayarlarken Nestor da alçıyla ölümsüzleştirilen Kahramanların arasında kısa bir tur attı: Bazılarının üzerinde pirinçten isim levhaları vardı. Küçük insanlardan oluşan Lilliputların arasındaki Doktor Lemuel Gulliver'i hemen tanıdı. Arılı şapkasıyla Sör John Mandeville. Gormenghast'ın genç kahramanı Tito'nun bir ayağı tacın üstündeydi. Şövalye Orlando efsanevi mızrağı Durlindana'yla ayakta duruyordu. Baron Münchhausen ise ata biner gibi bir topun üstüne oturmuştu."

"Hay aksi..." diye homurdandı küçük Flint, altın sikkesini eline aldığında. "Benimkinde lanet olası bir kadın var!"

Onu Nestor'a göstediğinde ihtiyar bahçıvanın yorumu şöyle oldu: "Şanslısın, en azından güzelmiş!"

Birkaç dakika sonra Nestor ve küçük Flint hızlı adımlarla Labirent'in koridorlarında yürüyorlardı. İhtiyar bahçıvan elinde bir makara ip taşıyordu. Başı sonu yok gibi görünen siyah bir iplik, onlar yürüdükçe yavaş yavaş açılıyor, her yol ağzında gitmeleri gereken tarafa doğru çekiyordu. Bazıları uçsuz bucaksız gibi görünen ve etraflarında vahşi bir rüzgarın estiği sayısız odayı aştılar. Görünmeyen insanların seslerinin yankıları, uzak çığlıklar, esrarengiz müzikler çalındı kulaklarına. Dev gibi,

beyaz aşkmerdivenlerinin büyüdüğü yerlerden, aynalı salonlardan, tavanına binlerce kötücül maskenin asıldığı odalardan geçtiler. Sürtünme, tırmıklama, vızıldama sesleri duydular. Siyah ipliğin rehberliğinde ilerledikçe Labirent'i aydınlatan yaldızlı ışık azalıyor ve etrafa gölgeler hakim olmaya başlıyordu.

Sonunda kendilerini heybetli bir kapının önünde buldular. Demir parmaklıkların ardında zifiri karanlıktan başka bir şey yoktu.

"Gelmiş olmalıyız," diye belirtti Nestor somurtarak.

Küçük Flint kapıyı açmaya çalıştığında ne kadar hafif olduğunu görüp şaşırdı. Tiz bir gıcırtı çıkararak menteşeleri üzerinde döndü ve geçebilecekleri kadar aralandı.

"Yolu biliyorsan, Karanlık Limanlar'a girmek zor olmaz..." diye mırıldandı bahçıvan. Arianna İpliği'nin son bir kez daha çekildiğini hissedip makarayı çevirdi. Tahmin ettiği üzere öteki ucu elinde kaldı. İplik bitmişti. "Geri dönmeyi denersek," dedi sesli düşünerek, "sonsuza kadar Labirent'in içinde kayboluruz..."

"Öyleyse ne yapacağız?" diye sordu küçük Flint endişeyle demir kapının öteki tarafına bakarken. Uzaklardan kayalıklara çarpan dalgaların yankılarını duyabiliyordu.

"Kötü kahramanlara dönüşeceğiz," diye cevap verdi Nestor, altın sikkeyi parmaklarının arasında sıkarak.

Gennaio

Bu kader fotoğrafçısı, bu sikke işlemecisi,
portreler makinesiyle benim hayatımı, daha en başından
Kaptan Spencer'ın hayatına bağladı.
Buna kim karar vermişti?

Bölüm 9
UYANIŞLAR

Yaşıyordu.

Yoksa yaşamıyor muydu?

O kadar da emin değildi.

Aslında şu anda hiçbir şeyden emin değildi.

Rick Banner'ın gözlerinin açık olduğunu anlayabilmesi için bile birkaç dakika gözlerini açık tutması gerekti. Etrafındaki hiçbir şeyi ayırt edemiyordu. Ayakkabılarının ucunu bile. Kollarının nerede olduğunu ve nasıl bir durumda yattığını da bilmiyordu. Belki hareket etmeyi denerse daha iyi olabilirdi ama vücudunun her bir karışı sızım sızım sızlıyordu. Bu da gösteriyordu ki: Evet, hayattaydı.

Bir süre sonra gözleri karanlığa alıştı ve elinin omzundan ya-

rım metre uzakta olduğunu görebildi. Parmaklarını oynatmayı denedi... Hareket ettiklerini hissetti ama görünürde kımıldamamışlardı.

Üzerine yığılmış eşyaların altından çıkmaya çalıştı. Kauçuktan yapılma bir çuval, metal parçaları, antenler, düğmeler, makine kolları. Hepsi üstündeydi. Bir kolunu kurtarmayı başardı, sonra da ötekisini. Kafası karışmış bir şekilde ellerine baktı. Eğer bunlar kendi elleriyse yanındaki süngerden çıkan üçüncü el kimindi?

Öteki eli çekmeye çalıştı. Gizemli el, bir kapan gibi aniden onu yakaladı.

"Bırak beni!" diye bağırdı Rick. Öteki tarafa doğru yuvarlanıp metal bir yüzeye çarptı. Etrafına bakındı. Daracık bir yerdeydi. Hiç boş yer yoktu. Etrafı koruyucu duvarlarla kapalıydı... Burası şeyi hatırlatıyordu... Uçak kokpitini.

Tabii ya! Peter Dedalus'un yarattığı midye şeklindeki hem karada hem suda kullanılabilen şu acayip aracın içindeydi! Yavaş yavaş her şeyi hatırlamaya başladı: Venedik, lagün ve sonra... o devasa şelalenin sesi. Dipsiz bir boşluğa doğru düşme hissi...

Birkaç saniye önce onu yakalayan el yeniden hareket etmeye başladı. Yavaşça enkaz yığınının, manivelaların, dişli çarkların ve ne olduğu belirsiz ıvır zıvırların altından hafif bir inleme yükseldi: Elin sahibi kendisini kurtarmaya çalışıyordu.

"Peter!" diye bağırdı Rick. Yığına yaklaştı. Hareket etmekte zorlanıyordu ve bunun tek nedeni aldığı yaralar da değildi. Şelaleden aşağı uçmadan önce mucit ona giymesi için kauçuktan

yapılma bir çuval vermişti. Bu yüzden rahatça hareket edemiyordu. "Aşağıda mısın?"

İnleme sesi yeniden geldi. Rick bunun evet anlamına geldiğini düşündü. Hemen adamı kurtarma çalışmalarına başladı. Üst üste yığılmış eşyaları teker teker kaldırdı ve sonunda Kilmore Koyu'nun saat ustasının bedenini ortaya çıkardı.

"İyi misin?" diye sordu adamın üzerindeki eşyaları tamamen kaldırdıktan sonra.

"Pek sayılmaz. Hayır. Aslına bakarsan iyi değilim. İyi tamamen başka bir şey..." diye mırıldandı Peter Dedalus. Gözlüğünden geri kalanları eliyle düzeltti: bir lens ve demirden yamuk bir çerçeve. Kalkıp oturdu ve derin bir nefes aldı. "Ya sen?"

Rick elleriyle etrafı gösterdi. "Her şey kırıldı."

"Kırıldı ama ben yaşıyorum. Biz yaşıyoruz!" Mucidin yüzüne şeytani bir gülümseme yayıldı. Tahta bir kukla gibi sarsakça hareket ederek mekanik örümceğinin kumanda koltuğuna oturdu.

Kısa bir süre sonra saat ustasının parmakları kumanda panelinde koşturmaya, düğmelere basıp manivelaları çekmeye başlamıştı. Metal kabuktan yürek paralayıcı bir inilti yükseldi. Birbirlerinin üzerine yuvarlanan taşların sesini duydular.

"Ah ah..." diye hayıflandı Peter. "Kabuk içine çökmüş ve bacaklardan biri kırılmış."

Başka manivelalar ve başka ciyaklamalar.

Üçüncü denemede batiskafın kabuğu sertçe yana yattı. Rick dengesini kaybedip başını çarpmaktan kurtulamadı. "Of

aman!" diye yakındı. "Biraz yavaş ol!"

"Affedersin... Zarar kontrolü yapıyordum. Diyebilirim ki... düşündüğümden daha iyi durumdayız."

Kızıl saçlı oğlan boş yere oturacak bir yer aradı. Peter bu denizaltıyı tek kişilik bir araç olarak düzenlemişti. Ve Rick nereye oturmaya çalışırsa çalışsın sırtına çiviler, manivelalar, tekerlekler batıyordu. Oysaki daha bir gün önce buraya üç kişi sığabiliyorlardı: o, Peter ve Tommi...

Cabotoların Evi'nde arkadaşını terk etmiş olma düşüncesi beynini bir karganın gagası gibi oymaya başladı. O ve Tommi, Venedik'e Ulysses Moore'un kayboluşuna dair bir iz bulmak için gelmişlerdi. İhtiyar bahçıvanın gitmiş olabileceği yerleri sırasıyla dolaşmışlardı: Penelope'nin evi, ihtiyar Zafon'un kırtasiyesi, Peter Dedalus'un atölyesi. Ve son olarak da Argo Villası'ndaki Zaman Kapısı'na açılan Cabotoların Evi'ne uğramışlardı.

Tommi'yi son kez ev üstüne yıkılmadan önce görmüştü. Daha sonra o ve Peter batiskafla birlikte kaçmışlardı. Rick endişeyle dudağını ısırdı.

"Ona ne olacak?" diye sordu yüksek sesle.

"Venedikli çocuktan mı bahsediyorsun?" diye karşılık verdi Peter. "Bina yıkılmadan bir saniye önce onu dışarı koşarken gördüm... Zamanında çıkabildi mi bilmiyorum." Mucit, manivelalardan birini tutup çekti ve çevirdi. "Onun için endişelenme..." diye ekledi. "Bizim için endişelen. Şu anda boğazımıza kadar belaya batmış durumdayız."

Rick, peşlerinde gondollar ve Duka'nın gizli muhafızlarıyla

Venedik lagününün dibindeki delice kaçışı düşündü. Adamlar, Peter onları Maskeler Adası'nda faka bastırdığından beri onun ve icatlarının peşindeydi. Lagünün çamurlu zemininin yükselmeye başlamasını, öteki tarafında yüreklere korku salan dipsiz bir şelalenin olduğu toprak dolguya çıkışlarını kafasında yeniden canlandırdı. İşte o zaman Peter icadının son manivelasını da çevirmiş ve bağırmıştı: *Tutun!*

Ne yazık ki içeride tutunacak hiçbir şey yoktu.

"Biraz tamirat yapmamız gerekecek," diye mırıldandı mucit, kumanda kollarından birinin tutup çevirirken. "Bakalım böyle yapınca açılıyor mu..."

Bir kerpeten birkaç defa dönerek batiskafın ön panelini kapayan demir kaplamayı söktü.

Peter rahat bir nefes aldı. Bir düğmeye basmasıyla içeriye arı vızıltısını andıran bir ses yayıldı. Büyük bir far yakıp etraflarındaki manzaranın bir kısmını gündüz gibi aydınlattı.

"Ah," diye mırıldandı Rick, nerede olduklarını fark eder etmez.

Çok iyi tanıdığı bir yere gelmişlerdi: tamamen karanlık uzun ve dar bir vadi. Bir tarafta siyah kayalardan oluşan ve başlarının üstünde yitip giden bir duvar, öteki taraflarında üzerinde kaplumbağa kabuğu şekline benzeyen devasa bir resim olan kavisli başka bir duvar. Tatlı ve tuzlu su şelaleleri etraflarındaki taşların arasından içeri sızıyor, binlerce küçük dereye dönüşerek vadiden aşağı akan nehrin sularına karışıyordu.

"Labirent," dedi Peter Dedalus, kendinden memnun bir ifadeyle.

Kızıl saçlı oğlan gözlerine inanamıyordu. "Lagündeki şelalenin... bizi buraya getireceğini nereden biliyordun?"

"Ah, bildiğimi kim söyledi?" diye cevap verdi Peter, sükunetini kaybetmeden. Sonra batiskafın sü geçirmez kapağını kaldırdı. "Şimdi bana yardım etmeye ne dersin?"

Adam onu tokatladı. Bir yandan da konuşmaya devam ediyordu: "Evlat? Evlat, beni duyuyor musun?"

Tommaso Ranieri Strambi yavaş yavaş kendine geldi. Ve daha gözleri bile açılmadan ayağa fırladı.

"Ah, nihayet uyandın!" diye bağırdı ihtiyar.

Tommaso etrafına bakındı. Islak kağıt kokan küçük, kirli bir odadaydı. Hatırlamaya çalıştı. Neler olmuştu? Gizli muhafızlar onun peşine düşmüşlerdi, ev üzerine yıkılmıştı ve... sonra... Sonrasını hatırlamıyordu.

Kesin olan bir şey vardı, o da hâlâ Venedik'te olduğuydu. Ama nerede? Ve yanında konuşan kişi kimdi? Daha yakından bakınca adamı tanıdı. Daha birkaç saat önce Rick ve o bu ihtiyara bazı sorular sormuşlar, o da kapıyı suratlarına kapamıştı. "Siz şu kağıt satan adamsınız!" diye bağırdı.

İhtiyar Zafon gülümsedi. Buruşuk kağıdı andıran suratı, gölgeler ve kırışıklıklardan oluşan bir maskeydi. "İyi ki döndün!"

"Ben burada ne yapıyorum?"

Zafon küçük pencerenin ardındaki bir şeyi işaret etti. "Onlar bulmadan önce seni alıp buraya getirdim..."

Tommaso yere oturup neler olduğunu anlamaya çalıştı.

"Beni... kurtardınız mı?" diye sordu.

"İnan bana hiç de kolay olmadı. Sen küçüksün ama benim gibi ihtiyar bir adam için bir ton ağırlığındasın. Bir bardak su ister misin?"

Tommaso kabul etti ve büyük bir susuzlukla bardağı başına dikti. Zafon da bu arada ona önceki günkü ziyaretlerinin ardından Peter Dedalus'u uyarmaya gittiğini anlattı. Fakat onları bu şekilde sepetlemek hiç hoşuna gitmemişti. Bu yüzden davranışları adına özür dilemek için yeniden onları aramaya başlamıştı. Cabotoların Evi'nin yakınlarına kadar geldiği sırada da bina yerle bir olmuştu.

"Hepsi başına inmeden bir saniye önce koşarak dışarı çıktığını gördüm..." diye açıkladı ihtiyar. "Benim birkaç adım öteme kadar koştun. Sonra şu gizli muhafızları gördüm. Ne yapacağımı bilmiyordum..."

Tommaso'nun kafası hâlâ o kadar karışıktı ki, ne cevap vereceğini bilmiyordu. "Teşekkür ederim," dedi bardağı geri vererek. Sonra yıkılan evi hatırlayıp bağırdı: "Zaman Kapısı! Tamamen yok oldu!"

İhtiyar Zafon bir ayağı kısa bir tabureye oturup gülümsedi. "Zaman Kapısı, tabii... Herhalde Kül Kont'un adamları onu arıyorlardı. Bir süre önce siyah yelkenleri olan bir gemiyle şehre gelen bir adam sayesinde kapıların varlığından haberdar oldular. O zamandan beri de tüm şehri ev ev aramaya başladılar."

Tommaso başıyla onayladı. O ve Rick, Callerlerin evinin gizli muhafızlar tarafından yağmalanmasına ve Peter Dedalus'un

matbaa makinesinin parçalara ayrılışına şahit olmuşlardı.

"İnsan bu şehirde nasıl hareket ettiğine çok dikkat etmeli. Her yerde gözler ve kulaklar var," diye mırıldandı Zafon. "Peter'i arıyorlar. Ve de kapılar."

Tommaso bir kez daha kulaklarını tıkamak istedi.

"Bir de kapılarla işi olan insanları arıyorlar. Büyülü kapılar onlar için 'Ulysses Moore' demek. Onu tanıdığını söyleyen herkes sorguya alınıyor."

"Siz onu tanıyor musunuz?"

"Ne sandın!" diye bağırdı Zafon. "Defter almak için sık sık bana gelirdi. Sadece o da değil: Leonard ve Peter de... Bilirsin işte, insanlar usta işi şeylerle beş para etmez şeyleri birbirinden ayırmayı çok iyi biliyorlar!" İhtiyar adam aniden kederlendi. "Şu adı batasıcalar eninde sonunda burayı da bulacak ve yok edecekler... Bu sadece bir an meselesi. Ve ben hiçbir şey olmamış gibi davranıp gelmelerini bekleyecek kadar yaşlıyım."

Tommaso ayağa kalkıp dükkanın arka tarafındaki odada bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı. Bir yandan da ne yapmaları gerektiğini düşünüyordu.

"Fazla vaktimiz yok," diye ekledi Zafon. "Buradan gideceksek, şimdi gideceğiz."

"Gitmek mi?" diye sordu Tommaso aniden durarak. "Nereye gitmek istiyorsun?"

Zafon yorgun argın tabureden kalktı. "Zaman Kapıları'ndan geçerek bir yerlere giden sensin," diye mırıldandı. "Yoksa yanılıyor muyum?"

Tommaso gözlerini kısarak adama baktı. Neden daha önce düşünememişti? Amor degli Amici'deki Zaman Kapısı hâlâ açıktı ve sonsuza kadar kapanmadan önce iki kişi oradan geçebilirdi. Kolaylıkla Kilmore Koyu'na dönebilir, ihtiyar Zafon'u da beraberinde götürebilirdi. Ama güvenemiyordu. Bildiği kadarıyla Zafon da Kül Kont'un adamlarından biri olabilirdi. Herhangi biri olabilirdi. Belki de kapının yerini söylemesi için onu kandırmaya çalışıyordu.

"Sana bir şey göstermek istiyorum..." diye mırıldandı ihtiyar, oğlanın düşüncelerini okumuş gibi. Arka taraftaki bir kapıya yaklaştı ve aralamasıyla birlikte bir hayvan paldır küldür içeri atladı.

"PİRE TORBASI!" diye bağırdı Tommaso, yavru puma kucağına atlayıp zımpara gibi diliyle yüzünü yalarken. Son günlerde bu küçük hayvan onu nereye giderse takip etmişti: ilk defa karşılaştıkları Eldorado'nun cangıllarından ta Kilmore Koyu'na, oradan da Venedik'e kadar. "İşte buradasın!"

"Beklerken yanından hiç ayrılmadı. Yemeğine bile dokunmadı..." diye homurdandı Zafon. "Fazla gürültü ettiği için onu kedilerimin yatak odasına kilitlemek zorunda kaldım."

Tommaso yavru hayvanla oynamaya başlar başlamaz yeniden gülümser olmuştu. "Yavaş! Evet, benim ya! Gördün mü seni terk etmedim! Seni almak için geri döndüm! Ah sen yok musun!"

"Hayvanlarla aranda çok güçlü bir bağ var evlat..." diye gözlemledi Zafon, şefkatle bakarak. "Biliyor musun bu büyük bir maharettir."

"Öyle mi?"

İhtiyar adam başıyla onayladı. "Hayvanlar kime güveneceklerine içgüdüleri sayesinde karar verirler..."

"Bu doğru," diye kabul etti Tommi. Puma da bu sırada pantolonunun paçasını kemiriyordu.

Zafon yaklaşıp avucunun içini yalaması için elini yavru hayvana uzattı. "Sen ve ben birbirimize çok benziyoruz evlat. Hayvanın seni nasıl takip ettiğini gördüğümde bunu anladım. Hem sadece o da değil."

"Nasıl yani?" diye sordu Tommi şaşkınlıkla. "Beni takip eden başka bir hayvan daha mı var?"

Zafon oğlanın gözlerinin içine baktı. "Bir maymun. Bir süredir dükkanımın önündeki çatıda bekliyor. Sanki bir şey bekliyor gibi her hareketimi büyük bir dikkatle inceliyor. Bizim tarafımızda mı, yoksa bizi arayanların tarafında mı bilmiyorum. Senin bir fikrin var mı?"

Tommaso'nun aklı hemen onu Kundakçılardan kurtarıp Peter Dedalus'un gondoluna götüren, böylece Kilmore Koyu'na ulaşmasını sağlayan maymunlara gitmişti.

"Bana kalırsa... bizim tarafımızda," diye mırıldandı.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye katıldı Zafon, ellerini bir deri bir kemik kalmış dizlerinin üstüne koyarak. "Ben de öyle düşünmüştüm..."

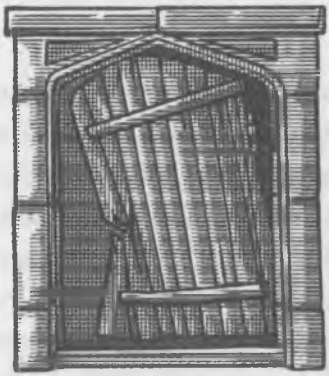

Bölüm 10
TUTSAK HAYVANLAR

Kilmore Koyu ahalisi hiç sorgulamadan Julia Covenant'ın ardına dizilmişti.

Tek sıra halinde okula girip uzun koridor boyunca yürüyor, müdüriyeti geçip kantinin bulunduğu sağ tarafa sapıyorlardı.

Oradan, duvarlarında talimatların yazılı olduğu iyi aydınlatılmış bir merdivenle sığınaklara iniyorlardı.

DİKKATLİ İNİN
SADECE ACİL DURUMLARDA KULLANILACAK
SIRAYI BOZMAYIN

Kilmore Koyu ahalisi ne yakınıyor ne de itiraz ediyordu. Sanki her şey çok normalmiş gibi birbirlerine yardım ediyorlar

ve sabırla ilerliyorlardı. Dışarıda bombardıman sürerken onlar sırayı hiç bozmuyordu. Arada sırada birinin ortaya bir münakaşa konusu attığı da oluyordu: Aşağı inmek güvenli miydi? Evlerine ne olacaktı? Fakat bu kişiyi susturmak için birkaç uyarı yeterli oluyordu. Bunu da genellikle yaşlılar yapıyordu.

Aslında ötekilerden evvel örgütlenen de yaşlılar olmuştu. Sığınaklara giden yolu gösteriyorlar, komşularını yanlarında getiriyorlar, birbirlerine yardımcı oluyorlardı. Bir tiyatro oyununda rollerini canlandırıyor gibiydiler. Julia onların ağızlarından şöyle cümleler döküldüğüne şahit oluyordu: "Yaptığımız tatbikatı hatırlıyor musun?"

"Nasıl hatırlamam! Adeta zamanla yarışıyorduk!"

"Kim bilir kaç sene geçti üstünden? Yirmi mi?"

"Ah, canım. Daha da fazla. O zamanlar uçurumun tepesindeki evde Moorelar oturuyordu."

İnsanlara yardımcı olan Julia böylece yetmişli yılların sonunda Kilmore Koyu'nun tüm sakinlerinin sığınakların varlığından haberdar edildiklerini öğrendi. Üstüne üstlük tehlike anında hızlıca aşağı inebilmek için kapsamlı tatbikatlar bile yapmışlardı. O günlerde insanlara bunların Üçüncü Dünya Savaşı çıktığında atom bombasına karşı düzenlenmiş sığınaklar olduğu söylenmişti.

"Julia! Julia Covenant!" diye seslendi kalabalığın arasından bir ses.

Kız daldığı düşüncelerden sıyrılıp etrafına bakındı ve kendisini Rick'in annesiyle yüz yüze buldu. "Patricia Hanım!"

Kadın, kıza sarılmak için kuyruktan çıktı. Çabucak selamlaşıp birbirlerinin durumunu sordular. Ardından Patricia Banner o kaçınılmaz soruyu sordu: "Rick burada mı? Seninle mi?"

Julia belli belirsiz irkildi. Kadına gerçekleri açıklamanın zamanı değildi. Şimdi kalkıp ona oğlunun Ulysses Moore'u bulmak için buradan üç bin kilometre uzağa ve üç yüzyıl öncesine gittiğini söyleyemezdi. Bu yüzden hemen bir yalan uydurdu: "Onu az evvel gördüm. Peder Phoenix'in yanındaydı."

Bayan Banner fazla soru sormadan bu cevabı kabullendi. Kadının bu hali Julia'nın kendisini kötü hissetmesine yol açmıştı.

"Sen de bizimle aşağı inecek misin?"

"Hemen geleceğim," diye cevap verdi Julia, derin bir nefes alarak. "Kardeşimi bekliyorum!"

"Göreceksin, bu tehlikeyi de atlatacağız," dedi Rick'in annesi. Kızın yanından ayrılmadan önce onun elini sıktı. "Hep atlattık!"

Julia gülümsemeye çalıştı. Sonra geri çekilip okuldan çıktı. Yağmurun altında kımıldamadan durdu, bir elini saçlarının arasından geçirdi. Bir kaygı ve aciliyet hissi midesini düğüm düğüm etmişti.

Yalan söylemekten nefret ediyordu.

Ötekiler kendisini iyi hissetsin diye ipe sapa gelmez hikayeler uydurmaktan nefret ediyordu. Oysaki sevdiği insanların ne durumda olduğunu bilmediği için asıl kendisi acı çekiyordu.

Rick.

Şu anda yanında olmasını, insanları güvenceye almak konusunda kendisine yardım etmesini nasıl da isterdi. Acaba Nestor'u bulabilmiş miydi? Acaba iyi miydi? Yoksa o da anne ve babası gibi yakalanmış mıydı?

Yaşlar gözlerini yakıyordu. Kendisini ümitsizliğin kollarına bırakmayı istiyordu. Ama buna izin veremezdi. Şimdi değil. Yerine getirmesi gereken çok önemli bir görevi vardı. Kara Volkan ve Peder Phoenix ona güveniyorlardı.

Gözyaşlarının akmasını engelledi ve derin bir nefes alıp kendi işiyle ilgilenmeye geri döndü. Bu sırada aklına Bayan Bowen ve Calypso'nun annesi geldi. Her ikisi de yatalaktı. Peder Phoenix'in görevlendirdiği çocuklardan birine gidip onları aramasını ve güvenli bir yere taşımasını söyledi.

Oğlan uzaklaşınca Julia yeniden kuyruktaki insanlarla ilgilenmeye başladı. Korkudan kendini kaybedenleri yatıştırmaya çalışıyor ve ne yapacağını bilemeyenlere talimatlar veriyordu.

Birdenbire aklına bir şey geldi: Jason hangi cehenneme kaybolmuştu? Hemen döneceğini söylemişti ama hâlâ ortalarda yoktu. Acaba kiliseye mi girmişti? Yoksa onun da başına bir şey mi gelmişti?

Endişe içinde tırnaklarını yemeye başladı. Yapmaktan nefret ettiği şeylerden biri de buydu.

Ana kapının önündeki basamakları inip, giderek şiddetini artıran yağmurun altında insanların arasına karıştı.

"Kardeşimi gördünüz mü?" diye soruyordu önüne çıkanlara. "Uzun boylu, kahverengi saçlı. En son St. Jacobs kilisesinin

bulunduğu meydandaydı."

Ama herkes hayır cevabı veriyordu.

Bir tek çiçekçi dükkanının sahibi kadın farklı bir şey söyledi: "Buraya gelirken vurulanlar olduğunu duydum küçük hanım. Üzgünüm ama bundan eminim. Vurulanlar olmuş!"

Vurulanlar mı?

Tüm endişelerini bastıran Julia koşmaya başladı.

"Yol açık!" diye haber verdi Jason, etrafa bakmak için uzattığı başını içeri çekerek.

Malarius Voynich laboratuvarın içine son bir alev daha fışkırtıp onu takip etti.

Maymunlar onları yakalamak için içeri girmişlerdi ama şanslarına son odadaki içi doldurulmuş ejderhayı görür görmez ödleri kopup kaçmışlardı. Jason ve Bay Voynich böylece arka kapıyı açmak ve tabanları yağlamak için birkaç dakika kazanmışlardı. Şimdi bir zamanlar Calypso'nun kitapçısının olduğu küçük meydana, oradan da okula veya kiliseye ulaşmaya çalışıyorlardı. Sokaklarda devriye gezen başka maymunlarla karşılaşmamak için uzun yolu tercih etmeleri gerekiyordu.

Bir sonraki köşebaşında durup her iki tarafı kolaçan ettiler.

"Hangi taraftan?" diye sordu Voynich. Jason'ın çift namlulu tüfeği gibi, adamın alev fışkırtan şemsiyesinin metalik ucu hâlâ tütüyordu.

Derin çamur birikintilerinin üzerinden atlayarak ilerlediler. Sürekli arkalarına bakıyorlardı. Sanki bir felaket filminin içinde

gibilerdi: boş sokaklar, sımsıkı kapanmış kepenkler, kapalı kapılar, insanlara saldırıp kasabada dört dönen yabani hayvanlar...

"Tüfek elimde patlayacak diye öyle korkuyorum ki," dedi Jason nefes almak için bir duvara yaslanarak.

"Daha önce hiç ateş etmedin mi?"

"Sanki çok tuhaf bir şeymiş gibi sordun."

"Kudurmuş maymunlar tarafından kovalanmak kadar tuhaf değil," dedi Voynich, her zamanki duygusuz sesiyle.

Bir saçağın altına girip yağmurun kulakları sağır eden gürültüsü içinde beklediler.

"Ötekiler nerede?" diye sordu Kundakçıların şefi. Bir yandan her şeyin yanında olup olmadığını kontrol edip etraflarına yağan griliğin ötesini görmeye çalışıyordu.

"Hangi ötekiler Bay Voynich? Bizim dışımızda Kilmore Koyu'nda kalan sadece Kara var. Onunla az önce karşılaştım. Radyoyla imdat çağrısı yapmak için deniz fenerine çıkıyordu... Sizinkilerden ne haber? Maymunlar saldırmadan önce onlara ne kadarını anlatabildiniz?"

Malarius Voynich saatine baktı. "Buraya geliyorlar ama... bu biraz zaman alacak. Onlara güvenmeden önce üç saat kadar idare etmemiz gerekiyor."

"Az zaman değil."

"Önemli olan geliyor olmaları," diye mırıldandı Malarius Voynich. Arkalarındaki binanın duvarına yaslanıp gülmemek için kendisini zor tutarak ekledi: "Yoksa bir sonraki maaşlarını unutabilirler."

Tam bu sırada uzaklardan bir gümbürtünün yankısı duyuldu. Bir çatırtı, bağırışlar ve sonra... sessizlik.

İkisi birden aynı anda saçağın altından çıktılar.

Ve yeniden yağmurun altında koşmaya başlayarak "Çabuk!" diye bağırdılar birbirlerine.

Julia başladığı yere geri dönmüştü. Yüreği ağzındaydı ve içi, kardeşini bulur bulmaz boğazına yapışma isteğiyle dolup taşıyordu. Yeniden St. Jacobs meydanına ulaşıp, oradan Jason'ı son kez gördüğü yola saptı. Kilmore Koyu'nun arka sokaklarının hepsi birbirine benziyordu, bu yüzden on taneden az olmalarına rağmen Julia her seferinde yolunu kaybediyordu.

Ne tarafa? diye düşündü etrafına bakınarak. Yağmurdan korunmak için bir kemerin altına sığınıp ne yapması gerektiğine karar vermeye çalıştı. Kardeşi bir şey görüp bu tarafa gelmişti. Çiçekçi kadın vurulanlar olduğunu söylüyordu. Belki bu iki bilgi bir şekilde birbirine bağlıydı...

"JASON!" diye bağırdı sonunda. Aklına daha iyi bir fikir gelmemişti. "JASON! NEREDESİN?"

Cevap olarak sadece yerlere çarpan yağmur damlalarının ve oluk borularından akan suyun sesi geldi.

Bir kez daha seslendi ve bir kez daha. Sonra kardeşinin izine rastlama umuduyla yolda koşmaya başladı. Yerle bir olmuş küçük beyaz bir kapının önünde durdu.

"Jason?" diye tekrarladı başını içeri sokarak.

İçerisi karanlıktı. Bir adım atıp ön odaya girdi, elektrik düğ-

mesini buldu ve...

Burasının kısa zaman önce büyük bir savaş geçirdiği belli oluyordu. Her şey alt üst olmuştu: Dolaplar açılmış, kavanozlar, çerçeveler, içi doldurulmuş hayvan kafaları yerlere yuvarlanmıştı... Kelebek ölüleri yerlerde uçuşuyordu. Eski, bakalit bir telefonun ahizesi kordonunun ucunda sallanıyordu. Julia yaklaşıp onu yavaşça yerine koydu.

"Jason?" diye mırıldandı cesaretini toplamaya çalışırken. "Burada mısın?"

Duvara sürtünerek birkaç adım daha attı. İçi doldurulmuş bir maymun kuklasının yanından geçip duvarın köşesinden öteki tarafa baktı. Yerde başka kelebekler, yanıp sönen bir ışık, içi doldurulmuş devasa bir yaratığın bedeni ve yarı aralık bir kapı vardı.

Tüylü bir el birdenbire ağzını kapadı.

Kukla olduğunu sandığı maymunun kolu hızlıca hareket edip onu geriye çekti.

Julia gözlerini açıp bağırmaya çalışsa da başaramadı.

Yere düşüp kendisini kelebeklerin ve cam kırıklarının arasında buldu. Ayağa kalkmayı denedi ama başına sert ve ağır bir şeyle vuruldu.

Gördüğü son şey çürük dişli bir maymunun alaycı gülümsemesiydi.

Bölüm 11
POSTANENİN ESRARI

"Elimizden bir şey gelmez! Kimseyi görmüyorum!" diye bağırdı Jason.

"Ben de kimseyi görmüyorum! Belki yanlış alarmdır!" diye cevap verdi Bay Voynich.

Fırtınanın gürültüsü içinde bağıranın kim olduğunu anlayamamışlardı. Bu yüzden asıl planlarına geri döndüler. Küçük, havuzlu meydanı aşıp Postane'nin önüne geldiler. Yılan derisi gibi parıldayan kıyafetlerinden aşağı sular damlıyordu.

Nefes almak için biraz durdular.

"Neredeyse geldik..." diye haber verdi Jason.

Bulundukları kemerin altından kilisenin çan kulesini ve okul binasının çatısını görebiliyorlardı. Gene de Voynich pos-

tanenin kapısına yaklaştı.

"Kapalı olmalı..." dedi Jason içeri bile bakmadan. Geçmişte postane, kasabanın kitapçısı Calypso'dan sorulurdu. Zaten kitabevi de meydanın karşı tarafındaydı. Fakat beklenmedik ayrılışının ve kitabevini sulara gömen selin ardından postanenin anahtarları da kaybolmuştu.

"Galiba yanılıyorsun," dedi Voynich şaşkınlıkla. Aslında postanenin kapısı açıktı.

"Bu nasıl olur?" dedi iyice afallayan oğlan. "Belki şu goriller açmıştır?"

Voynich tüfeğin ucunu sokup kapıyı içeri görebileceği kadar araladı. Kimsecikler görünmüyordu. Postane terk edilmişe benziyordu.

"Bana bir dakika ver," dedi kundakçı.

"Ne yapacaksın? Hemen okula gitmeliyiz!"

Jason'ın itirazlarına kulaklarını tıkayan Malarius Voynich, bir elinde tüfek, öteki elinde alev püskürten şemsiyeyle birlikte postaneye girdi. "Belki Stella Hanım sandığım kadar delirmemiştir..." diye mırıldanıyordu. "Postanenin açık olacağını kim bilebilirdi? Ne olursa olsun paketi yollamamı istedi. Sağdaki dolap..."

"Bay Voynich?" Bu yeri iyi bilen Jason, adamın yanına geldi.

Çünkü çocukların serüvenleri tam burada başlamıştı. Bir gün "Argo Villası'nın Sahibine" yazılı tuhaf bir paket bulmuşlardı. Jason birkaç sene önceki o sabahı, dün gibi hatırlıyordu. Güneş iskelenin üstündeydi. O, Julia ve Rick sıradan bir

ayakkabı kutusuna benzeyen, içi eski gazete kağıtlarıyla dolu o paketi açmışlar ve içinde Argo Villası'ndaki Zaman Kapısı'nı açan dört anahtarı bulmuşlardı.

Kilmore Koyu'nun postanesi küçük ve çok sadeydi. Bankonun arkasındaki dosya dolapları ve gönderilmesi gereken çuvallarla paketlerin durduğu odadan başka bir şey yoktu.

Voynich bankonun öteki tarafına geçip tüfeğini duvara dayadı. "Sağdaki dolap, sağdaki dolap..."

"Burada ne halt ettiğimizi söyler misiniz artık?" diye sordu oğlan. Endişeyle dışarıya bakıyordu. Sanki her an saldırgan maymunlar yeniden üzerlerine atlayacakmış gibi hissediyordu.

"Bir dakika!" Kundakçı birdenbire hatırladı. "Bir paket göndermek istiyorsam üzerine gönderenin adını yazmalı, onu kutuya atmalıyım ve... sen bu işin nasıl yürüdüğünü biliyor musun?"

"Bay Voynich, hayır! Bununla uğraşmanın zamanı değil..."

Yağmur damlaları kulakları sağır eden bir gürültüyle camı dövüyordu.

"Bunu benden Stella Hanım rica etti," diye karşılık verdi Voynich, bankonun iç tarafını kontrol ederek.

"Tamam ama... bu çok anlamsız bir istek! Paketi alıcıya ulaştıracak kimse yok. Zaten her şeyin eski haline dönmesi günler alır. Tabii dönecekse eğer..."

"O kadar sakindi ki..." diye düşünmeye devam etti Voynich. "İlk top atışlarını duyduğumuzda benden bir iyilik yapmamı istedi."

"Anladım Bay Voynich. Ama gördüğüm kadarıyla burada

sadece vakit kaybediyoruz. Hemen sığınaklara gitmeliyiz ve..."

"Şimdi çıkacağız."

Jason oflayıp, meydanı kontrol etmek için kapının önünde durdu. Bu sırada Voynich de bankonun arka tarafında hareket ediyor, içleri dolu olan çuvallara bakıyordu. Sonunda bir nara attı.

"Ne var?" diye sordu Jason hemen.

Voynich biraz ışık sağlasın diye şemsiyesinin ucunda küçük bir alev meydana getirip tekrar çuvalları kontrol ettikten sonra, "Herhalde senin hiçbir fikrin yoktur..." dedi.

"Ne konuda Bay Voynich?"

"Burada iki tane posta dolabı var. Biri solda ve... biri, daha küçük olanı, sağda. O kadar küçük ki, neredeyse görmek mümkün değil."

Soldaki dolapta, ağızları metalden kancalarla açık tutulan iki tane posta çuvalı vardı. Çuvallar yürüyen bir bandın üstüne yerleştirilmişlerdi. Bant arkadaki odaya gidiyor, oradan da çuvallar dışarıdaki bir minibüse yükleniyordu.

"Bu dolapta *Giden* postalar var..." diye okudu Voynich yüksek sesle. Sonra ikinci dolabı açmaya çalıştı. "Bu ikincisi ise..."

Jason kapının yanında nöbet tutmayı bırakıp daha iyi görebilmek için bankonun yanına gitti. Voynich'in suratını aydınlatan şemsiyenin ucundaki küçük ışık aniden söndü.

Birisi öksürmüştü.

Işık yeniden yandığında Malarius Voynich ikinci dolabı açmıştı.

"Bu dolabın üstünde *Gidecek Yeri Olmayanlar* yazıyor. Üstüne üstlük bir de zeminde bir delik açılmış. Paketi attığında delikten kayarak... aşağı gidiyor olmalı."

Voynich birkaç saniye daha durup dibi görünmeyen deliğe baktı. Aşağıdan sıcak bir rüzgar esiyordu. Sonra omuzlarını silkip denemeye karar verdi. Öğretmen Stella'nın ayakkabı kutusunu aşağı inen kaydırağın üstüne koydu ve onu aşağı bırakmadan önce şöyle dedi: "Delikten geçecek büyüklükte. Sanki buradan geçsin diye yapılmış."

Ayakkabı kutusunun içini doldurun... ve içine ağır bir şeyler koyun lütfen. Hafif paketler tek başlarına kaybolup gidiyorlar, diye uyarmıştı Stella Hanım. Hafif paketler... Böyle diyerek dibe kadar gidemeyeceklerini mi kastediyordu?

Az sonra Jason da tüfeğini bırakıp daha yakından bakmak için yanına çömeldi. "Bak şu işe!" dedi gözlerini kocaman açarak.

Voynich paketi tekrar eline alıp çocuğa döndü. "Sence bunu neden göndermek istiyordu?"

"İçinde ne olduğunu söyledi mi?"

"Evet ve hayır. Bir *tahliye talebi ve yardım çağrısından* bahsetti o kadar."

Yardım çağrısı... diye düşündü Jason. *Kilmore Koyu'nun altında mağaralar var. Bir yarık ve Labirent'e inen bir uçurum var. Onların da altında hayali yerler Meclis'i var. Yoksa...* Öksürük sesi yeniden duyuldu. Jason daldığı düşüncelerden çabucak sıyrıldı. "Sen de duydun mu?" diye sordu.

"Sen ne duydun?"

Yağmur sesi. Giderek şiddetini artırıyordu.

"Siz mi öksürdünüz?" diye sordu Jason.

"Hayır. Ben de sen öksürdün zannettim."

Bu kelimeleri duyan Jason fırtına gibi tüfeğine sarıldı. "Dışarı çıkın ne olduğu belirsiz maymun bozuntuları!" diye bağırdı odanın içinde dört dönerek.

"Hey!" diye karşılık verdi bir ses. "Ağzını topla kemik torbası!"

Jason ve Bay Voynich birbirlerine baktılar. Sonra kundakçı da tüfeğini eline aldı. Ses yakınlardan bir yerden gelmiş gibiydi.

"Konuşan kim?" diye sordu Jason kafa tutarcasına.

"Şu ilerideki çuval," diye işaret etti Voynich yarım ağızla.

"Hayır. Bendim," diye bağırdı yakındaki bir çuval.

Jason tüfeğinin ucuyla önce çuvallardan birine, sonra ötekisine vurdu. "Çıkın dışarı!" diye buyurdu.

İki çuval yavaş yavaş ayağa kalkmaya başladı.

"Bizi böyle tehdit etmen çok yanlış Covenant..." dedi ikisinden biri.

"Aynen, çok yanlış."

"Einstein sayılmayız ama maymun bozuntusu olacak kadar da düşmedik."

Sonra çuvalların içinden iki çocuk çıktı. Biri dev gibiydi ve yuvarlak yüzüyle bir ay parçasıydı. Öteki ise uzun ve zayıftı. Saçları bukle bukle ve burnu çilliydi.

"Siz de kimsiniz?" diye sordu Malarius Voynich. Şemsiyesinin ucundaki titrek alevi yabancıların suratına tutar tutmaz on-

ların birkaç gün önce karşılaştığı çocuklar olduğunu fark etti. "Ah, hayır! Gene mi!"

"Burada ne işiniz var?" diye sordu Jason sertçe. "İyi bir şeyler olmadığı kesin..."

"Aslında aynı soruyu biz de size soracaktık," diye cevap verdi büyük Flint, büyük kollarını göğsünde birleştirerek.

"Aynen," diye cevap verdi ortanca Flint, kuzeninin pozunu taklit ederek. "Aynı soru."

Bölüm 12
FIRTINALARIN HANIMI

Nestor ve küçük Flint'in geçtikleri kapının öteki tarafına uzanan koridor, kayaların arasındaki bir yarıktan uçsuz bucaksız bir platoya açılıyordu. Hiç beklemedikleri bir anda kendilerini bulutlarla kaplı, sütlü kahve renginde bir gökyüzünün altında buluverdiler. Nereye dönseler, farklı yüksekliklerde üstü kesik sütunlara benzeyecek şekilde yığılmış sekiz kenarlı bazalt kayalardan bir öbekle karşılaşıyorlardı. Orada burada kül rengi selvi ağaçları, dalları hüzünle dalgalanarak büyüyordu. Buraya bir insanın müdahale ettiğine dair en ufak bir iz bile yoktu: ne bir heykel ne de bir yazı. Sıfıra sıfır, elde var sıfır.

Sadece kuzeyden hayal meyal bir tuz kokusu geliyordu.

Sekizgen sütunların etrafında büyüyen likenleri takip ederek

belirsiz bir süre boyunca yürüdüler. Sonunda plato, yerini sert ve koyu renkli bir toprağa bıraktı. Daha ötede ise deniz vardı. Dalgaların aralıksız vurduğu kıyıda toprak cam gibi ufalanmış, kumlara ve siyah çakıl taşlarına dönüşmüştü.

Uzaklarda, kıyıda kazık temelli evler ve yuvarlak kulübelerden oluşan mütevazı bir yerleşim yeri uzanıyordu. Fakat toprağın üzerinde kendinden tahrikli kağnılar sırtüstü devrilmiş yatıyorlardı. Gereğinden fazla büyük ve ağır tekerlekleri vardı ve sanki yıllardır kimse onlara dokunmamış gibi yarıya kadar kumlara gömülmüşlerdi. Evlerin tümünün bacası vardı ve bacaların hepsinden gökyüzüne doğru kırmızımtırak pırıltılar ve dumanlar yükseliyordu.

Belirli bir düzen gözetmeden yan yana inşa edilmiş evlerden oluşan bu daimi yerleşim yerinin sınırında kalın yeleli, büyük nallı ve kürklerle kaplı bir at sürüsü otluyordu. Bunlar öyle tuhaf atlardı ki, Nestor bile sayısız seyahati boyunca benzerlerini görmemişti.

İki gezgin, kimsenin engellemesiyle karşılaşmadan yerleşim yerinin yakınlarına geldiler ve kimseciklere rastlamadan kazıkların arasında dolaştılar. Gene de burada hayat vardı: Tahtadan, metal plakalardan, çürümüş hayvan derilerinden ve dönüştürülmüş başka malzemelerden yapılmış evlerin içinden konuşmalar, tabak çanak sesleri, sürten ayaklar ve tahta gıcırtıları çalınıyordu kulaklarına.

Nestor ne yapmaları gerektiğine karar vermek için etrafına bakınırken küçük Flint açlığını bastırmaya çalışıyor, bir yandan

da her an saldırıya uğrayacakmış gibi takıntılı bir şekilde arkasını kontrol edip duruyordu.

Bir süre daha dolanıp durduktan sonra nihayet kumsaldaki küçük bir alana ulaştılar. Koyu tenli, altından parıltılı küpeler takan birkaç kişi burada ateş yakmış, bir hayvan pişiriyorlardı. Yerliler onlara çabucak bir bakış atıp sarımsı ve grimsi dişlerini göstere göstere gülümsedikten sonra yeniden işlerine geri döndüler.

Ateşlerin üzerine damlayan yağ kokusunu alan küçük Flint'in karnı guruldadı. "Nerede olduğumuzu biliyor musun?" diye sordu Nestor'un peşi sıra yalpalayarak yürürken.

"Sen ne biliyorsan ben de o kadarını biliyorum," diye tersledi bahçıvan.

"Acaba nereye gittiğimiz hakkında bir fikrin var mı?"

Nestor bu soruya cevap verme zahmetine bile girmedi. Kireç taşından beyaz heykelciklerle süslenmiş siyah bir at arabasının yanından geçip fokur fokur kaynayan, kapkara denize doğru yöneldi.

Oraya varır varmaz dokunsan yıkılacak gibi duran bir iskeleye doğru yürüdü. İskele denizin yirmi adım kadar içine giren kemik ve tahtalardan örülmüş düzensiz bir yığındı. En fazla beş tane tekne bağlı bekliyordu. Aralarından biri iki yelkeninin güzelliğiyle ötekilerden ayrılıyordu. Bir katamarandı. "Gidelim," diye kararını belirtti bahçıvan. "Belki bu bir feribottur."

"Feribot mu?" diye çemkirdi arkasında duran küçük Flint. "Nereye gideceğiz ki?"

Nestor bu sefer bir cevap vermek zorunda hissetti: "Ödeye-

bildiğimiz yere kadar sanırım."

Oğlan derin bir nefes aldı. "Biliyor musunuz? Siz tamamen kafayı yemişsiniz. Bunak ve deli bir ihtiyardan başka bir şey değilsiniz. Sizi takip ettiğime göre ben sizden daha deliyim."

"İstediğin zaman geri dönebilirsin evlat. Peşimden gelmeni ben istemedim."

"Oh ne güzel! Sizin için yaptıklarımdan sonra bana teşekkür edeceğiniz yerde... Şu büyük düşmanınızı ve karınızı bulmak için buraya kadar peşinizden geldiğim halde..."

"Bu kadarı yeter," diye bağırdı ihtiyar bahçıvan.

"Hiç de bile yetmez!" diye çığırdı küçük Flint. Çıldırmak üzereydi. "Hatta ne düşünüyorum biliyor musunuz? Bence karınız sizi terk edip gitti."

Nestor aniden durunca oğlan sonunda ona yetişebildi.

"Bunun da olasılık dahilinde olduğunu biliyorsunuz öyle değil mi? Belki daha genç, daha eğlenceli, daha az suratsız, günde on kelimeden fazlasını söyleyen ve... ve... Ve! AMA! NE! YAPIYORSUNUZ!"

Nestor, küçük Flint'in boğazına yapışıp onu yere devirdi. "Beni iyi dinle küçük yılan!" diye tısladı. "Bir kez daha böyle konuştuğunu duyarsam, anlattığın deli ihtiyar gibi boğazını keserim. Ben karımı tanıyorum... Spencer'ı da tanıyorum. Buraya birlikte geldilerse bunun tek nedeni adamın karımı zorlamış olmasıdır. Anlaşıldı mı?"

Oksijeni tükenen küçük Flint başıyla onayladı. Nestor hemen oğlanı bırakıp ayağa kalktı. İhtiyar bahçıvan iskeleye ve

katamarana doğru uzaklaşırken küçük Flint öksürüyor ve küfürler ediyordu.

"Bahse girerim... karınızı tanıyorsunuzdur... tabii..." diye homurdandı boynunu ovarak. Sonra isteksizce ayağa kalkıp Argo Villası'nın topal sahibinin peşinden yola devam etti. "Bu cümleyi kaç kez duydum bir bilseniz..."

İskelenin girişinde fildişinden veya balina iskeletinden oyulmuşa benzeyen beyaz bir at arabası vardı. Renkli kumaşlar, kemiklerin yuvarlak uçlarına bağlanarak at arabasının üstüne çadır şeklinde gerilmişti. At arabasının üstündeki çadırda kapı ve duvarlar yoktu. Onların yerine dalgalanan kilimler serilmiş, etrafında tütsü çubukları yakılmıştı. Yeşim taşından kolyeler ve kötü rüyaları kovduğuna inanılan dekoratif süsler asılmıştı. Rüzgar estiğinde çadırın üstündeki süslerden kırılgan bir çınlama sesi yayılıyordu etrafa.

Çadırın önünde uzun siyah saçlı, burnu hızmalı bir kadın yerdeki cart renkli bir kilimin üstüne oturmuştu. Hintlilere özgü gece mavisi bir sariye bürünmüştü. Yemek yiyordu. Büyük kaseden aldığı pilavı parmaklarının arasında köfte haline getirip onu dizinin etrafında duran farklı soslara buladı.

Onları görmesine rağmen ne yemek yemeye ara verdi ne de onları selamladı. Sonunda Nestor dayanamayıp önünde dikilmek zorunda kaldı. O zaman kadın bakışlarını kaldırıp adama baktı. "Yeni geldiniz, haksız mıyım?"

İhtiyar bahçıvan sorudan rahatsız olmuşçasına ellerini ovuş-

turdu. "O kadar mı belli oluyor?"

Kadın başıyla ona kilime oturmasını işaret etti. "Sandığınızdan da fazla. Üzerinizde hâlâ kuralların kokusu var."

"Kuralların kokusu, tabii ya," diye homurdandı Nestor. Geldiği tarafı işaret etti. "Platodan aşağı indik. Daha önce de..."

Kadın elini sallayarak susmasını istedi. "Nereden geldiğinizin bir önemi yok. Önemli olan nereye gittiğiniz."

"Bunlar senin teknelerin mi?" diye sordu Nestor iskeleyi işaret ederek.

"Yalnız biri. En güzeli."

"Bizi şeye götürür müsün?" İhtiyar, çakıl taşlarına vuran karanlık denize baktı. Başka bir yol denemeye karar vererek şöyle dedi: "İki kişiyi arıyoruz."

Kadın parmaklarını tekrar kaseye daldırıp bir avuç pilav aldı ve onu elinde yuvarlamaya başladı. Sonra iki elini kullanarak kusursuz yuvarlaklıkta küçük bir top meydana getirdi. "İki kişi mi?" diye sordu alay edercesine. "İnsanlar genelde hayatları boyunca tek bir kişi ararlar. Bazen onu da bulamazlar."

Pilav topağını safran renginde bir sosa batırıp, ona ağzı açık bir halde ve zorlukla yutkunarak bakan küçük Flint'e döndü.

"Oğlunun karnı aç," dedi.

"Benim oğlum değil," diye kestirip attı Nestor.

"Ödeyebilecek misin?" diye sordu kadın, gözlerini yeniden çocuğa çevirerek.

"Bunlar olur mu?" diye sordu küçük Flint. O da zaten bu soruyu bekliyordu. Hemen cebinden Spencer'ın adasından çal-

dığı bir avuç dolusu sikke ve değerli taşı çıkardı. "Pilav için yeter mi?"

"Çok aç olmalısın..."

Nestor onu durdurmaya çalıştıysa da, küçük Flint hiçbir şey duymak istemiyordu. Tüm varlığını yarım kase pilava yatırıp iki eliyle yemeye başladı.

"Sosları da dene," diye ekledi kadın. "Ama şu kırmızı olana dikkat et..."

Fakat geç kalmıştı. Küçük Flint avucundaki pirinci kırmızı sosa batırıp ağzına atmıştı bile.

"...Çünkü çok acıdır."

Oğlanın yüzü mosmor oldu. Bağırmak için ağzını açtı ve koşarak kumlarda yuvarlandı.

Yalnız kalan kadın ve Nestor birbirlerini süzdüler.

"Bana şu insanlardan bahset," dedi kadın. "Unutulmuş Kumsal'a ne zaman gelmişlerdi?"

"Kesin olarak bilmiyorum. Belki bir yıl önce. Belki iki."

"Uzun bir zaman. Neredeyse buraya hiç gelmemiş olduklarını düşüneceğim kadar uzun."

"Ama buradan geçmiş olmalılar."

"Bana onları tarif et."

"Kadın yaklaşık şu boyutlarda. Yaşlanmış olsa da, hâlâ çok güzel. Gözleri açık renk, yuvarlak ve çok tatlı. Saçları sarı, uzun ve düz. En azından... onu son kez gördüğümde öyleydi."

"Asıl aradığın o, haksız mıyım?" dedi kadın içine doğmuşçasına.

Nestor yavaşça başıyla onayladı.

"Ya adam?"

"Adam daha uzun. Açık kahverengi saçlı. Aralarda sarı saç tutamları da var. Tam bir fodul. Şurasında, tam şurasında kulağının bir parçası kopuk. Kadından daha genç gösteriyor fakat aslında ondan iki yüz yaş daha büyük."

"Büyücü mü?"

"O tür bir şey."

Kadın hayır anlamında başını salladı. "Neden birlikte seyahat ediyorlar?"

"Bilmiyorum," diye kabul etti Nestor. "Adamın kadını kaçırdığını düşünüyorum."

"Nereye gittiklerini bile bilmiyor musun? Karanlık Limanlar'dan hangisine gitmiş olabilirler?"

"Hayır, bilmiyorum."

Kadın bir kahkaha attı. Yavaş, zalim bir kahkaha. "Gerçekten, elinde bu kadar az bilgiyle onları bulmayı mı düşünüyorsun?"

"Evet," diye cevap verdi Nestor, hiç tereddüt etmeden.

"Yıllarını alabilir. Karanlık Limanlar çok geniştir."

"Adamın bir gemisi vardı. Yelkenleri simsiyah bir gulet."

Kadın boynunu ileri uzattı. Burnundaki hızma gümüşten tehditkar notalar çalarak çınladı. "Siyah yelkenli bir gulet diyorsun yani?"

"Mary Grey ya da Gri Maria. Mürettebatı isyan çıkardıktan sonra gemi bir bataklığın dibini boyladı. Buna benzer bir şey duydun mu?"

"Belki. Çoktan beri duyduğum bir hikaye. İhanete uğrayan ve ıssız bir adaya sürgüne gönderilen bir kumandan..." Kadife sesli kadın şarkı söyler gibi konuşuyordu. "...Yirmi yıl boyunca intikam alacağı günü hayal ederek yaşar. Acaba aynı hikayeden bahsediyor olabilir miyiz?"

Nestor tüylerini diken diken edip ruhuna işleyen bir ürperti hissetti. Yavaşça başını salladı. "Olabiliriz. Bu hikaye hakkında başka ne duydun?"

"Söylentiler. Epeyce söylenti... Böyle olması doğal. Siyah yelken açabilecek çok fazla gemi yok. Bildiğim kadarıyla bu tür iki gemi var: bataklığın dibinde yatan Mary Grey ve..." Kadın gözlerini yıldızsız gökyüzüne çevirdi. "...Cornwall'daki bir koyda batan çok eski bir gemi daha."

"Metis..." diye fısıldadı Nestor.

Kadın kendini ağzından çıkabilecek kelimelere karşı korumak istercesine iki eliyle ağzını kapadı. "Kimsin sen?" diye fısıldadı parmaklarının arasından.

Aynı anda küçük Flint aheste aheste geri döndü. Ağzı mosmor olmuş, yanakları gözyaşlarından ıslanmıştı. "Bugünlük bu kadar acı yeter!" diye bağırdı kendini kilimin üstüne bırakırken. Sonra iki yetişkinin hiç konuşmadan birbirlerine baktıklarını fark etti. "Ne kaçırdım?"

"Uzun zaman önceydi," diye anlattı kadın. Dalgalar çıplak ayaklarına vuruyordu. "Bir savaş yaşanmıştı. Bu savaşa katılanların sayısı çok olmasına rağmen artık kimse, birinin adını bile

hatırlamaz. Bazı dünyalar batıp giderken, bazıları altınla doldu. Galipler, birbirlerine, sizlerin adına 'Labirent' dediği yerle bağlanan Hafıza Ülkeleri'yle, Karanlık Limanlar'ın ayrılmalarını kararlaştırdılar. Karanlık Limanlar şu gördüğümüz, geceyle aynı renkteki Kapalı Deniz sayesinde birbirlerine bağlanırlar. Bu denizin üzerinde insanın yönünü tayin edebileceği tek bir yıldız bile yoktur. Ucu bucağı olmayan, çıkış yolu olmayan bir deniz. Anlayacağın bir tarafta hapishaneyi andıran sınırsız bir deniz, öte tarafta odalar ve koridorlardan meydana gelen fakat asla sona ermeyen bir labirent var. Sonsuzluk son biçiyor ve son sonsuzluk biçiyor. Bunlar hayal gücümüzün paradoksları..."

Küçük Flint kasenin içindeki pilavı sıyırırken bir yandan da kadının anlattıklarını dinliyor, nasıl oluyor da bu ikisinin bir anda birbirlerine güvenmeye başladıklarını merak ediyordu. Nestor birkaç adım ötesinde kumlara bağdaş kurmuştu. Yüzünde duyduğu kelimelerin ona bir şeyler hatırlattığına dair bir ifade vardı.

"Biz, buradakiler, dışlanmış insanlarız. Unutulmuş ve artık hatırlayacak anıları kalmamış olanlarız. Buradaki kapılar Büyük Hayal Gücü tarafından patlatıldılar. Yasaklandılar. Biz mahkumlarız. Unutulmuşlar. Savaşı kaybedenler için hayat böyle bir şeye dönüşüyor. İster gerçek hayatta olsun, ister hayali ülkelerde... kuralları her zaman galipler koyuyor. Arada sırada gözden kaçanlar oluyor; hatalar. Bazıları onlara 'olasılıklar' diyor. Bildiğim kadarıyla Kapalı Deniz'den çıkıp Açık Deniz'e girmenin tek bir yolu var... ve bu da o rüzgar sayesinde. Rüzgar

bizim yelkenlerimize güç verir ve bizi bir Karanlık Liman'dan ötekisine götürür. Bir de bazı yelkenler var, siyah yelkenler... Eşine az rastlanan şeyler. Söylentilere göre ilk hayalperestlerin saçları ve onların atlarının yelesiyle örülmüş bu yelkenler bizi dışarı çıkarabiliyorlar. Onlara ve yükü taşıyacak bir gemiye sahip olan herkes, Hayali Coğrafya'yı baştan sona katedebilir. Güvenli olan şeyler tehlikelidir de. Işıkta ve karanlıkla..."

Küçük Flint bıkkınlıkla içini çekip geriye kalan son pirinç tanelerini toplamak için elini kaseye soktu.

"Metis bu gemilerin en eskisiydi. Savaşta ölen askerlerin ruhlarını toplamak için denizlere açıldı. Bir süre sonra aramaya gidenlerle birlikte geri döndü. Askerler kuzeyde bir kontluk kurmuşlardı. Metis onları bulmak için yeniden yola çıktı. En sonunda da acemi bir kaptan yüzünden denizin dibini boyladı."

"Ya Mary Grey hakkında ne biliyorsun?" diye sordu Nestor heyecandan titreyerek.

"Mary Grey en son elli yıl önce görülmüştü. Sonra kayıplara karıştı. Gene de Balina Mezarlığı veya Sfenks'teki insanlar hâlâ onu gördüklerini iddia ediyorlar."

"Ne anlatıyorlar?"

"Geminin döndüğünü anlatıyorlar. Kaptanının yeniden denizlere açıldığını, ona karşı gelmiş herkesten intikam aldığını söylüyorlar. Onları avlayıp öldürüyormuş. Birer birer."

"Hepsini öldürmedi," diye mırıldandı Nestor öfkeyle.

"Eğer Mary Grey bir efsaneyse, Metis ondan da fazlasıdır. Metis hakkındaki rivayetler o kadar karışık ki, kolaysa ayıkla

pirincin taşını. Bazıları geminin batmadığını, karaya çekildiğini, bir daha da denize açılmadığını söylüyor. Başkaları denizin dar kollarından birinde, bu dalgalarla doldurulmuş küçük bir su kaynağında seyahat ettiğini..."

Kapalı Deniz'in ve Labirent'in küçük ölçekli bir kopyası...

Kadın siyah suyu okşamak için öne eğildi. Deniz sanki canlı bir yaratık gibi kadının dokunuşları altında titreşti. "Fakat elbette tüm bu anlattıklarım sadece efsanelerden ibaret. Efsanelere bel bağlamak bazen çok tehlikeli olabilir."

"Nedenmiş?" diye sordu küçük Flint.

"Çünkü Metis kurucuların gemisiydi."

"Kurucular mı?"

"Labirenti inşa edip Kapalı Deniz'i bir hapishaneye dönüştürenler. Kapıları tasarlayanlar ve müritleri onlara başkaldırıp hepsini hayali yerlere sürgüne yollayınca savaşı kaybedenler. Unutulan insanlar. Yeniden denize açılmak için hafızalarda küçücük bir parıltıyı bekleyenler. Kurucular: Sen onlara ne diyorsun küçük adam? Mucitler mi? Mimarlar mı? Tanrılar mı?"

Kadının ağzından dökülen son kelime, dalgalara doğru fırlatılmış bir çakıl taşı gibi kumsalda yankılanıp karanlığın içinde kaybolmadan önce üçünün düşüncelerine sıçradı. Tehlikeli sularda dolaşıyorlardı. Burada kelimeler ihtişam kazanıyor ve sessizlik sonsuzluğa hükmediyordu.

Nestor, kapıları yapanların seraplarını kovalayarak geçirdiği yılları düşündü. Bu insanlar uzak bir geçmişte hayali ve gerçek yerleri, sıradan ahşap kapılar ve tutamaçları hayvan şeklin-

de olan anahtarlar kullanarak birbirine bağlamanın bir yolunu bulmuşlardı. Tüm hayatı boyunca eline sadece toz ve gizem kırıntıları geçmişti.

"Benim adım Pandora," dedi kadın birdenbire.

"Ben de Emmett Flint," diye kendini tanıttı küçük Flint.

Kadın ellerini Nestor'a uzatıp zorlukla ayağa kalktı.

"Seni bataklığa götürmemi ister misin?" diye sordu.

İhtiyar bahçıvan iskeleye bağlı katamaranı işaret etti. "Teknen hızlı mıdır?"

Pandora uzun saçlarını salladı. "Rüzgardan bile daha hızlıdır kaptan."

Nestor başıyla onayladı.

"Fakat benimle seyahat etmek istiyorsan," diye ekledi kadın, "bana gerçek ismini söylemelisin."

Nestor yüzünü kadının saçlarına yaklaştırıp kulağına bir şeyler fısıldadı.

Pandora

Onunla karşılaştık yasak denizin kıyısında.
Ama hemen güvenemedim bu kadına.
Fakat inanamazdım görsem bile rüyamda,
gemisinin nasıl da uçup gittiğini rüzgarda.

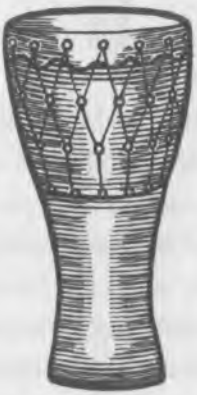

Bölüm 13
TAMTAMLAR VADİSİ

Bataklıkta iki kişi yavaşça yol alıyor, dallı budaklı kökleri suyun dibine giren mangrov ağaçlarının ve etraflarındaki her şeyi kaplayıp aşılmaz bir bariyer oluşturan çamurun içinde bata çıka, zorlukla yürüyorlardı.

Leonard Minaxo önden gidiyordu. Önlerini açmak için elindeki palayla havaya çürümüş tatlımsı kokular bulaştıran sarmaşıkları kesiyordu. Öteki elinde toprağın yoğunluğunu ölçmek için kullandığı uzun bir baston vardı.

Calypso onun dört adım arkasındaydı. İnsanı yutuveren kumlara düşmemek için kendisini dağcılar gibi iple adama bağlamıştı. Leonard'ın ayakları çamura batmaya başladığında kadın duruyor, bir ağacın gövdesine yaslanıp deniz feneri bek-

çisinin başka bir yol bulmasını bekliyordu.

Kökler, fundalar ve sarmaşıklardan oluşan bu uçsuz bucaksız düğümün her dönemecinde Calypso elindeki kırmızı sprey boyayla ağaç kütüklerine bir işaret bırakıyordu. Bataklığın kalbine yaklaştıkça işaretler ona yara izlerini hatırlatmaya başlamıştı. Fakat bunu Leonard'a açıklamaya çalıştığında adam can sıkıntısıyla iç geçirip palasını sarmaşıklara daha hızlı indirmeye başlıyordu.

"Tamam, biraz dinlenelim." Deniz feneri bekçisi karısının ısrarlarına daha fazla dayanamadı. Sırt çantasını yere fırlatıp atmasıyla orada bulunan minnacık böcekler etraftaki köklerin altına kaçıştılar.

Şimdilik idare edecek kadar yüksekte bir noktaya çıkmışlardı. Biraz soluklanmak için yere oturdular. Birkaç tane küçük yengeç yuvalarından başlarını uzatıp meraklı gözlerle onları süzdü.

Leonard su matarasını ve birkaç lokma yiyeceği Calypso'ya uzattı. Kadın her ikisini de memnuniyetle kabul etti. Dimdik oturuyor, hiçbir şeye dayanmamaya özen gösteriyordu. Bu köklerin arasında sürünen ve zıplayan hayvanları görmüştü ve onlardan birini boynunda gezinirken bulmaya hiç niyeti yoktu.

"Sence daha ne kadar devam edeceğiz?" diye sordu matarayı geri verirken.

Adam yönlerini tayin etmek için yukarı baktı. Fakat bataklık mangrovları o kadar sıktı ki, gökyüzünü görmekte zorlanıyordu. Sanki kafalarının üstünde dallardan örülmüş dikenli bir kumaş vardı.

"Her seferinde vardığımızı sanıyorum ama..." diye cevap verdi başını sallayarak. "Ama gene karşıma bu lanet orman çıkıyor."

"En fazla ne kadar kalmış olabilir?" diye soruyu değiştirdi Calypso.

"Bir saat," diye cevap verdi Leonard. "Bir saat daha ilerleyelim, eğer bir şeyle karşılaşmazsak geri döneriz."

Calypso düşünceli düşünceli başını sallayarak onayladı. Bir saat daha yürümek, mangrov ormanının başladığı yere geri dönmek için iki saat yürümek anlamına geliyordu. Tekneye dönmek üç saat daha alacaktı. Onu, tamtamları duydukları yerde, çok aşağılarda bir koyda karaya çekmişlerdi.

Leonard'ı ormana sürükleyen tamtam sesleriydi. Tamtamlar ve Kaptan Spencer'ın guletinin sırra kadem basmış olması.

Leonard tek başına gitmek istemişti ama Calypso ayrılmamak konusunda ısrar etmişti. *Ya birlikte gideriz ya da hiç,* diye hatırlatmıştı. Bu, düğün gecesi adamın onu deniz fenerine götürdükten sonra söylediği cümleydi.

Birlikte geçirdikleri onca yıl boyunca Leonard aslında kim olduğunu, seyahatleri sırasında yaptıklarını ve gördüklerini anlatıp durmuştu. Ona gözünü kaybetmesine yol açan kişinin, yani kayıplara karışan geminin kaptanının ismini söylemişti. Calypso bir eşin yapacağı gibi doğal yollarla Leonard'ın gizli hayatını keşfetmiş ve adamın ona gösterdiği her yeni parçasıyla zihninde gizemler ve kadim sırlardan meydana gelen devasa bir mozaik yapmıştı ki zaten bu gizemlerden bazılarını kendisi

çoktan beridir biliyordu.

Leonard'la evlenmeden uzun zaman önce Calypso bir yemin etmişti. Ve bu yemini bir kasa gibi koruyordu. Küçük bir sır saklıyordu bu kasada. Belki de bu kadar küçük olmasaydı ona sadık kalmakta zorlanabilirdi. Elbette bugüne kadar kocasına hiçbir konuda yalan söylememişti ama bildiği bir şey olduğunu da açıklamamıştı. Ne de olsa adam ona doğru soruları sormamıştı. Eğer öyle yapsaydı Calypso kasasını sonuna kadar açardı. Ama sadece doğru soruları sorarsa. Aksi takdirde hiç konuşmadan sonsuza kadar hayranlıkla kocasını dinleyebilirdi. Onun seyahatlerini, Rüya Kapıları hakkındaki fikirlerini, siyah yelkenleri ve kapıların esrarengiz kurucularını...

Fakat şimdi, dünyanın ve zamanın dışındaki bu bataklıkta, her şeyden yıllarca uzakta Calypso kendi kendine bu kadar az şey bilmesine rağmen susmaya devam etmesinin doğru olup olmadığını sorguluyordu. Sırrı, Leonard'a araştırmasında yardımcı olur muydu? Yoksa onu daha fazla dibe mi batırırdı.

Bilmiyordu. Her halükarda o gün uzun uzadıya düşünecek zamanı yoktu.

Tamtamlar yeniden çalmaya başladılar. Düzenli ritimleri tüm ormana yayılıyordu. Çok yakından geliyor gibiydiler. Fakat bu bir yanılsamaydı. Ve tamtamların sesinin altında bağırışlar ve kahkahalar duyuluyordu.

"Gidelim," diye mırıldandı Leonard ayağa kalkarak.

Evet, diye düşündü Calypso. *Gidelim.*

Bir süre sonra ormanın içinde yanan alevlerin titrek ışıkları-

nı görür gibi oldular. Hemen ardından duman, tahta ve tütsü kokuları burunlarını sızlattı. Tamtamların sesi gücünü artırarak kulakları sağır eden bir yüksekliğe ulaşıp bataklığın hareketsiz havasını aşarak dayanılmaz bir hal aldı.

Leonard ve Calypso büyük bir dikkatle ilerlediler. Ormanın içindeki gözlerin onların geldiğini fark etmesini istemiyorlardı.

Ayaklarının altındaki zemin yükselmeye başladı. O ana kadar üzerinde yürüdükleri kum, vıcık vıcık göletler ve delikli çamur yerini sert ve kayalık bir toprağa bıraktı. Mangrovlar gözlerinin önünde açıldılar ve yerlerini, ismini bile bilmedikleri beyaz gövdeli ağaçlar aldı. Likenler ve sarmaşıklar şimdi daha sıktı. Derken ilk çit bitkileri belirmeye başladı. Hemen ardından o kadar sıklaştılar ki, geçit vermez bir bariyere dönüşüp hışırdayan yapraklarıyla önlerinde yükseldiler.

Leonard ve Calypso sonunda bir tepenin zirvesine çıkmayı başardılar. Ayaklarının altında bir tür doğal bir havza vardı. Kayalar ve ağaçlardan oluşan bir amfiye benziyordu. Ortasında ise bir köy uzanıyordu.

O ana kadar gördükleri ateşler burada birdenbire daha canlı, neredeyse göz alıcı bir parlaklığa eriştiler. Calypso odun yığınlarından yükselen yoğun duman yüzünden öksürmemek için bir mendille burnunu kapamak zorunda kaldı.

Aşağıda onlarca, *yüzlerce* maymun vardı. Koyu tenli, yarı çıplak adamların ellerini gerilmiş derilere vurarak saplantılı ve uyuşturucu bir ritim tutturdukları tamtamların sesiyle maymunlar kendilerinden geçerek aralıksız dans ediyorlardı. Dur-

mak yoktu. Adamlardan biri çalmayı kestiğinde yerini hemen bir başkası alıyordu.

Köy, paçavralardan oluşan çadırlar ile taş ve tahtadan yapılmış daha büyük bir evden meydana geliyordu. Arka tarafta sarmaşıklı tuhaf bir kamelya vardı. Üzerine rüzgarda uğursuz bir şekilde dalgalanan ipler bağlanmıştı.

Leonard, Calypso'nun elini sıkıp ona ana binayı işaret etti ve kendisini takip etmesini söyledi. Köyü görüş alanları altında tutup tepenin kenarı boyunca koştular.

"Ne yapıyorlar?" diye büyük bir şaşkınlıkla sordu Kilmore Koyu'nun kitapçısı.

Leonard bilmiyordu ama içinden bir ses, yaptıkları şey her neydiyse tamamen yanlış olduğunu fısıldıyordu. Tamtamların sesiyle, yakılmış odunların dumanıyla ve maymunların tüketici dansıyla beslenen kötücül bir şeydi.

Birbirlerine tutunarak sessizce yürüyüp sık bitki örtüsünün arkasında kalmaya özen göstererek yürüdüler. Zaten aşağıdakiler onlara dikkat edecek durumda değildi. Kendilerini tamamen törenin hararetine kaptırmışlardı. Leonard ve Calypso gene de yolun son kısmını karınları üzerinde sürünerek geçtiler, sonra bitkilerin altından başlarını çıkarıp yeniden tamtamların çaldığı köye baktılar.

Doğal amfinin üçte birini geçmişlerdi. Kayalara gömülmüş evin hemen önündeydiler. Yakından baktıklarında bunun sekiz küçük pencereli askeri bir barakaya benzediğini fark ettiler. Girişin olduğu tarafa eski kıyafetler, ayakkabılar, paslanmış

kılıçlar, delik şapkalar, kemerler, lime lime olmuş çoraplar ve pantolon askıları bırakılmıştı.

"Bakma..." dedi Leonard, elleriyle Calypso'nun gözlerini kapamaya davranırken. Ama çok geç kalmıştı.

Uzaktan baktıklarında kameriyeye benzettikleri şey aslında bir darağacıydı. Üzerinden aşağı, her biri adam asmak için kullanılan beş tane ip sarkıyordu.

Calypso bağırmamak için elini ağzına götürüp yüzünü Leonard'ın koluna gömdü. Adamsa gözlerini bu ipe sapa gelmez köyden alamıyordu. Tanrı'nın ve insanların unuttuğu bu yerde neler oluyordu böyle?

Birdenbire bir dalın kırıldığını işitti ve tek gözüyle sesin geldiği tarafa baktı. Dalların arasında saklanan bir maymun vardı.

"Dikkat et!" diye bağırdı Calypso'yu kendinden uzağa iterken. Tam bu sırada hayvan, ağzına götürdüğü boruyu üfledi.

Leonard boynunda sinek ısırığını andıran bir acı hissetti.

Ayağa kalkmayı denedi ama hemen ardından yere yığıldı ve yaprakların arasında yuvarlandı.

Bölüm 14
TEK BAŞINA

Aynı anda Kilmore Koyu'nun postanesinde Jason ve Voynich, silahlarını indirip gözlerini, üstleri başları çamur içinde, korkmuş gözlerle karşılarında yan yana duran Flint kuzenlere diktiler.

Baktı ki kimse konuşmuyor Jason, "O halde?" diye sordu.

Büyük Flint düşmanca bakışlarıyla Jason'ı süzdü. "O halde ne?"

"Aynen..." diye tekrarladı ortanca Flint. "O halde ne?"

"O halde burada ne yaptığınızı öğrenebilir miyim?"

"Neden önce siz bize burada ne yaptığınızı söylemiyorsunuz?"

Jason bıkkınlıkla gözlerini yukarı kaldırdı. "Bay Voynich, bunlar–" diye açıklamaya çalıştı.

"Biliyorum," diye sözünü kesti Voynich. "Bizim için çalışıyorlardı."

"Sizin için mi çalışıyorlardı?" diye çemkirdi Jason, silahı yeniden kaldırarak. "Onlarla ne iş yapıyordunuz?"

"Biz kimse için çalışmadık!" diye itiraz etti büyük Flint. "Ayrıca o silahı nereye tuttuğuna dikkat et!"

"Aynen, dikkatli ol Covenant! Bizi vurmak mı istiyorsun?"

Jason isteksizce namluyu yere indirdi. "Peki üçüncünüz nereye kayboldu?" diye sordu bu kez.

"Biz de size bunu soracaktık!" diye cevap verdi büyük Flint, öfkeden kıpkırmızı kesilerek. "Kuzenimize ne yaptınız?"

"Aynen! Asıl siz bize cevap verin," diye onayladı ortanca Flint. "Kuzenimiz nereye kayboldu?"

"Siz neden bahsediyorsunuz?" diye sordu Jason, hayretler içinde.

"Kuzenimiz sizin eve gitti," diye devam etti oğlan, parmağını sallayarak, "ve bir daha da geri dönmedi!"

"Bu kadarı yeter!" diye bağırdı Voynich, oğlanları ayırmak için araya girerek. "Çocuklar, her şey gün gibi ortada. Kuzeninizin nereye kaybolduğu hakkında en ufak bir fikrimiz yok. Ama en azından hepimiz aynı taraftayız. Şu anda açıklama yapmak için en uygun zaman olmasa da..." Jason'a baktı. "Bunların hepsi selden önce oldu. Anlaşıldı mı?"

Jason ikna olmadığını göstermek için kaşlarını çattı. "Bize hâlâ burada ne yaptıklarını söylemediler..."

"Sence ne yapıyor olabiliriz ukala dümbeleği?" diye homurdandı büyük Flint.

"Sence ne yapıyoruz ha?" diye ekledi ortanca Flint. "Kuzeni-

miz olmadan eve dönemeyiz, farkında değil misin? Bu yüzden çıkıp onu aramaya başladık. Aklımıza gelen her yere baktık: ormanlara, mezarlığa, deniz fenerine... Onu sizin evde buluruz diye geri bile döndük. Orası nasıl da tüylerimi ürpertiyor anlatamam! Hem siz de hiç evde olmuyorsunuz canım..."

"Öyle ya da böyle," diye devam etti büyük Flint, "onu bulamadık işte."

"Hiçbir yerde yok."

İkisi kaderlerine boyun eğen bakışlarla birbirlerine baktılar.

"Affedersiniz ama tüm bunların Postane'yle ne alakası var?" diye sordu kafası iyice karışan Jason.

Ortanca Flint sanki bu sorunun cevabı apaçık ortadaymış gibi sabırsızca içini çekti. "Alakası şu: Buraya girebildik çünkü anahtarlarımız vardı! Onu kitapçının arka odasında bulmuştuk. O lanet kapı dünyanın sonunu getirmeden hemen önce... Eve gidip azar işitmek yerine buraya gelmeyi tercih ettik. Sen olsan öyle yapmaz mıydın?"

Büyük Flint elinin tersiyle burnunu sildi. "Sonra tabanca sesleri geldi... *Dan! Dan!* Bu seferki bizim suçumuz olmasa bile çok korkmuştuk..."

"Bizim bununla hiçbir ilgimiz yok!"

"...Sonra saklanmaya karar verdik."

"Çuvalların içine."

"Siz gelinceye kadar da hiç çıkmadık."

"Aynen, siz gelinceye kadar hiç çıkmadık..."

* * *

Dördü birkaç dakika daha konuştular. Derken bir top patlaması onları susturup gerçek dünyaya geri döndürdü.

Gürültü kesildiğinde, "Hemen okulun altındaki sığınaklara gidelim!" diye önerdi Jason.

"Okula mı? Sen kafayı mı yedin?" diye çemkirdi büyük Flint.

"Seninle mi Covenant, asla! Bunu düşünme bile!" diye açıklık getirdi ortanca Flint.

"Ne isterseniz onu yapın! İster içeride kapalı kalın, ister dışarı çıkıp maymunlara av olun. Umurumda bile değil!" dedi çıldırmak üzere olan Jason. Ardından Voynich'e bakıp başını salladı. "Bu ikisi için yapacak bir şeyimiz yok. Benimle geliyor musun?"

Voynich cevap vermeden önce birkaç saniye düşündü. "Hayır, burada kalıyorum."

"Burada mı kalıyorsun?" Jason kulaklarına inanamıyordu.

"Adamlarım geldiğinde birinin onları karşılaması gerek..."

"Üç saat sonra gelecekler, tabii geleceklerse!"

"Ben ciddiyim evlat. Burada kalıyorum." Voynich, öğretmen Stella'nın paketini elinde sıkıp bankonun önünde aşağı yukarı yürümeye başladı.

"Nasıl istersen," diye geveledi Jason. Tüfeğini yeniden omzuna astı.

Bunun üzerine Voynich, "Moreau'nun defteri hâlâ yanımda..." dedi. "Arada bir orada mısınız diye bakacağım. Böylece iletişimimizi kesmemiş oluruz."

Jason başıyla onayladı. "Kulağa iyi bir fikir gibi geliyor." Birbirleriyle konuşan Flint kuzenlere bakıp ekledi. "Onlar sorun yaratır mı?"

"Hayır, sanmıyorum," diye cevap verdi Kundakçıların lideri. "Mesela maymunlar gelirse... onlara hoş geldin diyecek üç kişi olacak."

Jason kapıya döndü. "Öyleyse yakında görüşürüz. Defteri açmayı unutma, tamam mı?" Ve cevabı beklemeden dışarı çıktı.

Kapı kapandığında Voynich yeniden öğretmen Stella'nın paketini düşünmeye başladı. Onu yerin altına inen kaydırağın üstüne koydu. Ama bir türlü bırakamıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu yanma yaklaşan büyük Flint. "Paketi yollamak istemiyor musun?"

Voynich içini çekti. "Ne yalan söyleyeyim içinde ne olduğunu öğrenmek için yanıp tutuşuyorum..." diye itiraf etti.

"Öyleyse neden açıp bakmıyorsun?" diyerek onu cesaretlendirdi iri oğlan. "Seni kimse göremez. Tabii bizim haricimizde."

"Ama biz sayılmayız!" diye araya girdi ortanca Flint. "Biz kötüyüz!"

"Aynen. Bir keresinde babamıza gelen bir paketi açmıştık. İçinde bahçe makası var zannediyorduk... ama sadece saçma sapan kitaplar vardı! Hatırladın mı?"

"Nasıl hatırlamam! Korkunç bir hayal kırıklığıydı..." Ortanca Flint mutsuz bir ifadeyle başını salladı.

Onlar konuşurken Voynich ikinci bir paket hazırlamaya başlamıştı. Kendi el yazmasını içine koyup bir iple bağladı,

mühürledi, üzerine kendi adını yazdı. Gönderilen kısmına da Kundakçıların merkezinin Frognal Lane, Londra'daki adresini ekledi.

"İşte oldu," dedi sonunda memnun bir ifadeyle.

"Ama paketler iki olmuş," dedi ortanca Flint, her zamanki hazırcevaplılığıyla.

Tam bu sırada meydandan gelen ayak sesleri duydular. Buna bir de anlaşılmaz hayvan çığlıkları eşlik ediyordu.

"Maymunlar!" diye fısıldadı Voynich. "Çabuk! Saklanın!"

Flint kuzenler adama lafını tekrarlatmadılar.

Voynich bankonun arkasında diz çöktü. Sonra da hemen dolapları açıp elindeki paketleri yerleştirdi. Öğretmen Stella'nın paketi hızla aşağı kaydı. Voynich paketin onlarca metre aşağılara indiğini duyabiliyordu.

Çığlıklar ve kahkahalar giderek artıyordu. Yerde oturan adam tüfeğine sarılıp saate baktı.

İki buçuk saat, diye düşündü. *İki buçuk saat daha. Sonra burada olacaklar.*

Bölüm 15
SIFIR RADYOSU

Tuhaf mı tuhaf, mekanik bir yaratık, ağır aksak adımlarla ve hızlı bir tempoyla yeraltı nehri boyunca ilerliyordu. Rick başını lombar ağzından dışarı çıkarmış, içinden geçtikleri tabiatı gözlemlerken Peter de sürücü koltuğunda oturuyordu. Aslında manzara o kadar da ilginç sayılmazdı. Bir tarafta gökyüzüne doğru gözden yiten kayalıklar vardı, öteki tarafta ise Labirent'in sonsuzluğa uzanan eğri duvarı. Oğlan, tüm hayali ülkelerin, bir yarığın dibinde onları gerçek dünyadan ayırmak için inşa edilmiş tek bir yapıyla birbirlerine bağlanmış olma fikrine asla alışamayacağını düşündü. Ama o ne düşünürse düşünsün gerçek buydu. Ve biraz önce o ve Peter, bunun belki bininci kanıtını görmüşlerdi.

Yanında oturan Kilmore Koyu'nun dahi saatçisinin hayatında ilk defa lunaparka gitmiş bir çocuktan farkı yoktu. Yola çıktıkları andan beri etrafına bakıp sevinç çığlıkları atmaktan başka bir şey yapmamıştı. Arada bir kendi kocaman resim kağıtlarına başvuruyor, kendisi dışında kimsenin anlayamayacağı karmaşık hesaplar yapıyordu.

"Bu yerin kendine ait bir coğrafyası olmalı!" diye bağırdı aniden. "Venedik'in şelalelerinden indiğin vakit bir nehre geliyorsun... Senin bana anlattığın şu yıkılmış kubbeden yukarı çıkarsan Kilmore Koyu'na ulaşıyorsun..."

Kasabasının adını duyan Rick'in içi birdenbire ev hasretiyle doldu. Evini, annesini, arkadaşlarını düşündü. Sonra aklına Julia geldi. Bir an evvel bu maceranın son bulmasını ve kıza yeniden sarılmayı arzuladı. Fakat bildiği bir şey varsa o da, Labirent'ten Kilmore Koyu'na ulaşmanın tek yolunun Peter'in kendisinin yıllar önce Penelope için yaptığı sıcak hava balonu olduğuydu. Ancak balon şu anda Salton Uçurumu'nun içindeki hayvanlı köprüye takılmış vaziyette boşlukta süzülüyordu.

"Venedik'te, laboratuvarındayken bize bir gemiden bahsetmiştin..." dedi Peter'e dönüp. Başka bir şey düşünürse aklını evinden uzaklaştırıp önlerindeki meseleye odaklanabilirdi.

Mucit hızla başını önündeki karalanmış resim kağıtlarından kaldırıp oğlan sanki karşısında bir anda cisimleşmiş gibi ona baktı. "Kaptan Spencer'ın gemisi," dedi. Ve bir açılış konuşması yapmadan hemen konuya girdi.

Oğlana onu Venedik'te ilk gördüğü anı anlattı, o siyah yel-

kenli gemiyi ve kaptanını. Bir korsan olan kaptan, zamanında egzotik bir yaratıkla anlaşma yapmıştı ve bu yüzden asla yaşlanmıyordu. Gemisinin güvertesinde hayali yerler ve gerçek dünya arasında dolaşan bir deniz hayduduydu. Oğlana onunla yollarının kaç kere kesiştiğini anlattı. Ulysses ve ötekilerle birlikte onu yenmişler, gemisini çalıp onu ulaşılmaz bir bataklığa götürmüşlerdi. "Ben batırmak istemiştim..." diye itiraf etti. "Ve yelkenlerini yakmak. Ama ötekiler, özellikle de Nestor bunu düşünmek bile istemiyorlardı. Onun için bir gemiyi batırmak bir insanı öldürmekle eş değerdi. Ayrıca Spencer'ın o adadan kurtulamayacağından ve gemisini bulamayacağından emindi..."

"Öyleyse bulmayı nasıl başardı?" diye sordu Rick. Bu sırada mekanik örümcek ilerlemeyi sürdürüyordu.

"Ben de kendime bunu soruyorum ya..." diye cevap verdi Peter düşünceli bir ifadeyle. Ardından ekledi: "Sonra aklıma bir denizci geldi. Spencer'ın eski mürettebatıyla birlikte isyan çıkarmıştı. Biz Mary Grey'i karaya oturttuktan sonra eve gitmemize yardım etmişti."

"Bir denizci mi?"

"Abanoz derili bir dev. Adı JohnDoo'ydu," diye hatırladı Peter. "Kara, Nestor, Penelope, Leonard ve benim dışımda geminin yerini bilen bir tek o vardı."

"Belki gemiyi çalan odur..."

"Tek açıklaması bu. Spencer hapis tutulduğu adadan kaçıp JohnDoo'yu bulmuş olabilir. Onu bularak gemisini de bulmuştur."

"Öyleyse bir kısırdöngünün içinde kaldık."

"Haklısın," diye cevap verdi Peter. "Biz de zaten bu yüzden harekete geçtik. Venedik'e gelebileceğini hesaba katmıştık. Önemli olan Kilmore Koyu'na giden rotayı asla bulamaması..."

"Dolayısıyla..." diye tahmin yürüttü Rick, "şimdi biz... şeye gidiyoruz... bu Spencer'ı durdurmaya, öyle değil mi?"

"Öyle," diye onayladı kararlılıkla Peter.

"Peki hedefimiz tam olarak neresi?"

Mucit bir an için suda ve karada hareket edebilen örümceğini sürmeyi bırakıp uzun uzun kızıl saçlı çocuğa baktı. "Sana bir şey söyleyeyim mi? Henüz bunu düşünmedim," dedi. Sonra karanlığın içinde ilerlemeyi sürdürdü. Kumanda panelindeki düğmelere basıp kendi kendine homurdanarak Nuh Nebi'den kalmış gibi duran bir radyoyu açtı. "Kim bilir, belki bu derinlerde birileri klasik müzik çalıyordur..."

Rick afallayarak dâhi saatçiye baktı ve bir kez daha, adam dalga mı geçiyor, yoksa sadece birkaç sigortası mı atmış diye düşünmeden edemedi.

Yapacak bir şey yoktu. Yapacak hiçbir şey yoktu.

Deniz fenerindeki radyonun pilleri neredeyse tamamen bitmişti ve Peter'in öteki bütün icatları gibi bunlar da güneş enerjisiyle çalıştıklarından geceleyin onları şarj etmeye imkan yoktu.

Kara Volkan siyah bakalitten bu kutunun yayın düğmesine basıp mikrofona bağırdı: "ALO! LEONARD! BENİ DUYUYOR MUSUN? ALO! ALO! DENEME! DENEME! ALFA! BRAVO! CHARLIE!"

Radyonun düğmesini bir sağa bir sola çevirerek "sıfır frekansı" üzerinde uygun bir ayar tutturmaya çalıştı. Bu frekans gerçek dünyayla hayali yerler arasında iletişim kurmanın tek yoluydu: Kara'nın hatırladığı kadarıyla sıfır frekansı, büyük patlamayla meydana gelen evrenin derinliklerindeki radyasyonun yankısıydı. Peter'in tasarladığı farklı türlerdeki radyolar bu frekans üstünden yayın yapıyorlardı. Gene de bu lanet olası cihaz hiçbir şeyin üstünden yayın yapamıyordu. Çıkardığı böcek sesine benzeyen cılız vızıltı bile dışarıda yağan yağmurun deniz fenerinin lambalarına çarparken çıkardığı gürültünün altında kayboluyordu.

Yukarıdan görünen Kilmore Koyu, mahşer yeri gibiydi: Doğuda bulutlar geri çekiliyorlar ve yerlerini, giderek parlaklaşan altın yaldızlı bir ışığa bırakıyorlardı. Güneş ışınları kapalı gökyüzünü bir kedi pençesi gibi tırmalıyordu. Rüzgar kesilmiş, kasabanın üstündeki fırtına, dümdüz yağan yoğun bir yağmura dönüşmüştü. Deniz bir karınca yuvasını andırıyordu.

Kara Volkan son bir kez daha radyoyu çalıştırmayı denedi, sonra asabiyetle mikrofonu fırlatıp attı.

Hiç. Sessizlik. Zifiri karanlık. Zifiri karanlık ve yağmur.

Leonard'la iletişim kurmaya çalışmanın hiçbir anlamı yoktu. Ulysses'i aramanın hiçbir anlamı yoktu. Peter de Venedik'te keyif çattığına göre burada en büyük düşmanlarıyla karşılaşacak tek kişi kendisiydi.

Çocukları işe karıştıramayacağı kadar tehlikeli bir düşmandı.

Sandalyeden kalkıp ellerini beline koydu ve düşünmeye ça-

lıştı. Gözlerini kayalığın tepesindeki Argo Villası'nın harabelerinin karşısında sağa sola yalpalayan gemiye dikti. Tüm heybetiyle yükselen kule olmadan Salton Uçurumu artık eski Salton Uçurumu değildi.

"Aklını çalıştır zavallı moruk... aklını çalıştır..." diye kendi kendine tekrarladı Kara Volkan. "Kaç kişi olabilirler?"

Çocuklar kara derili bir denizciden bahsetmişlerdi. Adam karaya çıkmıştı. Güvertede ise başlıklı bir şahıs daha vardı. Onların dışında mürettebat tamamen maymunlardan oluşuyor gibi görünüyordu.

Kara, deniz fenerinin penceresinin ardından küfürler savurdu. Kendisini çok güçsüz hissediyordu.

Maymunları saymazsa Spencer neredeyse tek başınaydı.

Yalnız.

Nasıl oluyor da o hayvanları kontrol etmeyi başarıyor? diye sordu kendi kendine. Onlara emir vermeyi nasıl başarıyor, anlamalarını nasıl sağlıyordu? Eğer Kara, Spencer'la mürettebatı arasındaki iletişimi kesebilirse belki ikinci bir isyan çıkarabilirdi.

Bu henüz şekillenmemiş fikir kafasının içinde rahatsız edici ve ele avuca sığmaz bir sinek gibi vızıldamaya başladı. Ama kasabayı kurtaracak tek şey belki de bu fikirdi.

Birdenbire radyonun mikrofonundan gelen bir ses, "Leonard?" diye cazırdadı ve adamı yerinden sıçrattı. "Leonard Minaxo?"

Kara, yüreği ağzına gelerek mikrofonu aldı. "Ben Kara Volkan! Kiminle konuşuyorum?"

Elini konuşma düğmesinden çekip pürdikkat cevap gelme-

sini bekledi.

"Kara! Seni ihtiyar serseri! Sen de nereden çıktın?"

Radyodaki ses tuhaf geliyordu. Uzak ama gene de tanıdık. Kilmore Koyu'nun makinistinin yıllardır duymadığı bir ses. Onu gözünde canlandırmak için birkaç saniye bekledi ama kalbi büyük bir sevinçle dolmuştu. "Peter!" diye bağırdı. "Bana sen olduğunu söyle!"

Radyonun sesini sonuna kadar açmak zorunda kaldı, çünkü eski dostunu duymakta zorlanıyordu. Adamın sesi bir fısıltı gibiydi.

"Elbette benim! Kim olmamı isterdin?"

"Sesini duyduğuma ne kadar sevindim anlatamam, benim yaşlı dökümtüm. Neredesin sen? Venedik'te mi?"

Cevabı duymak için birkaç saniye beklemesi gerekti. "Senin bana nerede olduğunu söylemen daha kolay olur!"

"Kilmore Koyu'ndayım! Deniz fenerinde! Spencer buraya geldi!"

"Spencer mı?" Yine bir sessizlik. Biraz daha uzun. "Bu imkansız!"

"Sana burada olduğunu söylüyorum, koyun içinde!"

"Rotayı bulmayı nasıl başardı?"

"Ben nereden bileyim? Tek bildiğim bu haydudun bizi top atışına tuttuğu! Kasabalıları sığınaklara yönlendirdik, sonra ben de... yardım çağrısı yapmak için buraya geldim!"

"Eh, eski dostum, gerçekten de yardıma ihtiyacın var! Ona son defasında oynadığımız oyundan sonra ağzımıza bir elma

tıkayıp bizi bir kazığa geçirdikten sonra, yavaş ateşte pişirmeyi planlıyordur! Ulysses'ten başlayarak!"

Kara sinirli sinirli kıkırdadı. Sonra arkadaşının sesinin gidip geldiğini fark edip ağzını mikrofona biraz daha yaklaştırdı.

"Peter, beni dinle!" diye bağırdı. "Senin antika silahını çalıştırmamız gerekiyor! Beni duydun mu?"

Arkadaşının sesi bir gargara yapıyormuş gibi geliyordu. "Lafını bile etme! Hiç deneme yapmadık, çok tehlikeli olabilir..."

"Bana sunabileceğin başka bir parlak fikrin varsa çekinme söyle. Yoksa şu tatiline bir son ver ve buraya gelip bana yardım et."

"Eh, böyle diyorsan gelirim tabii. Eve dönmeyeli uzun zaman olmuştu."

Kara'nın kalbi göğsünü delip çıkacakmış gibi atıyordu. "Doğru mu söylüyorsun?"

"Evet. Şu anda derinlerde bir yerlerdeyim. Yerimi tayin edip eve dönüş yolunu bulmam için bana biraz izin ver..."

"Muhteşem!"

"Ve bana bir söz ver: NE OLURSA OLSUN silahı çalıştırmayacaksın. Ortalığı karıştır, dikkatleri dağıt, zaman kazanmaya çalış ama sakın ola Denizkızları'nı çalıştırma! Anladın mı? Benim dönmemi bekle!"

"Dönmen ne kadar zaman alır?"

Sessizlik.

"Hayret bir şey! Peter, beni duyuyor musun?"

Mikrofondan kısık vızıltılar geliyordu.

Bağlantı kesilmişti. Peter Dedalus'un sesi, Kilmore Koyu'nun altında uzanan zamanın ve mekanın dolambaçlı yollarında yokluğa karışmıştı.

Zaman kazanmaktan bahsetmişti saat ustası. Ortalığı karıştırmaktan.

İyi, tamam... ama *nasıl?*

Kara Volkan aklına bir fikir gelsin diye deniz fenerindeki odada bir aşağı bir yukarı yürümeye geri döndü.

"Tamam," dedi sonunda. "Her şeyin bir sırası var."

Leonard'ın stüdyosunda bıraktığı haritaları ve kitapları toplayıp çıktı. Kumanda paneline yaklaşıp deniz fenerinin lambalarını idare eden kolları aradı. Hepsini birden çevirip gücü sonuna kadar açtı. Alt kattaki acil durum jeneratörü gıcırdayarak çalıştığında Kara, kablolardan geçen elektrik akımını görür gibi oldu.

Deniz fenerinin devasa ışığı yanıp bir mızrak gibi gökyüzündeki bulutlara saplandı.

Kara paldır küldür merdivenden indi.

"Artık nerede olduğumu biliyorsun Spencer!" diye bağırdı. "Kolaysa gel de beni yakala."

Fenerden çıktı. Ahırdan Ariadne'nin tedirgin kişnemeleri geliyordu. Kara, onu duymazdan gelip Leonard'ın anahtarları sakladığı evine girdi. Gözleriyle eski bir sandığı arayıp buldu. Kapağını açtığında naftalin kokusu burun deliklerini yaktı.

"Al bir deliyi vur ötekine. En azından şu işi doğru düzgün yapalım..." diye homurdandı.

Güzelce yontulmuş tahta bir kutuyu eline aldı. Üzerinde-

ki altın plakada eski sahibin adı yazılıydı: *Francisco Vasquez de Coronado.*

Kutunun içinde, kırmızı bir kadifeye sarılmış iki tane uzun namlulu tabanca vardı. Kabzaları fildişindendi. İspanyol işçiliğinin parlak örnekleriydi bunlar. Artık var olmayan bir ülkede yapılmışlardı.

"Ve şimdi... bir yağmurluk," diye karar verdi etrafına bakınan Kara Volkan.

Bölüm 16
KAPTANIN ESİRLERİ

Julia'nın ilk gördüğü şey, geminin güvertesi oldu: Koyu renk tahta kalaslar, beyaz bir sisin içinde gözlerinin önünde dalgalanıyordu. Bir an nerede olduğunu anlayamadı. Ensesinden aldığı darbe yüzünden canı acıyordu. Sis dağılana kadar bakmayı sürdürdü. Sonra güverteden gelen ayak sesleri duydu ve kendisine doğru yaklaşıp birkaç adım önünde duran siyah deriden çizmeler gördü.

Sert bir erkek sesi, "Kızı uyandırın!" diye bağırdı.

İki maymun kızcağızı kollarından tutup sarsmaya başladı. Ama Julia'yı uyandırmaya hayvanların mide bulandırıcı kokusu yetmişti de artmıştı bile.

"Bacaklarımdan inin!" diye bağırdı Julia karşı koymaya çalışarak.

Sonra bir o tarafa bir bu tarafa çekilerek yere oturtuldu. İki maymun asabiyetle birbirlerine bağırmaya başlamışlardı.

"Sen Argo Villası'ndaki ikizlerden biri misin?" diye sordu ilk duyduğu ses.

Julia yutkunup yavaşça başını kaldırdı. Karşısında uzun, çok uzun ve heybetli bir fiziğe sahip bir adam duruyordu. Yakından ve aşağıdan bakıldığında bir anıtı andırıyordu. Çizmeleri parlak, elleri iri ve güçlüydü. Kıyafetleri lekesizdi ve tuhaf bir şekilde üzerinden hoş bir koku yayılıyordu. Etrafını saran maymun sürüsünün tam tamına zıddıydı.

Kız zaman kazanmaya çabaladı. "Sen Kaptan Spencer'sın, yanılıyor muyum?" diye sordu titrek bir sesle. Nasıl oluyordu da bu adam kendisi hakkında bilgi sahibi olabiliyordu?

Korsan, kızın önünde diz çöktü. Yakından bakıldığında yüzü tik ağacından oyulmuşa benziyordu: çıkık elmacık kemikleri, derin göz çukurları, düzgün bir ağız, pusula iğnesi gibi sivri bir burun.

"Evet, benim," diye cevap verdi parlak dişleri arasından havayı içine çekerek.

Julia geri çekilmeye çalıştı ama arkasında buna yetecek kadar yer yoktu. Aniden korkunun pençesine düştüğünü hissetti. Bu adamın şakaya gelir tarafı yoktu. Bağırdı. Bunun üzerine Kaptan Spencer kılıcını kınından çekip kızın spor ayakkabılarının bağcığına sapladı.

"Şimdi... çocuklarımın bana doğru kişiyi getirip getirmediğini öğrenebilir miyim? Eğer sen başkasıysan doğrudan denize atabilirim."

"Be-ben aradığınız kişiyim..." diye kekeledi Julia. "Ben Julia Covenant'ım."

"Çok iyi," diye mırıldandı Spencer.

Kılıcını Julia'nın bağcıklarından çekip ona kalkmasını işaret etti. Kız onun dediğini yapmaya çalışsa da dizleri zangır zangır titriyordu.

Önce biraz başı döndü. Etrafında ciyaklayan maymunlara ve Kilmore Koyu'nun üzerlerinden dumanlar tüten evlerine baktı.

"Ne istiyorsun?" diye sordu.

"Tek bir şey: arkadaşın Ulysses Moore," diye cevap verdi kaptan Spencer.

"Ben... onun nerede olduğunu bilmiyorum..."diye cevap verdi Julia.

Korsan, ellerini arkasında birleştirip denize baktı. Kayalığın tepesinde, Argo Villası'nın bahçesinde yanıp sönen ışıklar vardı. Uzun ışık, kısa ışık. Uzun ışık..."

Mors alfabesi, diye düşündü Julia.

Spencer mesajın sona ermesini bekledi, sonra konuştu: "Kardeşin bulunamamış. Bahçıvan da öyle."

Kıkırdadı.

Her şeyi biliyor, diye düşündü Julia dehşet içinde. *Ama nasıl?*

Bir şey diyecek oldu ama adam konuşmayı sürdürdü: "Annenle baban elimde. Hâlâ karadalar ama konuşmuyorlar. Sizin şu... topal bahçıvan hakkında hiçbir şey bilmediklerini söylüyorlar!"

"Annemle babama ne yaptın?" diye bağırdı kız delirmişçesine.

"Konuşmazsan sana yapamayacağım hiçbir şey yapmadım," diye cevap verdi Kaptan Spencer hiç istifini bozmadan. "Tırnaklarını teker teker çekebilirim veya seni içi karıncalarla dolu bir bidona hapsedebilirim..."

Julia adamı dinlememeye çalışarak guletle kıyı arasındaki mesafeyi ölçtü.

"Kendini denize atarsan..." dedi Spencer kızın aklını okumuşçasına, "seni vurdurturum."

"Kime vurdurtursun? Maymunlarına mı?"

Spencer güldü. "Çok huysuzsun Julia Covenant! Bunu söylemişlerdi."

"*Kim* söylemişti?"

"Aynı zamanda çok da güzelsin..." dedi kaptan sırıtarak. "Ulysses Moore ödleğinin yerini söylemen için sana işkence yapmak zorunda olduğum için vah ki ne vah!"

"Sana yerini bilmediğimi söyledim! Bu konuda hiçbir fikrim yok!"

"Laf salatası. Sen söylemeyeceksen ben de annenle babana sorarım. Veya erkek kardeşine."

"Jason'ı yakalayamayacaksın."

Kaptan Spencer buz gibi bir kahkaha attı. "Bu cümleyi daha önce kaç defa duydum bir bilsen. Fakat sonunda istediğim herkesi yakaladım, teker teker. Hepsi de paçayı kurtardıklarını zannediyorlardı. Benim intikamımdan kaçabileceklerini sanıyorlardı. Amma da toylar! Ben bu tür avlar konusunda bir ustayım. Ancak bu şekilde yaşadığımı hissediyorum. Bana Ulysses

Moore'un yerini söyle... ben de seni bırakayım."

"Sana neden inanayım?" diye cevap verdi Julia, mağrur bir gülümsemeyle.

Spencer, Argo Villası'nı işaret etti. "Şu anda evinde benimle bir anlaşma yapmış bir adam var." Topuğunu yere vurdu. "O, gemimin yerini biliyor ve ben de onun hayatını nasıl uzatacağımı... Gördüğün gibi, biz birbirimize güveniyoruz. Ve bir iş ilişkisi yürütüyoruz. Sen şanslısın Julia Covenant. Aradığım dört kişi var ve sen bunlardan biri değilsin. Demek istediğim, bana söyleyecek bir şeyin varsa şimdi söylesen iyi edersin."

Julia başını iki yana salladı. Fakat korsan o kadar kolay pes etmeyecekti. Uzanıp kızın yüzünü tuttu ve onu gözlerinin içine bakmaya zorladı. "Bana zaman kaybettirme," diye emretti. "Onun yerini söyle!"

Adam onu bıraktığında Julia korkudan bayılmak üzereydi.

"Şöyle yapalım. Şimdi ben sana yardım edeyim..." diye mırıldandı Spencer, "sonra da sen bana yardım et. Bana tek gözlü Leonard hakkında ne anlatabilirsin?"

Julia sükunetini korumaya çalışıyordu. "Denize açıldı... yerini bilmiyorum."

"Güzel. Gördün mü istediğinde nazik olabiliyormuşsun. Ya Peter Dedalus?"

"Artık burada yaşamıyor."

"Harikulade tatlım. Onun hakkında başka bir şey söylemene gerek yok. Biliyorum, Venedik'te yaşıyor. Onu kendi ellerimle öldürmek istesem de, hakkından gelmeyi başkalarına bı-

rakıyorum... Devam edelim. Makinist nerede?"

"Ben... bilmiyorum..."

"Öyleyse sana yardım edeyim: Deniz fenerindeki ışığı görüyor musun? Sence onu kim yaktı?"

Julia burnunu havaya kaldırıp başıyla onayladı. Evet. Feneri yakan Kara Volkan'dı.

"Şimdi en önemli soruya gelelim: Bana topaldan bahset."

"Buradan gitti," diye tekrarladı Julia.

"Bu cevap biraz kolaya kaçmak gibi oldu, sence de öyle değil mi?"

"Yemin ederim! O... bir anda ortadan kayboldu. Kimseye bir şey söylemedi. Hiçbirimiz onun nereye gittiğini bilmiyoruz."

Kaptan Spencer bir süre düşündü. Sonra duygularını belli etmeyen bir tonda devam etti: "Bana cevap vermezsen erkek kardeşini geminin direğine çivilerim."

Julia daha fazla kendini tutamayıp ağlamaya başladı.

"Hayır!" diye bağırdı korsan. "Hayır! Çok iyi gidiyordun! İstersen kardeşini bir kenara bırakabiliriz, ha? İstersen söylediğim şeyi babana veya annene de yapabilirim! Sen seç. Aslına bakarsan bunun yerine bana topalın nereye gittiğini söylemeni tercih ederim."

"Penelope'nin mektubunu okuduktan sonra alıp başını gitti!" diye haykırdı bitip tükenen Julia.

Bu ismi duyan kaptan Spencer'ın yüzü bulutlandı. "Hangi mektup?"

"Penelope'nin ortadan kaybolmadan önce yazdığı mektup. Onu okuduktan sonra karısının hâlâ yaşadığını anladı ve onu aramaya gitti!"

"Ama Penelope öldü," diye cevap verdi iyice afallayan Spencer.

Julia aniden ağlamayı kesti. O da şaşırmıştı.

"Seni temin ederim," diye ekledi korsan. "Onu Punt Toprakları'nda kendi ellerimle öldürdüm. Kilmore Koyu'na ulaşmak için bakmam gereken haritaları bana vermeyeceğini anlar anlamaz hem de. Onu kütüphaneye kilitleyip tüm binayı ateşe verdim!"

Julia son gözyaşı damlalarının yanaklarından aşağı aktığını hissediyordu. Aklına Jason ve Rick'in adı geçen o hayali ülkeye yaptıkları yolculuk geldi. Kütüphanenin salonunu tamamen küle çeviren büyük bir yangından bahsetmişlerdi. Kilmore Koyu'nun haritasını da orada bulmuşlardı. Kütüphanenin altında, gizli bir odada. Bu harita daha sonra Oblivia Newton'ın eline geçmiş ve sonra da...

Penelope bu sırrı saklamak için mi ölmüştü? Üzerinden binlerce yıl geçmiş gibiydi.

Julia bunları düşündükten sonra Spencer'ın gözlerinin içine bakmak için başını kaldırdı. Artık korkmuyordu. "Öyleyse asıl senin Ulysses Moore'dan korkman gerekir."

"Affedersin, ne dedin?"

"Penelope'yi öldürdüğünü öğrendiğinde kimse onu durduramayacak."

Spencer gürültülü bir kahkaha attı.

"Ondan kork," diye devam etti kız. Derisinin alev alev yandığını hissediyordu.

"Tabii Julia Covenant, çok haklısın! Korkuyorum! Ulysses Moore adını duyunca korkudan tir tir titriyorum! Elim ayağım birbirine karışıyor!" Korsan acıyarak kıza baktı. "Hiçbir şey anlamadın değil mi kızım? Ben ölmem. Ve bugüne kadar hiçbir şeyden korkmadım!"

Eliyle maymunlardan oluşan mürettebatına bir işaret çaktı.

"Onu aşağı götürün!" diye emretti.

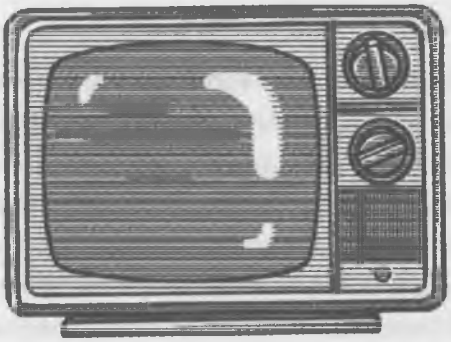

Bölüm 17
GİZLİ SİLAH

"Peder Phoenix!" diye seslendi Jason, yeraltındaki sığınağın koridorlarında.

Neredeyse herkes aşağı inmişti. Buna rağmen sığınaklar havadar ve hiç de göründüğü kadar boğucu değildi. Kilmore Koyu'nun sakinleri kısa zamanda kendilerine bir uğraş bulmuşlardı. Bazıları aralarında konuşuyordu, geri kalanlarsa uykusuz geçen gecenin ardından birazcık dinlenmek için uzanmışlardı. En çok korkanlar küçük çocuklardı. Yaşlılar ise bu savaş vaziyetinden zevk alıyormuş gibi görünüyorlardı. Savaş fikri bile onların eski kahramanca ruhlarını uyandırmaya yetmişti.

Büyük Yaz'ı birlikte geçiren arkadaşlar sığınakları hazırlarken çok iyi bir iş çıkarmışlardı: Kilmore Koyu'nda yaşayan in-

sanların iki katının sığacağı kadar yer vardı ve odalar her ne kadar tuhaf olsalar da, işe yarar teknolojik araçlarla donatılmışlardı. Mesela içeriyi ışıklandırmak için kapalı devre çalışan bir jeneratör vardı. Vızıldayarak çalışan büyük vantilatörler içeriye temiz hava üflüyordu. Ranzaların bulunduğu küçük odalarda sıcak suyun aktığı banyolar vardı ve her koridorda; en azından bir revir, acil durumlarda kullanılmak üzere bir yoğun bakım odası, iki büyük mutfak, kutu ve erzak dolu bir kiler, suyu ve sabunu geri dönüşümle kullanan çamaşır makinelerinin bulunduğu bir çamaşırhane, olimpik havuz büyüklüğünde bir sarnıç bulunuyordu. Kasabanın acilen boşaltılması gerekir diye bir tren istasyonu da kurulmuş ve Clio'nun paralel hattındaki raylarla bağlanmıştı.

Jason böyle bir şeyi sadece dört arkadaşın, üstelik gizlilik içinde çalışarak inşa ettiklerine inanamıyordu. En mantıklı açıklaması sığınağın daha önce de var olduğu ve onların burayı tesadüfen bulduklarıydı. Sığınaklar muhtemelen İkinci Dünya Savaşı'ndan veya daha da eskiden, kapıların kurucularının yaşadığı savaştan kalmaydı. Herhalde Ulysses ve arkadaşlarının yaptığı, burayı yeniden düzenlemek ve modern dünyanın konforlarını içeri taşımak olmuştu.

"Peder Phoenix!" diye tekrarladı Jason, insan kalabalığını yararak. "Kız kardeşimi gördünüz mü?"

Peder gözlerini yumup şakaklarını ovuşturdu. Yorgunluktan bitip tükenmiş gibi görünüyordu. "Onu okulun altındaki kapıyı açmaya yolladım, sonra da... Aşağı indikten sonra onu hiç

görmedim ama... neredeyse hepimiz içerideyiz. Kilisenin kapısını da yeni kapadım!"

"Ya Kara? O döndü mü?"

"Onu da görmedim," diye cevap verdi Peder Phoenix. Sonra oğlanın omzunda taşıdığı tüfeğe gözü takıldı ve onu nereden aldığını sordu.

Jason kısaca laboratuvardaki saldırıyı anlattı ve Voynich'in gelecek yardımı beklemek için kendisini postaneye kapadığını açıkladı.

"Karşı koymalıyız..." dedi sonunda. Devam etmeden önce biraz durup düşündü. "Kara bana bir silahtan bahsetti. Aşağıda, burada bir yerlerdeymiş... Sizin bu konuda bir bilginiz var mı?"

Peder Phoenix birkaç saniye çocuğun gözlerinin içine baktı. Yüzündeki ifadeden hızlıca bir şeyler düşündüğü belli oluyordu. "Bununla ilgili bir şeyler duymuştum, evet," diye kabul etti sonunda.

"Ne biliyorsunuz?" diye sordu Jason sabırsızca.

"Pekala..." dedi peder. Etraflarını saran insanlardan uzaklaşıp yardımcılarından birkaçını on beş dakika yerine bakmakla görevlendirdi, şu kişiye ve bu kişiye dikkat etmelerini söyledi, belediye başkanına ve iki itfaiye memuruna hızlıca bilgi verdi ve son olarak da Jason'a sığınağın içinden geçen koridoru işaret etti. "Oraya gitmeden önce sana söylemem gereken bir şey var," diye anlatmaya başladı. "Penelope bana bir savunma sisteminden bahsetmiş, ötekiler de bazı planları göstermişlerdi. Fakat sonra ortaya çıkacak sorunları önlemek amacıyla bu plandan

vazgeçip en doğrusunun kapıları kapamak olduğuna karar verdiler... Beni anlıyor musun?"

Jason başıyla onayladı. Peder Phoenix'in Büyük Yaz'da toplanan arkadaş grubu içindeki yerini hiçbir zaman tam olarak anlayamamıştı. Bazen her şeyi biliyor ve tüm olaylara birinci elden şahit olmuş gibi görünüyor, bazense bir yabancı gibi gruptan dışlanıyordu.

Zırhlı bir kapının önüne geldiler. Peder, Kara'dan aldığı Orta Çağ'dan kalma anahtarların arasından doğru olanı bulmaya çalıştı. "Kapılar kapalı olunca gelebilecek tehditlerin önünü keseceklerine inanıyorlardı. Bir süre düşündükleri gibi de oldu. En azından siz gelinceye kadar. Ama ben bu önleme hiçbir zaman bel bağlamadım. Eninde sonunda bir şeyler olacağını biliyordum. Bu kaçınılmazdı..."

İki defa kilide yanlış anahtarı sokup çıkardı ve sonunda üçüncü denemede kilit döndü ve kapı, paslı menteşeleri gıcırdayarak açıldı. Peder Phoenix içeri girip ışığı açtı.

Jason bir tür kumanda odasına girdiklerini hemen anladı. Şu eskiden çevrilmiş siyah beyaz, fantastik filmlerdeki odaları andırıyordu: Bir tarafta Kilmore Koyu'nun plastik bir modeli tüm duvarı kaplıyordu. Yerlerde halılar, formika masalar, yuvarlak ışıklı düğmeler, şiş göbekli televizyonlar, pikaplar, bir uzunçalar plak koleksiyonu ve bir telefon rehberinin üzerine asılmış siyah bakalitten büyük bir telefon.

"Burası ne tür bir yer böyle?"

"Eskiden Kara Volkan'ın radyo istasyonuydu ve daha birçok

şeydi. Peter buraya 'Olimpos' diyordu ama..." Peder Phoenix farklı farklı düğmelere basıp bir şeyleri harekete geçirdi. Duvardaki cihazlar bir eşekarısı sürüsü gibi vızıldamaya başladılar. "...Peter'in gösterişli kelimelere karşı bir düşkünlüğü vardı. Gel."

Peder Phoenix yetmişli yıllardan kalma eski bir koltuğa oturdu ve Jason'a da yanındakine oturmasını işaret etti.

Karşılarındaki ekranlar cızırdayarak açıldılar. Siyahtan önce statik beyaz ve gri bir ışığa geçtiler ve sonunda yavaşça Kilmore Koyu'nun farklı yerlerini göstermeye başladılar.

"Hey!" diye bağırdı Jason. "Ama burası... William Meydanı!"

Kasabanın ana meydanına odaklanan televizyon ekranlarından ilkini gösterdi. Kilmore Koyu'nun plastik modelin üstünde aynı yerde yeşil bir ışık yandı.

"Kasabanın her yerinde... kameralar mı var?"

"Tam olarak öyle sayılmaz..." diye mırıldandı Peder Phoenix. "Peter'in sinemadaki projeksiyon makinesini söküp yarattığı aynalardan ve ilkel kameralardan oluşan bir sistem bu. Bu görüntü Kral William'ın heykelinin gözlerinden sağlanıyor..."

Jason ne diyeceğini bilemiyordu.

Bu sırada ikinci ekranda gri ve değişmeyen bir görüntü belirdi.

"Sanırım bu bozulmuş," dedi peder. Birkaç düğmeye daha bastı ama görüntü belirginleşmedi.

Öteki ekranlarda Kilmore Koyu'nun yağmurlu ana caddeleri, iskelenin bulunduğu kumsal (veya ondan geriye kalanlar), Bayan Biggles'ın balkonu, Aynalar Evi'nin önündeki çalılar ve

çamur içindeki arka yol, fenerin tepesinden görünen Leonard'ın evinin bahçesi gibi görüntüler vardı.

"Ahırda biri var," dedi Jason ahırdan sızan ışığı göstererek. "Belki de Kara'dır. Onunla konuşabilir miyiz?"

Peder Phoenix kumanda paneline baktı. "Hayır. Sanmıyorum."

Biraz daha durup hipnotize olmuş gibi ekrana baktılar. Derken televizyonlardan birinde bir maymun sürüsünün postanenin önündeki meydanı geçtiğini gördüler.

"Hay aksi!" diye bağırdı Jason. "Voynich ve Flintler hâlâ içerideler!"

Maymunlar postanenin kapısını kokladılar. Sonra, bir koku almış olacaklardı ki, ellerindeki kılıçları kapıya vurmaya başladılar.

"Gidip onlara yardım etmeliyiz!" Oğlan ayağa fırladı ama Peder Phoenix onu durdurdu. Oğlan tekrar ekrana bakınca maymunların birer birer postaneye girdiklerini ve sanki hiçbir şey olmamış gibi dışarı çıktıklarını gördü.

Jason şaşkınlık içinde başını salladı. "Anlamıyorum..."

"Belki yerlerini değiştirmişlerdir," diye fikir yürüttü Peder Phoenix. "Onları şey yapmak için... yeteri kadar zaman geçmedi."

Öldürmek, diye düşündü Jason. Peder haklıydı. Maymunlar sakin görünüyorlardı. Postaneden girdikleri gibi çıkmışlardı. Peki öyleyse Voynich ve ötekiler nereye kaybolmuştu? "Aklıma bir fikir geldi." Aniden zihninde her şey çok belirginleşmişti.

Bakalit telefonu alıp rehberdeki numaralara baktı: Leonard, Argo Villası, Tombul Tatlıcı, Kara Volkan'ın meskeni, Aynalar Evi, kitabevi "Denizden Kurtarılmış İyi Kitaplar", öğretmen Stella... Postanenin de telefon numarası vardı. Ekrandaki görüntüye bakarak numarayı çevirdi. Fakat hiçbir değişiklik olmadı. Sonra öteki numaraları çevirmeyi denedi. Cevap yoktu.

Bu arada Peder Phoenix de açılabilen bütün çekmeceleri açmıştı. Sonuncuya bakar bakmaz bağırdı: "Ah, işte! Burada olduğunu hatırlıyordum..."

Çekmeceden bir kağıt dosyası çıkarıp içindeki kopya kağıtlarını kumanda panelinin üstüne yaydı. Bunlar kasabanın altındaki koridorların ve mağaraların krokisiydi. Çabucak kağıtları karıştırdı. Hareketlerinden anlaşıldığı kadarıyla bunu daha önce birkaç kez yapmıştı.

"Biz şimdi buradayız, şu kırmızı noktada," dedi krokiyi Jason'a göstererek. "Bunlar sığınaklar, kilerler... Sonra şu uzun koridordan..." diye ekledi parmağını kağıtların üzerinde dolaştırıp akordeon gibi katları açarak, "...asansörlere, mağaraya, mozoleye, tren istasyonuna, köprüye geçiliyor... şuradan devam ediyor ve kayalığa girip... buradan aşağı iniyor."

"Denizin altına," diye mırıldandı Jason hayranlıkla.

"Hanımefendinin Topukları'na," diye düzeltti peder Phoenix.

Hanımefendinin Topukları, Sivriler veya Sharp Heels, Salton Uçurumu'nun altındaki denizden yükselen iki kayalıktı.

"Bunun anlamı... orada mı?" diye sordu Jason kalbi güm güm atarak.

"Öyle sanıyorum," diye cevap verdi Peder Phoenix. "Ama bana neye benzediğini veya nasıl çalıştığını sorma, çünkü bilmiyorum. Zaten bilseydim sana onu kullanmamanı söylerdim. Çünkü ben bir din adamıyım."

Jason yan gözle adama baktı.

"Ama tabii bu," diye ekledi Peder Phoenix bıyık altından sırıtarak, "senin gibi bir girişimcinin aşağı inip silahı çalıştırıp şu süprüntü takımını kasabadan kovalayamayacağın anlamına gelmiyor!"

İşte o zaman Jason adamı tanıdığını anladı. Peder Phoenix endişeliydi ama daha da önemlisi öfkeliydi. Tıpkı çocuklarının başına bir şey gelmesini engellemek için onlar için her şeyi yapabilecek bir ebeveyn kadar öfkeliydi.

Kilmore Koyu'nun pederi, Kara Volkan'ın anahtarlığını kumanda panelinin üstüne bıraktı. "Anahtarları burada bırakıyorum. Dikkatli ol oğlum..." Ve başka hiçbir şey söylemeden odadan çıktı.

Yalnız kalan Jason kasabanın plastik modeline, yeşil renkteki ışıklara, plaklara, siyah beyaz ekranlara baktı...

İkinci ekran çalışmaya başlamıştı. Görüntülerde Argo Villası'nın gölgeler içindeki bahçesi vardı. Kara derili dev gibi bir adamın maymunlara emirler yağdırarak avluyu geçtiğini gören Jason'ın yüreği ağzına geldi. Telefonu eline alıp Argo Villası'nın numarasını çevirdi. Aynı anda ekrandan izlediği kara derili adam aniden dönüp cevap vermek için eve girdi.

Kalbi göğüs kafesinin içinde deliler gibi çarpıyordu.

Ahizenin kalktığını işitti. Karşıdakinin konuşmasını beklemeden avazı çıktığı kadar bağırdı: "ANNEMLE BABAMA NE YAPTIN!"

Fakat vahşi adamın bön bön ahizeye bakıp sonra da yere attığını gördüğünde hayal kırıklığına uğradı. Muhtemelen adam hayatı boyunca telefon görmemişti.

"BEN JASON COVENANT'IM," diye bağırdı daha yüksek sesle. "SİZİ EVİ TERK ETMENİZ VE KASABADAN AYRILMANIZ KONUSUNDA UYARIYORUM! YOKSA ÇOK PİŞMAN OLACAKSINIZ!"

Telefonu kapadı fakat titremesi geçene kadar ahizeyi bırakmadı. Sonra hiç zaman kaybetmeden anahtarlığı aldı, yeraltının haritasını katlayıp Olimpos'tan dışarı çıktı.

Peder Phoenix göz ucuyla Jason'ın uzaklaşmasını izledi. Sonra geldiği tarafa geri döndü. "Kötü bir şey olmamasını umalım..." diye mırıldandı oğlanın yanında yeraltının anahtarlarını da götürdüğünü gördüğünde.

Hemen ardından ekranda bir şey dikkatini çekti.

Kumsalda ağır ağır yürüyen biri vardı.

Peder Phoenix daha iyi görebilmek için yaklaştı. Görüntünün bulanıklığına rağmen Kara Volkan'ın kolayca ayırt edilen sakalını hemen tanıdı. Emekli makinist suların çekildiği yere kadar gelip başının üstünde beyaz bir bayrak sallamaya başladı.

"Kara, sen ne yapıyorsun?"

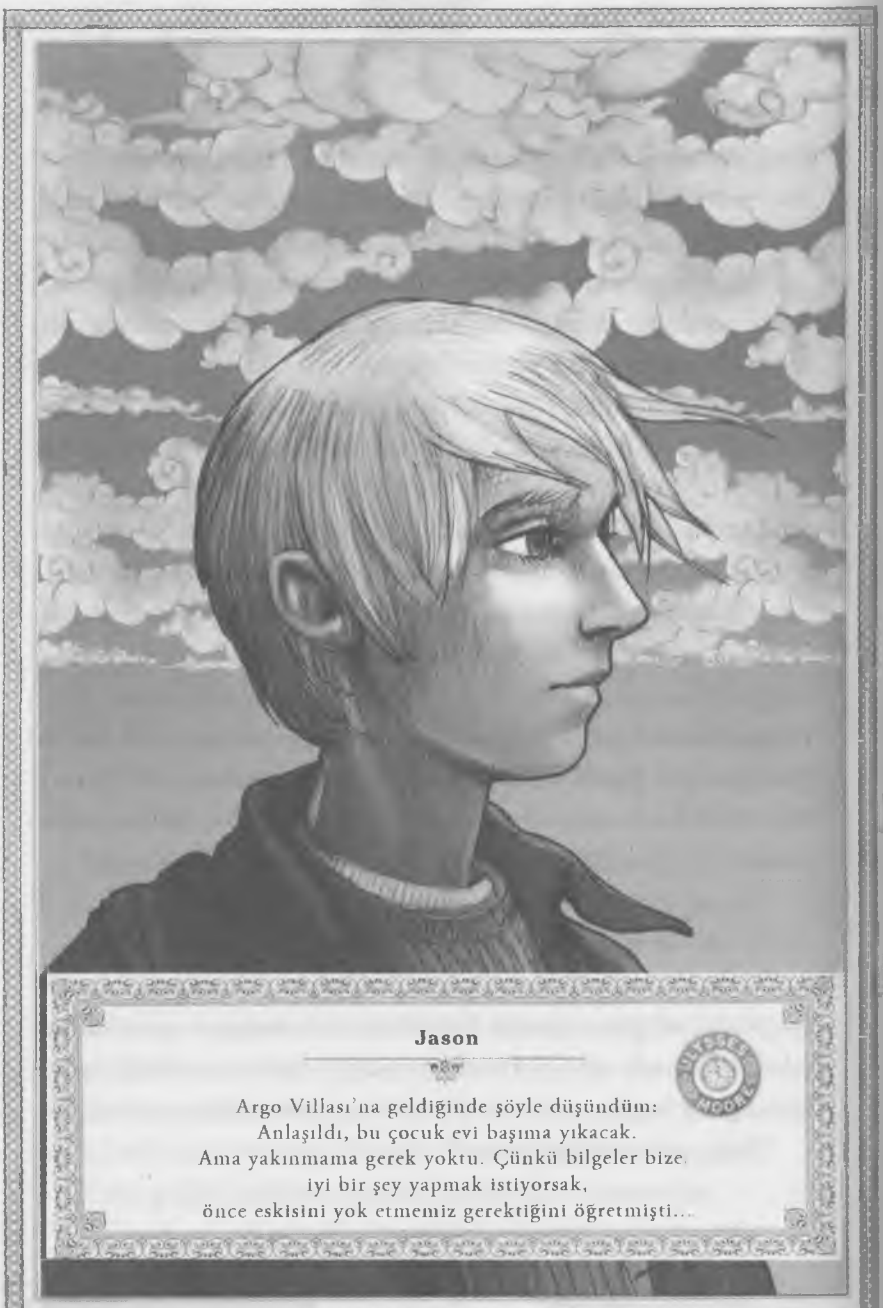

Jason

Argo Villası'na geldiğinde şöyle düşündüm:
Anlaşıldı, bu çocuk evi başıma yıkacak.
Ama yakınmama gerek yoktu. Çünkü bilgeler bize
iyi bir şey yapmak istiyorsak,
önce eskisini yok etmemiz gerektiğini öğretmişti...

Bölüm 18
KAÇAKLAR

Ambardaki hücre karanlıktı ve tavanı ayağa kalkmasını engelleyecek şekilde dardı. Julia var gücüyle kapıya vurarak yardım çağırdıysa da cevap veren olmadı. Sadece tek bir seferinde, geminin iç kısımlarında bir yerlerde, bir sesin yabancı bir dilde emirler yağdırdığını işitti, o kadar.

Derken Morice Moureau'nun defterinin hâlâ yanında olduğunu hatırladı. Çabucak cebinden çıkarıp sayfaları hararetle çevirmeye başladı. Her bir sayfaya parmağının ucuyla bir kez dokunuyordu. Fakat arkadaşlarından hiçbiri ona cevap vermediler ve sonuç olarak o da içini çekip tekrar defteri kapadı.

Zaman insanın cesaretini kıracak bir yavaşlıkta geçiyordu. Aradan ne kadar vakit geçtiğini bile bilmiyordu ama sonun-

da bir köşeye kıvrılıp başını dizlerinin arasına aldı ve uyumaya başladı.

Sıçrayarak uyandı. Birisinin ona seslendiğini duyar gibi olmuştu. Kulaklarını dört açıp dinledi. Yoksa rüya mı görmüştü?

Sonra ses tekrar konuştu: "İçeride misin kızım?"

Julia doğrulup kulağını hücrenin kapısına dayadı. "Evet!" diye bağırdı. "Buradayım! Sen kimsin?"

"Bir dost."

Bir kadına ait olduğu belli olan bu seste tuhaf bir şekilde tanıdık bir şeyler vardı ama Julia onu nerede duyduğunu bir türlü çıkaramıyordu. Sonra aklına Kara'nın dürbünüyle bakarken güvertede, Spencer'ın arkasında duran başlıklı figür geldi.

"Mary Grey'in mürettebatından mısın?" diye sordu.

"Evet."

"Beni buradan çıkarabilir misin?" diye yalvardı Julia.

"Hayır," dedi öteki.

"Öyleyse buraya neden geldin?"

"İyi olduğundan emin olmak istedim..."

Bu cevap karşısında Julia az daha gülecekti. "Kaçıklar tarafından kaçırıldım ve bir hücreye tıkıldım. Nasıl olmamı bekliyorsun?"

"Kaptan Spencer bir kaçık değil."

"Oh, değil demek. Herhalde kasabamı da yanlışlıkla ateşe vermiştir," dedi Julia alay edercesine.

"Burası onun kasabası olmadığı kadar senin de kasaban değil." Kapının öteki tarafındaki ses aşağılayıcı bir tona bürünmüştü.

"Sen ne bilirsin ki?"

Julia karşı taraftaki esrarengiz kadının kapıya yaslandığını duydu. "Buraya gelmek için yola çıktığımızda bana hayatı hakkında bir şeyler anlattı."

"Şimdi anladım! Onu buraya sen getirdin!"

Sessizlik.

Julia kapının üstünde, konuşan kadını görmesini sağlayabilecek, ışığın içeri sızdığı bir çatlak aradı ama bulamadı.

"Kaptan Spencer, Moore ailesine dargın," dedi ses aniden. "Ve inan bana böyle hisseden tek kişi o değil."

Dargın mı? diye düşündü Julia. Adamın kendisine yönelttiği tehditleri dehşet içinde yeniden hatırladı. Böyle bir öfkeyi "dargınlık" olarak tanımlamak, kaba bir kelimeyi daha uygun ve edepli bir şekilde söylemekten başka bir şey değildi.

"Moorelar onun kızını kaçırdılar."

"Moorelar ne yaptılar?!" diye bağırdı Julia. Bu beklenmedik itiraf karşısında şaşkına dönmüştü. "Bu da nereden çıktı şimdi?"

"Her şey geçen yüzyılın sonunda meydana geldi... Mary Grey bir yük gemisine saldırmıştı," diye anlattı esrarengiz ses. "Ve saldırının sonunda kaptan, ambarda küçük bir kızın saklı olduğunu gördü."

Julia içini çekti. Daha bir gün önce Argo Villası'ndayken kitaplardan birinde buna çok benzeyen ve mürettebatı aniden sırra kadem basan bir gemi hakkında bir hikaye okumuştu. Her ikisi aynı gemi olabilir miydi?

Öteki taraftaki ses anlatmaya devam ediyordu. "Spencer gaddar bir korsandı ama o kız... onu öldüremedi. Fakat öylece denize de atamazdı. Bu yüzden onu yanına alıp adasına götürdü ve onu kendi kızı gibi büyüttü. Kız büyüyüp serpildi ve genç bir kadın oldu... Adı Sophia'ydı."

Sophia Matilda Briggs! diye hatırladı Julia. Bu kaybolan kızın adıydı... Mary Celeste, geminin adı da buydu.

"Spencer ona kendisiyle ilgili her şeyi anlattı. Onu varisi yapmak istiyordu. Söylentilere göre kız çok güzel ve çok akıllıydı. İleride muhteşem bir kadın korsan olacaktı. Fakat yolculuklarından birinde..."

"Ne? Ne oldu?"

"Thames Nehri'nden geçerek Londra'ya saldırmışlardı. O gece Sophia, Mary Grey'den kaçtı. Şehirde saklanıp izini kaybettirdi."

"Bunun Moorelarla ne alakası var?" diye sordu Julia. Hiçbir şey anlamıyordu.

Hücrenin dışındaki kadın cevap vermeden önce derin bir nefes aldı. "Londra'da kadını saklayanlar Moorelardan başkası değildi..."

Julia dudağını ısırdı. Bu hikayenin nasıl bittiğini çok merak ediyordu. Fakat esrarengiz muhatabının aniden ayağa kalktığını duydu.

"Gitmem gerek," dedi sertçe. "Kimseye buraya geldiğimi söyleme."

"Bekle!" diye onu durdurmaya çalıştı Julia. "Sonra ne oldu?"

Yelkenli gemi yalpa vurdu ve kızcağız dengesini kaybetti. Kapıya geri döndüğünde esrarengiz yabancının uzaklaştığını işitti. Bunu köprü üstünden gelen bir bağırış izledi. Maymunların koştuğunu, çığlıklar attığını ve Kaptan Spencer'ın topuklarının güvertenin tahta zeminine çarptığını duydu. Etrafa emirler yağdırıyordu ama Julia kelimeleri ayırt edemedi.

"Lanet olsun!" diye bağırdı, hücrenin kapısına bir tekme atarak. Kim bilir daha ne kadar burada kapalı tutulacağını düşününce içini sıkıntı kaplıyordu.

Fakat attığı tekmenin ardından kapının gıcırdadığını ve açıldığını görünce az daha küçük dilini yutacaktı.

Esrarengiz kadın yalan söylemişti.

Londra'nın hemen dışında bir araba, kilometreleri yalayıp yutarak otobanda son hız ilerliyordu. Biraz geriden onu izleyen iki araba daha vardı.

"Sorun şu ki beyler," diye konuşmaktaydı Pires ön koltukta oturan Makasçı Kardeşler'le. "Olayları kafamda yeniden kurgulamaya çalışsam da, hâlâ bazı ayrıntılar eksik kalıyor..."

Anita Bloom, adamın yanında oturuyordu. Kundakçıların otomobilindeki en dar koltuğa oturmuş, uyku akan gözlerle Londra'daki kulübün uşağına bakıyordu. Esnedi.

Frognal Lane'in altındaki tünellerde o inanılmaz keşfi yapmasını takip eden birkaç saatte yeteri kadar uyuyamamıştı. Siyah yelkenleri düşündü. Bu yelkenler şimdi arabanın bagajında onlarla birlikte yol alıyordu.

"Cesaret Pires, bize neler bulduğunu anlat..." dedi bir kez daha esneyerek.

"Kız haklı, hakikati bizimle paylaş!" diye tekrarladı kıvırcık kafalı.

"Hakikat gerekli olan şeydir. Hayatta sadece hakikatlere ihtiyaç vardır," diye bir alıntı yaptı sarışın.

"Dur sakın söyleme. Bu cümleyi şey söylüyordu... Stoker'ın Dracula'sındaki doktor Van Helsing!"

"Yanlış: Charles Dickens'tan," diye kahkaha attı sarışın.

Öteki elini cama vurdu. "Çok yorgunum. Böyle bir yanlış bana hiç yakışmıyor."

Anita ve Pires birbirlerine içinde türlü anlamlar barındıran uzun bir bakış attılar.

"Anlat hadi..." diye üsteledi kız, gözlerini ovuşturarak. Bir anlığına annesiyle babasını düşündü. Uyanıp kızlarının yeniden kaçtığını gördüklerinde ne tepki vereceklerdi acaba? Anita okumaları için onlara kısa ve öz bir mesaj bırakmıştı: *Kilmore Koyu'ndan arkadaşlarlayım. Beni öğle yemeğine beklemeyin. Öpücükler.* Acaba onu Londra'da ve Cornwall'da aramadan önce aralarında neler konuşacaklardı?

"İlk olarak..." diye içini çekti Pires, "Doktor Voynich'in arşivine girmek için ofisimizdeki acil durum anahtarlarını kullanmak durumunda kaldığımı söyleyeyim. Beni bilgi toplamak için her yolu denemem konusunda görevlendiren kişiler sizler olduğunuz için tüm sorumluluğu almanızı canı gönülden arzuluyorum..."

"Rahatla biraz!" diye bağırdı kıvırcık kafalı. "Doktor Voy-

nich birine kızacaksa, sana değil... şu anda direksiyonda olan ortağıma kızacaktır."

"Nedenmiş o?" diye bağırdı sarışın, aniden yavaşlayarak.

Kıvırcık saçlı ön cama endişeli bir bakış attı. "Frene basmamaya özen gösterelim, olur mu?"

"Beyler..." diye araya girdi Pires. "Eğer mümkünse sizden bu işi biraz ciddiye almanızı isteyebilir miyim? Burada benim iş ahlakım söz konusu."

"Tabii Pires! Söyle, seni nasıl rahatlatabiliriz? İstersen bir ibraname imzalayalım?" dedi kıvırcık saçlı, şaka yaptığını düşünerek.

"Kesinlikle." Uşak şevkle çantasından dörde katlanmış bir kağıt çıkarıp onu kıvırcık saçlı adamın burnunun ucunda salladı. "Şuraya bir imza atmanız yeter, sağ olasınız," diye açıkladı. Ötekisi bir şey söylemek için ağzını açmıştı ki, bu sefer de mavi bir tükenmez kalem uzattı.

Gafil avlanan kıvırcık kafalı adam bir süre ne yapacağını bilemeden öylece kalakaldı. Sonra okuma zahmetine bile girmeden kağıda üstünkörü bir imza attı. Yanında oturan sarışının kıkırdamaları arasında Pires, kağıdı yeniden katlayıp çantasına koydu.

"Nerede kalmıştık..." diye anlatmaya kaldığı yerden devam etti, "o salonda farkına vardığım, ayırt ettiğim, varsaydığım ve dinlediğim kadarıyla edindiğim bilgileri şöyle özetleyebilirim: 18** yılının bir Eylül günü Hayali Gezginler Kulübü'nün kapısına 'Briggs' soyadlı bir hanımefendi buyurdu. Fakat o za-

manlar ismi, daha sonraları kulüptekilerin ona hitap ettiği gibi Circe değil... Sophia'ydı."

"Sophia mı?" diye sordu Anita merakla.

"Kesinlikle. Ben de tam bu noktada bir bilgisayarın işime çok yarayacağını düşündüm. Topladığım bilgiler ışığında ve *Büyük Britannica Ansiklopesi*'nin birkaç cildine dayanarak kolaylıkla 'Sophia Briggs'in kulübe gelmeden kısa süre önce dönem gazetelerinde haberinin yapıldığını ortaya çıkardım..."

"Nasıl?" diye sordu daha iyi dinlemek için koltuğunda dönen kıvırcık kafalı.

"Size anlatmakta olduğum olaylardan yirmi yıl önce, Azor Adaları'nın açıklarında Mary Celeste mürettebatsız bir şekilde bulunmuştu. Onlara ne olduğunu veya kimin saldırdığını kimse bilmiyordu. Seyir defterindeki son notlar 7 Kasım 1872 senesini gösteriyordu. Mürettebat arasında Kaptan Benjamin Briggs, karısı Sarah ve iki yaşındaki kızları Sophia da vardı."

"Vay canına!" diye bağırdı Anita. "Hayali Gezginler Kulübü'ne girmek isteyenle aynı Sophia mı?"

"Ben de aynen böyle düşündüm," diye cevap verdi Pires. "Fakat kulübe girişi o kadar çabuk olmamış, biraz daha sonra kayıt olmuş. Üstelik Bayan Briggs hayali yolculuklar konusunda da son derece deneyimsizmiş. Veya bana öyle göründü..."

"Bekle bir dakika..." diye araya girdi Anita. Sırt çantasından *Kaptan Spencer'ın Maceraları*'nın on birinci cildini çıkardı. Bunu Mooreların evinin altındaki bodrumda bulmuştu. "Sophia Briggs ne zaman... ünlü romancı Circe De Briggs'e dönüştü?"

Pires omuzlarını silkti. "Bunun aynı günlerde Gezginler Kulübü'nün salonlarına takılan başka bir genç illüstratör sayesinde olduğunu öne sürebilirim."

"Morice Moreau mu yoksa?" diye tahmin yürüttü Anita. Yazar kadının kitaplarındaki çizimleri yapan illüstratör Morice Moreau'ydu çünkü.

"Kesinlikle. Kontrol ettim ve gerçekten de Morice Moreau'nun ta kendisinin Bayan Briggs'i kulübe yazdırdığını öğrendim. Ve inanıyorum ki, büyük ihtimalle Circe De Briggs *nom ne plume*'unu (takma adı) bulan da gene kendisiydi. Hayali Gezginler Kulübü'ne kaydolduğu ana dönecek olursak: Bu konuyla ilgili Doktor Voynich'in ofisinde, Bayan Circe De Briggs'in muazzam bir hayal gücüne sahip genç bir yazar olarak tanımlandığını gösteren bir kopya buldum. Daha sonra yazılmış ve kulübün ileri gelenlerinden biri tarafından imzalanmış bir notta kadının nesir dilinin düşük kaliteli, romanlarında anlattığı hayali maceraların ise tamamen uydurma olduğu yazıyordu. Anlaşıldığı kadarıyla *Kaptan Spencer'ın Maceraları*, François Bonet* adındaki küçük bir yayınevi tarafından basılmadan önce birçok editör tarafından geri çevrilmişti. Zaten basılmasına da Ulysses'in büyükbabası, Mercury Malcom Moore'un babası Thomas Moore ön ayak olmuştu." Pires bir kahkaha atıp başını pencereye çevirdi. "Doğal olarak kitap büyük ses getirmiş. *Kaptan Spencer'ın Maceraları* ilk aylarda bü-

* *Yayıneviyle aynı ismi taşıyan sahibi, başka birçok şey olmasının yanı sıra aynı zamanda da* Kralların Şifresi *adlı romandaki Paul Bonet'nin akrabasıdır.*

yük tiraj elde etmiş ve okuyucular kitaba bayılmışlar. Circe De Briggs hakkıyla kulübe girmiş ve yıllarca kitaplarını yazmayı sürdürmüş. Morice Moreau, kadının eserlerini resimliyormuş. Kısa zamanda kitaplar üçe, dörde, altıya, on ikiye çıkmış."

"Ya sonra?" diye sordu Anita. Meraktan çatlamak üzereydi.

"Sonra her şey ters gitmeye başlamış," dedi uşak. "Ama işlerin nasıl bu hale geldiğini bilmiyorum. Belki onunla Moreau arasındaki ilişki zarar görmüştür. Belki kitapların ona sağladığı beklenmedik üne alışamamıştır. Belki geçmişinde halletmesi gereken bazı meseleler vardır. Bunları bilmemiz mümkün değil, çünkü Londra'ya geliş gidişleri giderek azalmış ve bir süre sonra Hayali Gezginler Kulübü kapatılmış. Size anlattığım şeylerin hepsi bu ortaklığa dayanıyordu. O da sona erince..."

Anita kara kara düşünmeye başladı. Belki kendisi bir şeyler daha biliyor olabilirdi.

Kıvırcık kafalı dönüp kıza baktı. "Bu yazarın kitapları sahiden de bu kadar güzel mi?" diye sordu.

"Ne yalan söyleyeyim, hiçbir fikrim yok," diye cevap verdi kız. "Sadece on birincisini okudum ama pek fazla bir şey anlayamadım... Şu Kaptan Spencer'ın mürettebatının gerçekten bir acayip oluşu dışında tabii."

"Ne anlamda acayip?"

"Şey, okuduğum kitapta Spencer, Yeşim Adası diye bir yere ulaşıyor ve burada hapis tutulan Maymunlar Kralı'nı kurtarıyordu. Ve Maymunlar Kralı da ona karşılığında boynunda taşıması için ölümsüzlük kolyesini takdim ediyordu."

"İyi alışveriş yapmış doğrusu..." dedi uşak.

"Fakat kolye ancak Maymunlar Kralı'nı yanında kalmaya ikna ettiği sürece onun olabilirmiş..." diye devam etti Anita.

"Şefimiz de bize bu tür şeyler anlattı," diye araya girdi kıvırcık saçlı. "Demek ki adam hâlâ yanında."

"Öyle." Sarı saçlı adam dudağını büktü. "Görünüşe göre Kilmore Koyu, maymunların hükmü altında..."

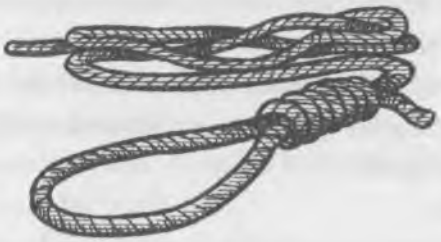

Bölüm 19
HÜKÜMLÜLER

"Leonard?" diye fısıldadı Calypso kendine gelir gelmez. Hareket etmeyi denedi ama başaramadı. Elleri ve ayakları bağlıydı.

"Buradayım," diye cevap verdi kocası, bet bir sesle.

Calypso sesin geldiği tarafa dönmeye çalıştığında boynuna bağlı bir ip olduğunu fark etti. Köydeki çadırlara, cangıla, taş ve tahtadan yapılma büyük eve, ayakkabı yığınlarına, eski kıyafetlere, kemerlere ve paslanmış silahlara baktı.

Sonra Leonard'ı gördü. Bir salam gibi bağlanmış, çıplak ayakları yerdeki bir kapaktan aşağı sarkıtılmıştı. Üstünden bir ip sarkıyordu.

Kadın dehşet içinde haykırdı.

Ancak o zaman kocasıyla aynı durumda olduğunu fark etti.

Asılmaya hazır bir şekilde ayakta durmasını sağlamak için arkasındaki bir direğe bağlanmıştı.

Hayır! Kabus görüyor olmalıydı. Mutlaka kabus görüyordu. Daha az önce cangılın içinde yürüyordu ama şimdi...

Sonra onları gördü.

Maymunları.

Etraflarını sarmışlar, tuhaf bir sessizlik içinde onları izliyorlardı. Huzursuzdular.

"Leonard neler oluyor?" diye bağırdı Calypso.

"Bizi yakaladılar! Ve ölüme mahkum ettiler!"

"Yakaladılar mı? Bu nasıl bir şey böyle?! Hemen buradan kaçmalıyız!" Calypso can havliyle iplerden kurtulmayı denedi ama nafile... O hareket ettikçe ipler daha da sıkılaşıyorlardı.

"Denemediğimi mi sanıyorsun?" diye homurdandı Leonard.

Deniz feneri bekçisinin güçlü adaleleri bir şişiyor bir sönüyor, kollarını sıkan ipleri koparıp atmaya çalışıyordu. Harcadığı güçten dolayı çenesi titriyordu. Sıktığı dişleri tamamen birbirine geçmişti. Fakat kendisini ne kadar zorlarsa zorlasın ne bağlı olduğu ağaç kütüğü hareket ediyor ne de ipler çözülüyordu.

Derken maymunlar aynı anda dönüp köydeki taş ve tahtadan yapılmış olan eve baktılar. Kapısı açılmış ve içinde kara derili bir adam çıktı. Adam güneşten yanmış ve böcekler tarafından defalarca ısırılmıştı. Haddinden fazla zayıftı. Yüzünde ise dev bir maymun maskesi vardı.

Onun dışarı çıktığını gören hayvanlar titreşmeye başladılar. Bu titreşme hemen ardından bir mırıltıya ve mırıltı da vızıltı-

ya dönüştü. Maskeli adam tamtam sesleri eşliğinde ilerliyordu. Tahtaya oyulmuş maskenin dudaklarına şeytani bir gülümseme hakimdi ve kuru otlardan yapılma saçlar adamın sırtına iniyordu.

"Leonard, bu da kim?"

"Bana mı soruyorsun? Nereden bilebilirim? Şeye benziyor... krallarına... veya bir büyücüye..."

"Ne yapacak?"

Maskeli adam darağacına yaklaştıkça maymunlar daha yüksek sesle bağırıyorlardı.

"Leonard!"

Tamtam çalgıcıları cenaze marşını andıran kasvetli bir tonda vurmaya başladılar.

"Yapacağı şey çok açık bana kalırsa!" diye bağırdı bekçi. "Bize doğru geliyor!"

Bakışlarını maymunlarla tamtam çalgıcıları arasında dolaştırdıktan sonra yeniden maymun maskesi takan adamın göz boşluklarına dikti. Dişlerini sıkıp iplerden kurtulmaya çalıştı.

"Leonard! Sana söylemem gereken bir şey var!"

Tam bu sırada büyücü kılıklı adamın kollarını kaldırmasıyla her şey sustu. Sonra adam maymunlara döndü ve onları kışkırttı.

"Ben de seni seviyorum!" diye bağırdı Leonard, adam yeniden onlara doğru yürümeye başladığında.

"Söylemek istediğim şey bu değil Leonard!"

"Ah, öyle mi?"

"Hayır!" diye bağırdı Calypso can havliyle. "Sana daha önce

hiç söylemediğim bir şey var!"

"Bunu şimdi söylemen bir fark yaratır mı sanıyorsun?"

Tamtamların ritimleri hızlandı. Cangılın omuriliği üzerine inen yumrukları andırıyorlardı.

"Benim büyükbabam..." diye devam etti Calypso.

"Hangi büyükbaban?"

Leonard kendisini iplerden kurtarmak için son bir umutla sol kolunu büktü.

"Morice Moreau! Kilmore Koyu'na tek başıma geldiğim doğru değil. Bir kadınla geldim. Saklanmak için!"

"Aman ne güzel!"

"Dediklerimi dinle! Kadının adı Circe'ydi. Onları tanıma fırsatım olmadı, çünkü her ikisi de ben doğmadan önce öldüler..."

"Hikayen daha uzayacak mı? Çünkü fark ettin mi bilmiyorum ama fazla vaktimiz kalmadı..."

"Mooreların yakın dostlarıydılar. Onları Kilmore Koyu'nda kalmaya da zaten Moorelar ikna etmişti. Büyükannem ölünce, büyükbabam Morice kasabayı terk edip Venedik'e yerleşti. Ve orada kötü bir şekilde can verdi!"

"Buna çok üzüldüm sevgilim, gerçekten. Ama bu anlattıklarının üstünden yarım yüzyıl geçmiş!"

"Anlatmaya çalıştığım şey bu değil Leonard! Ben bunların hiçbirini bilmiyordum, küçük bir kızken bunları bana, öğretmen Stella anlattı!"

Tamtamlar giderek hızlanıyordu.

Calypso'nun sesi de öyle. "Postaneyi nasıl kullanacağımı da

bana o açıkladı. Normal postalar ve ötekiler... hayali olanlar!"

"Bunun durumumuzla ne alakası var... postaların yani?"

"Bilmen gerekiyor Leonard! Günün birinde o paketi alan kişi öğretmen Stella'ydı!"

"Azizim Calypso! Bir de hangi paketten bahsettiğini söylesen ya!"

"Anahtarların olduğu paket! Onu postaneye bıraktı. Kısa bir süre sonra da çocuklar paketi almaya geldi!"

Calypso'nun Leonard'a anlatmaya çalıştığı şey öğretmen Stella'nın Kilmore Koyu'nda olan biten her şeyi çok iyi bildiği, hatta bunlara yol açan kişinin Stella Evans'ın ta kendisi olduğuydu. Zararsız bir ilkokul öğretmeni gibi görünen bu kadının aslında Argo Villa'sındaki Zaman Kapısı'nın anahtarlarını yeniden dolaşıma sokan kişi olduğunun anlaşılmasını istiyordu. Büyük Yaz'dan kalan arkadaşların sakladıklarını yeniden ortaya çıkaran kişiydi. Yeniden yolculuklara çıkılmasına neden olan kişiydi. Fakat bu kadar açıklama yapacak zamanı yoktu. Çok geç kalmıştı!

Leonard kaslarını o kadar gerdi ki, neredeyse teker teker kopacaklardı. Bu sırada maymun maskeli büyücü, darağacının altına gelmiş sayılırdı.

"Oydu, anlıyor musun?" dedi Calypso bir kez daha.

"O KİM?" diye bağırdı Leonard, son bir kez daha kendisini iplerden kurtarmaya çalışarak.

"KAPILARIN SON KURUCUSU!" diye bağırdı Calypso.

Büyücü, kolunu kaldırıp öne doğru uzattı ve maymunlara

susmalarını, çalgıcılara da durmalarını işaret etti. Aniden bütün köy gerçek dışı bir sessizliğe büründü.

Leonard gözlerini açtı. Bitip tükenmişti. Bedeninde iplerin açtığı izler vardı.

Büyücü, maskesini çıkardı.

Sonra onlara daha yakından baktı. Önce birine, sonra ötekine.

"Leonard Minaxo?" diye mırıldandı zor duyulur bir sesle. "Calypso? Gerçekten siz misiniz?"

Eğer o an için dünya üzerinde en fazla afallamış iki insan varsa, onlar Leonard ve Calypso'ydu.

"Mü-müdür Marriet?" diye kekelediler adamı tanıdıklarında.

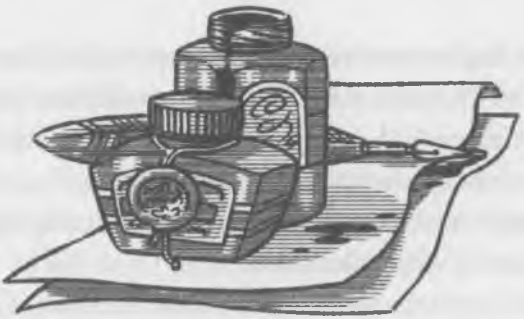

Bölüm 20
HAYVANLARIN DOSTU

Tommaso Ranieri Strambi, ayaklarını sürüyerek birkaç adım arkasında yürüyen yaşlı Zafon'a, "Ne yapıyorsun?" diye sordu. Kağıt tüccarı omuzlarındaki kocaman sırt çantasının ağırlığı altında soru işareti gibi eğilmişti.

"Bizi takip ediyor," diye cevap verdi ihtiyar, nefes nefese.

Tommaso yürümeye devam ederken Zafon'un dükkanından götürmekte ısrar ettiği ticari mallarla dolu çantayı sırtında düzeltti. Başka bir sokağa saptıklarında, "Neden takip ediyor?" diye sordu bir kez daha.

"Çünkü istesen de istemesen de, o senden çok hoşlanıyor evlat..."

Konuşmadan birkaç yüz metre daha yürüdüler. Yolda, işinde

gücünde başka insanlarla da karşılaşıyorlardı. Oysaki Tommaso daha az kalabalık sokaklardan ve pasajlardan geçmeyi tercih ederdi. Her an Kül Kont'un adamlarıyla karşılaşabileceklerini düşünerek korkudan tir tir titriyordu.

"Aferin pire torbası," diye fısıldadı yanında yürüyen puma yavrusuna. "Onlar sadece kedi."

Gene de puma arada sırada arkasını dönüp Zafon'un kedilerine tıslamaktan kendini alamıyordu. Kediler de ona tırnaklarını çıkarıp sırtlarını kamburlaştırarak cevap veriyorlardı. Maymunu da hesaba katınca, Tommi aynı ayaklı bir sirke benzediklerini düşünmeden edemedi.

"Ne kadar yolumuz kaldı?" diye sordu ihtiyar, bir süre sonra. "Daha fazla yürüyebileceğimi hiç sanmıyorum."

"Bu ırır zırırları yanımıza almamamız gerektiğini söylemiştim," diye karşılık verdi oğlan.

"Bunlar benim hayatımın amacı!" diye çemkirdi Zafon. "Onları geride bırakmamı mı isterdin?"

Tommaso ne cevap vereceğini bilemiyordu. Kilmore Koyu'na vardıklarında adamın bunca parşömen, mürekkep ve parfümlü öteberiyle ne yapacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Fakat adama modern dünyanın bundan böyle kağıda ve kaleme ihtiyacı olmadığını, onların yerini... elektronik makinelerin aldığını nasıl açıklayabilirdi ki?

Su içmek için durdu ve bu arada gözlerini evlerin çatılarında gezdirdi. Onları takip eden maymunu görür gibi oldu. Zafon'un dediğine göre hayvan günlerdir dükkana bekçilik ya-

pıyordu. Kendi kendine belki yüzüncü kez maymunların bu hikayenin içinde nasıl bir yere sahip olduklarını sordu. Maymunlar günümüz Venedik'inde onun kaçmasına yardım etmişlerdi. Morice Moreau'nun Karaltılar Evi'ndeki yangında ölmeden önce bir maymunu olduğu söyleniyordu. Bütün bunlar yetmezmiş gibi şimdi de 1751 yılının Venedik'inde onları adım adım takip eden bir maymun ortaya çıkmıştı.

"Neredeyse geldik," diye cevap verdi ihtiyar Zafon'a, yeniden yürümeye koyularak. "Tüm şehir bizim farkımıza varmadan önce oraya varsak iyi olur."

"Ama burası Venedik evlat!" diye şikayet etti, omuzlarındaki yükün altında ezilen ihtiyar. "Burada sıradan insanlara yer yoktur!"

Hiçbir engelle karşılaşmadan Amir degli Amici kanalına ulaştılar. Tommaso kanalın her zamanki kuytu havasını görür görmez ev hasreti çekmeye başladı.

"Bu taraftan..." dedi Zafon'u sokağa doğru yönlendirerek.

Tam bu sırada bir ses duydu ve Kül Kont'un onlara tuzak kurmasından endişelenerek olduğu yerde durdu. Fakat son seferinde olduğu gibi şimdi de ortalarda kimsecikler yoktu.

Kanalın dibine ulaştıklarında Tommaso soldaki küçük kapıyı açtı. Öteki tarafta karanlık ve kırık dökük mobilyalarla dolu bir oda vardı. Zaman Kapısı odanın dibindeydi.

"Orada..." diye işaret etti Zafon'a.

İhtiyar yanından geçip gölgelerin içinde dolaştı. Kapının

birkaç adım ötesinde durdu. Nedense yüzünde kararsız bir ifade vardı. "Ya sen?" diye sordu Tommaso'ya. "İlk sen girmek ister misin?"

"Hayır. Siz önden gidin. Fakat sizi uyarıyorum, öteki tarafa geçer geçmez durun. Burası gibi değildir. Orası... bambaşka bir yerdir."

Zafon başıyla onayladı. "Kimsenin bizi takip edemeyeceği bir yer."

İhtiyar tacir tereddüt ediyor gibiydi.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Tommi.

İhtiyara yaklaştı. Ancak o zaman adamın gözlerini yummuş olduğunu ve dudaklarının bir dua okuduğunu ark etti. Duayı bitirmesini bekledi. Sonra Zafon şöyle dedi: "Uzun yıllar bu şehirde yaşadım. Ona son bir teşekkür borçluyum." Kollarını oğlana uzattı. "Çantanı bana verebilirsin. Belki fikrini değiştirip gelmekten vazgeçersin."

Tommi güldü. Omzunda taşıdığı ıvır zıvırla dolu çantayı adama uzattı. "Onu da yanınıza alır mısınız?" diye fısıldadı puma yavrusunun başını okşayarak. "Zafon'la git pire torbası. Ben hemen arkanızdan geleceğim."

Puma kocaman açtığı ıslak gözleriyle oğlana baktı.

"Söz veriyorum," diye ekledi Tommi.

Zafon, Zaman Kapısı'nı açıp öteki taraftaki karanlığa baktı. "Hayvanların da şey yapabildiğinden emin misin..."

"Hayvanlar da geçebilir," diye onayladı oğlan.

"Tabii, her zaman olduğu gibi," diye karşılık verdi Zafon,

esrarengiz bir şekilde.

Bunu dedikten sonra arkasından çektiği ağır yüküyle birlikte eşiğin öteki tarafına bir adım attı. Pisiler de kapı kapanmadan hemen önce onun peşinden gittiler.

Tommi kapıdan içeri sızan kanalın ışıklarına bakmak için döndü. Sonra gölgelerin arasına çöktü. *Sadece ikimiz kaldık maymun.*

Bekleyeli on dakika bile olmamıştı. Tüylü bir pençe kapıyı ittirdi ve meraklı bir burun etrafı kolaçan etmek için içeri uzandı. Eski mobilyaların tahtaları arasında saklanan Tommaso nefesini tuttu. Onu buraya kadar takip eden maymun odaya girip, her adımını büyük bir dikkatle atarak Zaman Kapısı'na yaklaştı. Sonra kıvrılıp kapının önüne oturdu ve birkaç dakika boyunca hiç kıpırdamadan baktı.

"Senin kim olduğunu biliyorum," dedi sonunda Tommaso, saklandığı yerden çıkmayarak.

Gafil avlanan maymun ayağa fırlayıp şimşek gibi kapının aralığından dışarı kaçtı.

Tommaso hayvanın peşinden koşayım derken etrafındaki mobilyalara çarpıyor, her şeyi deviriyordu. "Kaçma! Buraya gel!" diye bağırdı.

Onu sokağın kenarında buldu. Hayvan korkusundan neredeyse kanalın içine atlayacaktı.

Oğlan kolunu uzatıp yere diz çöktü. Kötü bir niyeti olmadığını anlatmaya çalışıyordu. "Sen beni kurtarıp Peter Dedalus'un

mekanik gondoluna götüren maymunsun, değil mi?" diye sordu.

Maymun usulca oğlana yaklaştı.

"Ben gondola bindikten sonra da beni izledin..." Tommaso bir yandan konuşuyor, bir yandan da hayvana yaklaşmasını işaret ediyordu. "Buraya gel. Ben dostum. Daha anlamadın mı?"

Avucunu açtı ve maymun korkmasına rağmen biraz daha yaklaştı.

"Bak, gördün mü? Benim, Tommaso..." diyerek hayvana gülümsedi. "Sen bana gondolu gösterdin ve ben de bu sayede hayali Venedik'e geldim... Beni buraya kadar izlemiş olmalısın. Ama ben sonra şu kapıdan geçtim ve sen de beni kaybettin..."

Maymun zayıf bir mırıltı sesi çıkardı. Şimdi çocukla arasında iki metreden az bir mesafe vardı.

"Sonra da oturup beni beklemeye başladın. Rick'le beraber geri döndüğümü görünce ta Zafon'un dükkanına kadar çatıların üstünden beni takip ettin... Şimdi gene buradasın... Benden korkmana gerek yok..."

Elini uzatıp parmaklarının ucuyla hayvanın burnuna bir kez dokundu. Tommi'nin ikinci dokunuşunda hayvan yaklaşıp çocuğun kendisini okşamasına izin verdi.

"Güzel maymun... Bak gördün mü... nasıl da arkadaş olduk..."

Maymun gözlerini kaldırıp oğlana baktı. Sonra karnını kaşısın diye sırtüstü yattı.

"Meraklı maymun... benden ne istediğini bir bilsem."

Tommaso birkaç dakika daha hayvanı okşadı. Sonunda elini geri çekti.

Hayvanlar kime güveneceklerine içgüdüleri sayesinde karar verirler. Kimin dost kimin düşman olduğunu hemen anlarlar.

"Benimle gelmek istiyorsun, öyle değil mi? Kilmore Koyu'na... gelmek ister misin?"

Maymun parmak uçlarında döndü. Sonra öylece durup oğlana baktı.

"Kilmore Koyu'na gelmek ister misin?" diye tekrarladı Tommaso Ranieri Strambi. Usulca ayağa kalkıp eliyle omzuna vurdu. "Atla bakalım. Kapıdan benimle beraber geçmen gerekecek."

Elini bir kez daha omzuna vurdu.

"Haydi. Korkmana gerek yok."

Posta minibüsünün motoru çalıştığında dışarı bakmak için camdan sarkan Bay Voynich az daha aşağı düşecekti.

"Affedersiniz," dedi minibüsü kullanan ortanca Flint. "Bu tür zamazingoları kullanmak hiç kolay değil!"

Voynich lanetler yağdırarak yolcu kabinine geri döndü. "Nereye sürdüğüne dikkat et çocuk, yoksa kaçmaya çalışmamızın kesinlikle hiçbir anlamı kalmayacak!"

Ardından öteki iki mermi kutusunu araba paspasının üzerine koyup tüfeğini yeniden doldurdu.

"Hâlâ peşimizdeler mi?" diye inledi ortadaki koltukta oturan büyük Flint.

"Sence?" diye çemkirdi Voynich. "Elbette peşimizdeler! Onlara ateş edeceğim, beni bacaklarımdan tut!"

"Vah anam vah!" diye zırladı oğlan.

"Sen de doğru düzgün sür şu minibüsü!" diye bağırdı kundakçı, ortanca Flint'e.

"Deniyorum! Gerçekten deniyorum!"

Voynich bir kez daha pencereden dışarı sarktı. Bu arada büyük Flint de adam dışarı düşmesin diye onu ayak bileklerinden tutuyordu. Posta minibüsünün bagaj kısmı görüşünü engelliyordu. Tüfeğin namlusunu dışarı çıkarıp arabanın arkasına çevirdi, yağmurdan korunmak için gözlerini yumdu ve açtığında onları gördü: sekiz maymun. Ellerinde kılıçlarıyla hemen arkalarında, asfaltın üzerinde koşuyorlardı.

İki kurşun sıktı. Fakat bu, maymunları daha da kışkırttı.

Sonra minibüsün içine geri döndü.

"Vurdun mu?" diye sordu büyük Flint endişe içinde dikiz aynasından arkayı görmeye çalışarak.

Tam bu sırada ortanca Flint, "Sıkı tutunun!" diye bağırıp bir ralli sürücüsü gibi kasabanın hemen dışındaki dönemeci aldı.

Posta minibüsü sağa sola yalpaladı ve tekerlekler ıslak asfaltın üzerinde patinaj yaptı. Üçü birden fal taşı gibi açılmış gözlerle önlerinde açılan denize baktılar fakat nasıl olduysa ortanca Flint bir şekilde kontrolü yeniden kazandı ve direksiyonu minibüsün savrulduğu tarafa döndürerek yönünü düzeltti ve hızı kesmeden virajı aldı.

Üçü de savrulduktan yerden kalktılar.

Ortanca Flint posta minibüsünü yeniden yola soktuktan sonra, "Fiuv!" diye bağırdı. "Kıl payı kurtulduk!"

"Oğlum! Hatırlat da yetişkin olduğunda ehliyet almaman için elimden geleni yapayım!" diye bağırdı Malarius Voynich. Üzerine düşen büyük Flint'i ittirdi. "Sen de aç şu gözlerini artık! Hâlâ yaşıyoruz!"

"Vah anam vah!" diye ağladı büyük Flint. Fakat denize düşmediklerini görür görmez şapşal bir ifadeyle sırıtmaya başladı. "Eline sağlık kuzen!"

Ortanca Flint vites değiştirmeden gaza bastı. Motorlar hakkında oğlandan daha az şey bilen Voynich tüfeği doldurup boşaltma işine geri döndü.

Kafasını bir kez daha camdan dışarı çıkarmadan önce derin bir nefes alıp, postaneden nasıl da inanılmaz bir şekilde kaçtıklarını düşündü. Maymunlar postanenin bulunduğu meydana doluşmaya başladıklarında iki kuzen arka tarafa saklanma fikrini ortaya atmışlardı. Oraya geçtiklerinde posta minibüsünü görmüşlerdi. Anahtarlar torpido gözündeydi. Bu noktada ortanca Flint çok iyi bir şoför olduğuna dair yalan söylemiş, böylelikle minibüse atlayıp yola çıkmışlardı. Onları gören kasabadaki bütün maymunlar deliye dönüp peşlerine takılmıştı.

Kilmore Koyu'nun dar yolları ve ortanca Flint'in acemiliği yüzünden başlarda çok yavaş ilerliyorlardı. Ama şimdi deniz fenerinin ve burnun olduğu taraftan kasabanın dışına çıkmışlardı. Burada yol daha düzgündü ve maymunlar da yorulmaya başlamışlardı.

"Onlara bir şeker daha versek iyi olur..." dedi Voynich, çabucak şimdiki zamana dönerek. "Hadi, beni sıkı tut!"

Büyük Flint emre uydu. Kundakçı, takipçilerinin üstüne birkaç kurşun daha sıktı. Fakat sonra yolun ortasında sırtında kocaman bir çanta taşıyan tuhaf bir yaratık belirdi. Büyük Flint bunu görür görmez Voynich'in bacaklarını bırakıp çığlığı bastı: "DİKKAT ET KUZEN!"

Ortanca Flint son anda önündeki engeli gördü. Çarpmamak için direksiyonu önce sağa sonra sola çevirdi fakat fren yapmak yerine gaza basınca minibüs ıslak zeminde hokey topu gibi kaymaya başladı. Ta ki yolun kenarındaki kayalara çarpıncaya kadar.

Flint kuzenler yalpalayarak minibüsten indiler. Ortanca Flint'in kaşının üstündeki yara haricinde ikisinin de kılına zarar gelmemişti.

"Aşağıda!" diye bağırdı büyük Flint. "Aşağı düştü!" Kuzeni direksiyonu kırdığı anda Voynich'in pencereden uçup gittiğini görmüştü.

"İşte orada, onu gördüm!" diye bağırdı ortanca Flint.

"Evet, ama ötekiler kim?"

Yoldan çıktıkları yerin yirmi adım ötesinde tuhaf bir topluluk göze çarpıyordu. İki kedi, pantere benzeyen bir şey ve sonra bir de omuzlarında kocaman bir sırt çantası taşıyan şu tuhaf yaratık vardı. Şimdi bir kez daha bakınca onun buruşuk yüzlü yaşlı bir adam olduğunu anladılar. Adamın yanında da, omzunda bir maymunla Covenantların arkadaşı Tommaso, duruyordu.

Ve yerde yatmış ağlayan kişi de muhtemelen Kundakçıların şefiydi.

"Bay Voynich! İyi misiniz?" diye bağırarak adamın içinde bulunduğu topluluğa doğru koştular.

"Lanet olsun size!" diye bağırdı kundakçı. Sonra, orasını burasını tutarak ayağa kalktı. Tommaso ve sırt çantalı ihtiyar ona yardım etmek için atıldılar.

"Yolun ortasında böyle elinizi kolunuzu sallayarak yürüyebileceğinizi size kim söyledi?" diye sordu ortanca Flint.

"Kes sesini!" diye bağıran Voynich, çocuğu susturdu. "Tüfek! Tüfeğim nerede?"

Tam bu sırada yolun arkalarındaki tarafından gelen tüyler ürpertici çığlık seslerini duydular. Hepsi de aynı anda döndüklerinde, dehşet içinde maymunların onları takip etmeyi bırakmadıklarını gördüler. Üstüne üstlük sayıları da artmıştı. Onlarcası dört ayak üzerinde koşarak ve kılıçlarını yerde sürüyerek üstlerine geliyordu.

"Ah, hayır!" diye bağırdı büyük Flint. "Bizi yiyecekler!"

"Minibüs! Çabuk!" diye bağırdı ortanca Flint.

"Tüfek! Tüfeğim nerede?"

Fakat onlar daha kıllarını bile kıpırdatamadan Tommaso'yu buraya kadar takip eden maymun yere atladı ve asfaltın üzerinde ötekilere doğru koştu.

"Onu paramparça edecekler!"

"Belki de etmezler! Belki onun arkadaşıdırlar!"

Aniden hayvan arka ayakları üzerine kalktı ve ellerini bu-

yurgan bir tavırla yukarı kaldırdı. Ağzından boğuk ve sert bir ses çıktı.

Korsan maymunlar, elektrik çarpmış gibi zınk diye durdular.

"Neler oluyor?" diye sordu Voynich, yüzü acıdan buruşarak.

"Bilmiyorum..." diye cevap verdi Tommaso, adama destek olmaya çalışarak, "ama sanırım bu maymunlar... diz çöküyorlar!"

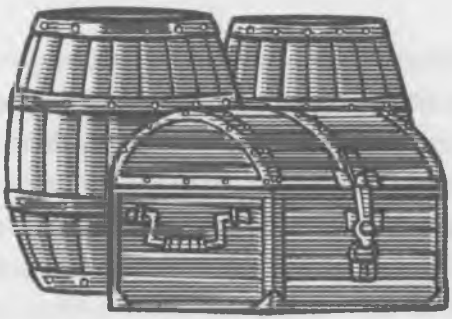

Bölüm 21
DÜELLO

Kaptan Spencer'ın yelkenlisi dalgaların üzerinde gıcırdıyordu. Julia yakınlarda birilerinin olup olmadığını anlamak için başını hücreden dışarı uzattı. Sonra hiç vakit kaybetmeden dikkatlice dışarı çıktı. Her seferinde bir adım atıp etrafı kolaçan ederek karanlık bir koridordan geçti. En küçük bir ses bile irkilmesine neden oluyordu.

Sesler duyuyordu ama neyse ki uzaktan geliyorlardı. Daha büyük bir koridora ulaştı. Buradan sarımsak ve ıslak hayvan derisinin karışımından oluşan öyle iğrenç bir koku yükseliyordu ki, ağzını ve burnunu kapamak zorunda kaldı. Etrafına bakıp bu labirentin içinde yönünü bulmaya çalıştı: Onu sol taraftaki küçük bir merdivenden indirmişler, sonra da hücreye doğru

sürüklemişlerdi...

Kendi kendine buradan nasıl kaçacağını ve karaya nasıl ulaşacağını düşündü. Acaba güverteye çıkıp bir filika bulsa mıydı? Hayır, bu çok tehlikeli olurdu... Hem sonra kürek çekmek konusunda başarılı olan kendisi değil, Jason'dı. Ama belki suya atlarsa kimselere fark ettirmeden kıyıya kadar yüzmeyi başarabilirdi.

Güverteden Kaptan Spencer'ın sesi geldi. "Yukarı çıkarın!" diye emrediyordu.

Kimi yukarı çıkarıyorlar? diye meraklandı Julia.

Yukarı çıkan merdivene yaklaşıp dışarı göz attı.

Gökyüzü aydınlanıyordu. Az evvelki sağanak şimdi yerini ince ince çiseleyen bir yağmura bırakmıştı. Mary Grey'in güvertesindeki çıtırdayan meşalelerden, sabah saatlerinin buz gibi havasına yoğun ve yağlı bir duman yayılıyordu. Kaptan Spencer ayaktaydı. Ellerini beline koymuş, güverteye çıkmakta olan kişiyi bekliyordu.

Merdiveni biraz daha çıkan Julia, güvertede arkasına saklanabileceği bir şeyler aradı. Sonunda top namlularından ikisini ve tahta bir sandığı gözüne kestirdi. Maymunların görüş alanında olup olmadığını kontrol ettikten sonra koşup onların arkasına saklandı.

Şimdi bulunduğu yerden Kaptan Spencer'ı ve onu serbest bırakan esrarengiz kadını görebiliyordu. Derken kadın, başlıklı yüzünü ondan tarafa çevirdi ve Julia korkudan dümdüz yere uzandı.

"Bu komediyle ne elde etmeye çalışıyorsun?" diye sordu Kaptan Spencer az önce güverteye çıkan adama.

Julia'nın, o tarafa bakmak için başını yeniden kaldırmasıyla yeni gelenin Kara Volkan olduğunu görmesi ve yüreğine inmesi bir oldu. Makinist teslim olmak istediğini göstermek için beyaz bayrak olarak kullandığı çarşafı yere attı. Halinden çok yorgun olduğu anlaşılıyordu. Nefes nefese kalmıştı. Kolunun altında süslü bir kutu taşıyordu.

"Seni yeniden görmek ne büyük zevk..." dedi nefes nefese.

"Bense seni bir daha göreceğimi hiç sanmıyordum Kara," diye karşılık verdi Kaptan Spencer.

"Aradan çok zaman geçti ha?"

"Benim için değil. Gene de bakıyorum da sen basbayağı yaşlı bir adam olmuşsun."

"Yaşlandık ve bilgeleştik."

"Görüşlerini kendine sakla lütfen. Sadede gel."

"Aslında çok basit: Şu top ateşlerine bir son ver ve defolup git."

"Başka bir isteğin yok mu?" dedi Spencer sertçe. Sırıtıyordu.

"Şimdilik bu kadarı yeter," diye gülümsedi Kara Volkan.

"İyiymiş," dedi Spencer küçümseyerek. "Ulysses Moore'u bana teslim ettiğinizde teklifini dikkate alacağım."

"Sana bir anlaşma öneriyorum."

"Galiba sen beni anlamadın Kara. Ben anlaşma yapmam. Ya Ulysses Moore'u bana verirsin ya da taş üstünde taş kalmayıncaya kadar bütün evleri teker teker yıkarım."

"Bana kalırsa..." diye adamın üstüne gitmeye devam etti eski demiryolu memuru, "biraz paslanmışsın. Demir alıp geldiğin yere geri dön. Ancak bu şekilde canını kurtarabilirsin."

"Yoksa?"

"Yoksa polis gelecek. Ordu gelecek. Buranın yeni halkına karşı hazırlıklı değilsin. Onların dürbünleri, teleskopları, seni kilometrelerce mesafeden vurabilecek ateşli silahları var. Sen daha maymuncuklarına demir alma emrini veremeden gemini sulara gömerler."

"Blöf yapıyorsun Kara. Hem de çok kötü yapıyorsun. Kimsenin gelmeyeceğini sen de benim kadar iyi biliyorsun. Gelseler bile çok geç kalmış olacaklar. Aradığım bilgileri toplaması için JohnDoo'yu karaya yolladım. Çocuklardan biri burada, elimde. Ötekisini de yakında bana getirecekler, bundan emin olabilirsin."

"Sen sadece bir haydutsun! Çocukların bununla hiçbir ilgisi yok!" diye karşılık verdi öfkeden küplere binen Kara.

"Ulysses Moore'u bana getir, ben de onları bırakayım."

"Anlaşmaya geri dönelim Spencer." Kara Volkan kolunun altındaki kutuyu geminin güvertesine bıraktı ve bir tekmeyle onu kaptanın ayaklarının önüne yolladı.

"Bu ne?" diye sordu kutuyu çizmesiyle durduran kaptan.

"Sana meydan okuyorum," dedi Kara Volkan. "Eğer ben kazanırsam mürettebatını alıp bir daha gelmemek üzere geri döneceksin. Sen kazanırsan Ulysses Moore'un yerini sana söyleyeceğim."

Kaptan Spencer kutuyu açıp içinden fildişinden kabzası

olan iki tane tabanca çıkardı. "Bana meydan okumakla eline ne geçeceğini zannediyorsun?" diye mırıldandı. "Ben ölümsüzüm, bunu sen de çok iyi biliyorsun."

Kara Volkan tek kaşını kaldırdı. "Denemekten kimseye zarar gelmez."

Spencer tabancalardan birini parmaklarının arasına aldı, namlusunu kendisine doğru çevirip içini, ağırlığını, yapısını inceledi. "Harikulade silahlar..." diye ekledi sonunda.

"Kilmore Koyu'ndan gitmen karşılığında Ulysses Moore," diye tekrarladı Kara Volkan.

Korsan, tabancayı öne doğru kaldırdı. "Tek bir atış," diye mırıldandı düşünceli bir ifadeyle.

"Tek bir atış," diye onayladı makinist, yavaşça yutkunarak.

Spencer silahı indirdi. "Ulysses Moore'un yerini bildiğinden nasıl emin olacağım?"

"Kazandığımda ben senin Kilmore Koyu'nu terk edeceğinden nasıl emin olacağım?"

"Korsan sözü verdim."

"Ben de makinist sözü verdim," diye cevapladı Kara.

Yağmur, meşalelerdeki alevleri cızırdatırken Kaptan Spencer düşündü. "Başka bir sorum var," dedi sonunda, tabancanın kabzasını okşayarak. "Eğer kazanır ve seni vurursam Ulysses Moore'un yerini bana kim söyleyecek?"

"Öyleyse beni öldürmeden kazanmaya bak ki sonra gelip kelimelerimi dinleyebilesin," diye cevap verdi Kara Volkan, hiç yılmadan.

"Bana uyar," diye konuşmaya son verdi Kaptan Spencer.

O ana kadar kenarda durmuş olan başlıklı figür endişeyle aralarına girdi. "Böyle anlaşma olmaz..." diye itiraz etti.

"Sus!" diye emretti Spencer, ona uzaklaşmasını işaret ederek.

Kadın bir adım geriledi. Tam bu sırada başlığı geriye düştü ve kadının hemen arkasında duran Julia, pelerinin altından fışkıran kızıl saçlarını görebildi.

Kadına bakakalan Kara, hayalet görmüş gibi güvertenin içinde yalpaladı. "Bu imkansız..." dedi. "Sen?.."

"Evet, baba, benim," diye cevap verdi Oblivia Newton.

Kara Volkan gözlerine inanamayarak kızına bakıyordu. O güne kadar hep onun öldüğünü düşünmüştü; İlk Anahtarı ararken bir balina tarafından yendiğini. Onun, Müdür Marriet'le birlikte sonsuza kadar ortadan kaybolduğuna kendisini inandırmıştı. İkisini en son bir sürat motorunun üstünde denize açılırken görülmüştü. Ama şimdi buradaydı, karşısında, yağmurun altında ıslanan Mary Grey'in güvertesindeydi.

Ardı ardına iki silah patlaması duydu. Maymunlar bağırıp halatlardan halatlara atladılar. Julia, Kara'nın ve Oblivia'nın ellerini göğüslerine götürüp güvertenin tahta zeminine yıkıldıklarını gördü. Kaptan Spencer fildişi kabzalı iki tabancayı da elinde tutuyordu. Onları yere atıp hızlı adımlarla makiniste yaklaştı.

Julia bağıramıyordu bile. Korkudan kocaman olmuş gözlerle Spencer'ın Kara'nın önünde diz çökmesini izledi. Makinisti sertçe kendine doğru çevirdi. Yaşıyordu ama çok fazla kan kaybediyordu.

"Bana onun yerini söyle ihtiyar. Nerede saklandığını söyle."

Kara'nın gözleri kapalıydı. Spencer'ın duyamadığı bir cümle mırıldandı.

"Tekrar et!"

"Sen anlayamazsın..." dedi demiryolu görevlisi, nefes nefese. Kaptanın ceketini tutmak için elini uzattı.

Korsan kızgınlıkla yakasını tutan eli ittirdi. "SÖYLE BANA!"

Kara Volkan'ın yüzüne küçümseyen bir gülüş yayıldı. "Bana kalırsa... o... şimdi..."

"NEREDE?" diye bağırdı Spencer bir kez daha.

"Sevdiği... kadınla... birlikte..." diye fısıldadı Kilmore Koyu'nun emekli makinisti. Ve ciğerlerindeki son nefesi verdi.

Hayır! diye bağırdı Julia içinden.

Hayır.

Bir kabusun içinde hapis kalmış gibi hissediyordu. Bütün bunlar gerçek olamazdı!

Kızın birkaç adım ötesinde yatan Oblivia Newton hareket etti. Büyük bir çaba sarf ederek yüzünü kıza doğru çevirdi. "Üzgünüm..." dedi nefes nefese. "Ben sadece... eve dönmek istiyordum." Sonra bağırmak için ağzını açtı: "KAÇ JULIA... KAÇ! HEPİNİZ KAÇIN!"

Julia

Hareketliliğinden ve iyi niyetinden ödün vermeden herkese yardım etti.
Dünyevi bir bilgelik var onda öteki kadınlarda da olan,
fakat galiba o hiçbir zaman tam olarak geçmedi,
dört anahtarlı kapıdan.

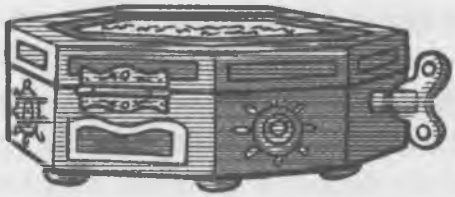

Bölüm 22
DENİZKIZI

Harita doğruysa Jason'ın şu anda doğru yerde duruyor olması gerekiyordu. Bitmek tükenmek bilmeyen yeraltı tünellerinden ve karanlığın içinde asılı duran köprülerden geçmiş, belki bir düzine kapıyı açıp kapamış ve yarıktan içeri esen sıcak hava akımına doğru azimle ilerlemişti. Sonunda Salton Uçurumu'nun iç kısmına ulaşmıştı ve Argo Villası'ndaki Zaman Kapısı'nın öteki tarafına açılan tünellerden birine doğru yürüdüğünden emindi. Dört koridordan üçünün nereye çıktığını keşfetmişlerdi. Sonuncusunun şu anda içinde yürüdüğü geçit olması kuvvetle muhtemeldi.

"Geliyorum," dedi kendisini en kötüsüne hazırlayarak.

Yürürken Peter'in silahının neye benzeyeceğini düşünüp

durmuştu: büyük bir top, ağzından yıldırımlar fışkıran bir makine, bir lazer ışını, mekanik robotlardan bir ordu veya ilkel bir bombardıman uçağı...

Bunların hepsini düşünebilirdi. Fakat orada karşısına çıkacak şeyi tahmin etmesine imkan ihtimal yoktu.

Denizin altında bir yerlerde olmalıydı. Durdu.

İçinde bulunduğu galeri bir hayli eski bir yere benziyordu. Muhtemelen Metis'in bulunduğu mağara kadar eskiydi. Tavandan aşağı sular damlıyor ve yere akıp küçük gölcükler meydana getiriyordu. Hava, ölü balık ve yosun kokuları yüzünden soluk almayı zorlaştıracak kadar ağırdı.

Birisi tavanın en yüksek kısmından kablolar geçirip her otuz metrede bir yerleştirdiği azıcık ışık veren madenci lambalarıyla etrafı aydınlatmıştı. Oraya buraya eski aletler atılmıştı: şilteler, ip makaraları, teraziler, içleri türlü cihazla dolu çürümeye yüz tutmuş karton kutular.

Bir köşeyi döndükten sonra oğlanın karşısına bir numara ve iki numara olarak adlandırılmış iki koridor daha çıktı. Yerde, uzak bir köşede Jason kemik parçaları olduğunu gördü: tavuk bacakları ve kanatları, bir tavşan kafası. Tehlikeli şeyler değillerdi ama görüntülerinde oğlanı tir tir titreten korkunç bir hava vardı. Kemiklerin üstüne bir mantar pano asılmış, üzerine de yıllar içinde okunmaz hale gelmiş düzinelerce not, elektrik şeması ve her türden kağıt tutturulmuştu.

Jason bir tanesini panodan çıkarmaya kalktı. Fakat parmak-

ları değer değmez kağıt un ufak oldu.

Ardından parmaklarını teknik notlar ve elektrik evrelerinden kalanların üzerinde gezdirirken Ulysses Moore'un günlüklerinin sayfalarına benzeyen, daha dayanıklı bir kağıt parçasına rast geldi. Argo Villası'nın ihtiyar sahibi kağıdın üzerine, üzerinde iki deniz kızının dinlendiği bir kayalık resmetmişti. Bunlar denizcileri boğulsunlar diye denize çeken yarı kadın, yarı balık yaratıklardı. Onları görünce Jason ister istemez güldü. Biraz evvel gördüğü tavuk kemiklerinin oraya konuluş nedenini anlamıştı: Şaka olsun diye konulmuşlardı. Kemikler denizcilerin, meydan okurcasına denizkızlarının kayalıklara bıraktığı kemiklerini simgeliyordu.

Ulysses'in resminin altında her zamanki gizemli mısralarından biri vardı:

İkidir sayısı, denizi gözleyen koruyucuların,
Kaprisli, tüyler ürpertici ve kaldırmışlar mızraklarını.
Üçtür sayısı onları durduracak arkadaşların,
Ama inanın hiçbiri çevirmeyecektir öteki yanağını.

Jason şiirin ne manaya geldiğini anlamaya bile çalışmadı. İki koruyucunun kim olduğuna dair az da olsa fikri vardı ama her halükarda "onları durduracak" arkadaşlardan yoksundu. Her şeyi tek başına halletmesi gerekiyordu.

Soldaki koridora dönüp ilerlemeye başladı. Birkaç adım atmıştı ki, karşısına küçük bir odaya inen bir merdiven çıktı. İçe-

risi balık pullarıyla kaplanmıştı.

Jason eşikten geçer geçmez bir ışık yandı.

Zemin, tıpkı eski bir mutfaktaki gaz delikleri gibi metalden yapılma iç içe geçmiş büyük çemberlerden meydana geliyordu. Halkaların merkezinde bir milin üstüne yerleştirilmiş bir sandalye vardı. Oda kesik koni şeklindeydi. Duvarlar, oğlanın başının birkaç metre yukarısında sona eren, birbirine cıvatalarla tutturulmuş demir panellerden oluşan bir spiralle kaplıydı. Sandalyenin etrafında ve bir halkayla ötekisinin arasında zeminden, hepsi bir metre uzunluğunda ve her biri halkalardan birini çevirmeye yarayan sekiz adet manivela çıkıyordu. Görüldüğü kadarıyla bir kumanda paneli yoktu. Sadece duvarlardan birinde mekanizmayı çalıştırmaya yarayan anahtarın girebileceği sekizgen bir delik göze çarpıyordu.

Jason odanın içine doğru yürüdüğünde halkalar ayaklarının altında çınladılar. Manivelalardan birini yavaşça çekmeyi denedi ve öne arkaya oynadığını gördü.

Sonra spiral tavanı, iç içe geçmiş halkaları ve balık pullarını inceledi. Ardından geldiği gibi odadan çıktı.

Öteki koridor öncekinin aynısı bir odaya açılıyordu fakat biraz daha küçüktü.

Jason duvarlardan birine yaslandı.

Denizi gözleyen iki koruyucu... Hanımefendi'nin Topukları'nı, Salton Uçurumu'nun hemen önünde denizden dışarı fışkıran iki kayalığı düşündü ve bu odalardan her birinin kayalıklardan birinin altında olduğunu hayal etti.

Kaldırmışlar mızraklarını. "Mızraklar" zeminden çıkan manivelalar olabilirdi.

Aklına bundan başka hiçbir şey gelmiyordu.

Halkaların şekli ve sekiz manivela.

Bir atlıkarıncayı andırıyordu.

Argo Villası yıkılmadan önce kurtardığı John Joyce Moore'a ait müzik kutusunu cebinden çıkardı. Kutuyu açıp iç içe geçmiş halkalara takılı küçük gemilere baktı. Sonra onu ışığa doğru kaldırıp kaidesine takılı durmasını sağlayan mili ve müzik kutusunun kapağını inceledi. Sonra da onu ellerinin arasında kolayca söküp ikiye ayırdı.

Bu kadar bariz olması mümkün mü? diye sordu kendi kendine.

Müzik kutsunun bir parçasını duvardaki sekizgen deliğe sokmayı denedi. Fazla uğraşmasına gerek kalmadan cihaz kolayca yerine girdi.

Şüphe içinde durup bekledi. Sağduyulu mu davranıyordu? Aklına seyrettiği bilimkurgu filmlerindeki insanlar geldi. Atom bombasını harekete geçirmek için bir dizi karmaşık yol izliyorlardı: Bir grup insan düğmelere basıyor ve her birinin sadece bir kısmını bildiği gizli kodları giriyordu.

Yutkundu. O odadaki şeyin bir atom bombası olduğunu sanmıyordu ama gene de emin olamazdı.

Müzik kutusunun ilk parçasını tekrar sekizgen deliğe sokup içeri ittirdi. Hiçbir şey olmadı. En azından hemen. Parçayı yerleştirmesini takip eden birkaç saniyenin ardından müzik kutu-

su sağa doğru titredi ve dönmeye başladı. İki defa döndü. Üç defa. Dört.

Jason müzik kutusunun gene o tatlı melodiyi çalmaya başladığını fark etti.

Koşar adım iki numaralı odadan çıkıp yeniden bir numaralı odaya ulaştı. Müzik kutusunun ikinci parçasını karşılık geldiği deliğe sokup sandalyeye oturdu. Yine aynı şey oldu. Bir dönüş. İki. Üç. Dört.

Ve sonra müzik.

"Tamam..." diye mırıldandı oğlan. Elini en yakındaki manivelaya uzatıp onu uçaklardaki pilotların yaptığı gibi tuttu. "Ya şimdi?"

Müzik sesini ilk duyduklarında örümcek gibi yarığın duvarını tırmanıyorlardı. Peter Dedalus ve Rick susup dinlemeye başladılar. Rüzgar etraflarında esiyor, batiskafın demir kabuğunu kağıt gibi titretiyordu.

"Ne oldu?" diye sordu saat ustası.

Rick'in hiçbir fikri yoktu.

Radyo aracılığıyla Kara'yla konuştuktan sonra Labirent'in içinde bir o yana bir bu yana dolaşıp durmuşlar, en sonunda da Salton Uçurumu'na denk gelen bir yarıktan dışarı çıkmışlardı. Örümcek-batiskaf bir dizi kanca ve filika demiri çıkarıp bunları kullanarak yarığın duvarlarındaki çıkıntılara tutuna tutuna tırmanmaya başlamıştı.

O andan itibaren kızıl saçlı oğlan düşünmeyi bırakmıştı.

Aklındaki tek düşünce neredeyse sonsuzluk kadar yüksek bir duvarın dimdik duvarı boyunca tırmandıkları ve başının deliler gibi döndüğüydü.

Yeniden tırmanmaya koyuldular. Biraz sonra yeni bir müzik sesi daha duydular. Tatlı, melankolik, metalik bir melodi.

"Ama... bu nereden geliyor?" diye sordu Rick.

Onun aksine Peter, "Bana bunun doğru olmadığını söyle..." diye mırıldanıyordu. "Lütfen kesilsin..."

Fakat müzik, neredeyse fark edilmez bir yoğunlukta çalmaya devam ediyordu.

"Hayır!" diye bağırdı mucit. "Aksi şeytan!"

Batiskafın bacaklarını kontrol eden kumanda kollarına yapışıp onu daha hızlı tırmanmaya zorladı.

"Bunu neden yaptın? Sana beni beklemeni söylemiştim! Sadece zaman kazanman gerekiyordu! Denizkızları henüz hazır değiller! Onları bitirmemiştik!"

"Denizkızları mı?" diye sordu Rick, giderek hızlanan mekanik örümceğin duvarları arasında savrulmamaya çalışarak. "Denizkızları da ne?"

Peter cevap olarak çocuğa doğru bir acil durum çantası attı. "Çabuk!" dedi. "İçinde!"

Rick kutuyu alıp içini açtı. Ne aradığını bilmiyor, sadece emirleri yerine getiriyordu.

"İçinde kulak tıkaçları olmalı! Kırmızı renkteler, gördün mü?"

Rick kapsülleri, yara bantlarını, gazlı bezleri ve ilaç şişelerini karıştırdı... ve sonunda kulak tıkaçlarını buldu.

"Bana iki tane ver, çabuk! Çok geç olmadan sen de tak!"

"Çok geç olmadan... Ne için çok geç olmadan?" diye sordu Rick, eli ayağı birbirine karışarak. Balmumundan yapılma tıkaçların üstündeki ambalajı yırtıp kulaklarına taktı ve iyice içine soktu.

Peter ona bir cevap vermiş olabilirdi ama Rick bunu duymadı. Örümceğin içinde bir o tarafa bir bu tarafa çarpmaya devam ediyor, bu işin artık bitmesi için dua ediyor ve bir şekilde yukarı, Kilmore Koyu'na, eve ulaşmayı umuyordu.

Sonra her şey titremeye başladı.

Ve Rick gözlerini yumdu.

Bölüm 23
İSYAN

Kumsala yaklaşan insan topluluğunu görür görmez kara derili bir dev olan JohnDoo maymunların dilinde bir emir verdi ve filikaya çıkmak üzere harekete geçmiş askerlerini birkaç adım gerisinde durdurdu. Elini palasının üstüne koyup bu gelenlerin nasıl bir şey olduklarını ve ne haltlar karıştırdıklarını düşündü.

Dört kişiydiler, bir de köpekleri vardı. Beşinci kişi daha geriden geliyor, kasabanın ilk evlerinin hizasında koşuyordu. Teslim olmaya mı geliyorlardı? Arkada bıraktıkları adam Spencer'ın aradığı şu Ulysses Moore olabilir miydi?

Önde koşan dört kişi giderek yaklaşıyordu. JohnDoo hayretle tek kaşını kaldırdı. Köpek zannettiği yaratık aslında büyük kediler cinsinden bir hayvanın yavrusuydu. Şu dört kişi de sa-

dece birer çocuktu.

Adamın yirmi adım ötesinde durdular.

JohnDoo maymunlara ikinci bir emir daha verdi. Fakat bu sefer hayvanlar hareket etmediler ve yaklaşan dörtlüye baktılar.

"Sana itaat etmeyecekler," dedi dört çocuktan en ufak tefek olanı. Sırt çantasının içinde bir şey taşıyordu. Hareket eden bir şey.

"Kimsin?" diye kükredi JohnDoo, alçak ama bir avizeyi titretecek kadar güçlü bir sesle.

"Ben onların dostuyum," diye cevap verdi Tommaso.

"Kendini öldürtmek mi istiyorsun?"

"Elindekileri bana teslim etmeni ve sonra da geldiğin yere geri dönmeni istiyorum."

JohnDoo bir kahkaha attı. Elini beline koyup bağırdı: "Yolumdan çekil sümüklü, yoksa kılıçlarımızı seninle süsleriz!"

"Ah, anneciğim..." diye mırıldandı dört çocuktan en büyüğü.

"Kes sesini kuzen," dedi yanındaki, ötekini dirsekleyerek. "Bırak o konuşsun."

Tommaso bir adım öne çıktı ve kumlara bastı. "Hayır. Asıl sen bizim yolumuzdan çekil. Ve acele et," dedi katı bir sesle.

JohnDoo yeniden bir kahkaha attı. O ki, denizlerin en tehlikeli korsanlarıyla çarpışmış bir hayduttu, sırt çantalı küçük bir çocuktan ve onun arkadaşlarından mı korkacaktı?

"Büyükbabanı da mı getirdin?" diye bağırdı Voynich'i işaret ederek.

Kundakçıların lideri şemsiyesini sallamayı bırakıp ucunu

yukarı kaldırdı ve beş metre uzunluğunda bir ateş fışkırttı. JohnDoo şaşkınlık içinde bir adım geriledi. Sonra hemen kendisini toplayıp maymunlara saldırı emri verdi.

Fakat onlar kıllarını bile kıpırdatmadılar. Tommaso'ya diktikleri gözleri korkudan fal taşı gibi açılmıştı.

"Seni uyarmıştım..." dedi Tommaso Ranieri Strambi.

Koluyla bir işaret verdi ve beşinci kişinin arkasından bir, iki, üç... on maymun ortaya çıktı.

JohnDoo onları hemen tanıdı. Nasıl tanımasın, bunlar onun maymunlarıydı. Onun mürettebatı.

"Bu... bu da ne demek?" diye mırıldandı afallamış bir halde.

Tommaso çantasını sırtından indirip kumların üzerine, puma yavrusunun yanına bıraktı. "Artık emirleri ben veriyorum demek."

Sırt çantasından yuvarlak yüzlü ve tel tel tüyleri olan bir maymun başını çıkardı.

"Veya o," diye açıkladı Venedikli oğlan.

Maymunlar Kralı genizden gelen bir ses çıkardı ve John Doo'nun askerleri hemen itaat edip hep birlikte denizcinin üstüne atladılar. Birkaç saniye sonra adamı alt etmişlerdi.

Mary Grey'in güvertesinden yanıp sönen ışıklarla verilen ilk sinyaller gelmeye başlamıştı.

"Mors alfabesi," diye yorumladı Bay Voynich.

"Ne diyorlar?" diye sordu Tommaso, maymunların JohnDoo'yu bağlamalarını izlerken.

"Ben nereden bileyim?" diye cevap verdi Kundakçıların şefi. Şemsiyesini kaldırıp gülümsedi. "İstersen cevap vermeyi deneyebiliriz."

Tommaso karşılık vermedi. Dönüp bir avuç maymuna baktı.

Flint kuzenler, ağzı bağlanan ve iplerle zararsız hale getirilen JohnDoo'nun devasa bedeninin yanında ayakta duruyorlardı. Büyük Flint adamın beline bir tekme atıp, "Emirleri kimin verdiğini anladın mı dobişko?" dedi.

"Anladın mı, ha?" diye tekrar etti ortanca Flint.

Tam bu sırada Tommaso'nun, "Flint!" diye bağırdığını duydular.

Büyük Flint kötü bir şey yaparken yakalanmış gibi hemen denizcinin yanından uzaklaşıp, "Ne var?" diye yanıt verdi.

"O size emanet..." diye emir verdi Venedikli oğlan, denizciyi göstererek.

"Biz ne yapacağız?" diye sordu Kundakçıların şefi.

Tommaso kıyıya çekilmiş duran filikayı işaret etti. "Biz gidip yelkenlidekine bir ders vereceğiz..."

Bay Voynich başını iki yana salladı. "Bu bana iyi bir fikir gibi gelmedi evlat."

Daha lafını bitirmişti ki, kumsal sarsılmaya başladı.

"Neler oluyor?" diye sordu herkes birbirine. Maymunlar huzursuzca bağırıyorlar, etrafa kaçışıyorlardı.

Deniz suyu, sanki arkalarda dev bir yaratık onu içine çekiyor gibi yavaşça kumsaldan çekilmeye başladı. Sonra metalik bir ses duydular. Basık bir sesti ama dalgaların arasında yankılanarak

gitgide güçleniyordu.

"Bu da ne?" diye mırıldandı Tommaso, etrafına bakarak.

Puma yavrusunun geriye kaçtığını gördü. Onu, maymunlar takip etti. *İçgüdüleri*, diye düşündü oğlan. *Hayvanlar içgüdülerini dinlerler.*

Denize baktı, karanlık ve geri çekilen denize.

Sonra aniden alt üst olduğunu gördü.

"Kaçın!" diye bağırdı koşarak kıyıdan uzaklaşırken. "Çabuk kaçın!"

Birkaç saniye sonra devasa bir dalga geldi ve tüm gücüyle kumsala çarptı. İkinci dalga JohnDoo'yu da alıp yanında götürdü.

Bir numaralı odanın sandalyesi giderek artan sarsıntılar karşısında yerinden çıktı. Onu metal duvar panelleri izledi.

İç içe geçmiş halkalar dönmeye başladılar. Her biri farklı bir yöne dönüyor ve giderek hızlanıyorlardı. Jason tuttuğu manivelayı bıraktı, çünkü o da hareket etmeye başlamıştı. Başka bir tanesini yakalamaya çalıştı ama o da neredeyse elini keserek parmaklarının arasından sıyrıldı.

"Tamam, anladık çok güçlüsün..." diye homurdandı oğlan. "Ama şimdi biraz dur, olur mu? Dur!"

Müzik kutusundan yükselen melodi yerini, metal panellerin ve deliye dönmüş cihazların çıkardığı kulakları tırmalayan gıcırtısına bırakmıştı. Zemindeki halkalar değirmentaşları gibi dönüyorlardı ve Jason'ın onları nasıl durduracağına dair en

ufak bir fikri bile yoktu.

Yukarı baktığında, bütün bu olanlar yetmezmiş gibi odanın tavanın da dev bir matkap gibi dönmeye başladığını gördü.

"Ah, hayır. Böyle olmamalı. Sen ne yapıyorsun, deli makine!"

Jason uzaya fırlatılmış bir kapsülün içindeymiş gibi hissediyordu kendisini. Çıldırmış gibi dönmeyen tek şey üzerinde oturduğu sandalyeydi. "Peter, ne yapmam lazım? Bu şeyi kontrol edebilmek için ne yapmam lazım?" diye bağırdı panikleyerek.

Fakat onu duyacak kimse yoktu. Aşağıda her ses kayalıkların etrafında girdap yaratan büyük küreklerin metalik gürültüsüne karışıyor ve denizin içinde yitip gidiyordu.

Julia merdivenden aşağı koşup, soldaki koridora saptı, ambar tarafından kendisine doğru maymunların geldiğini işitince bulduğu ilk kapıyı açıp öteki taraftaki odaya saklandı. Dönüp baktığında bir hayli büyük bir kamaranın içinde olduğunu fark etti. İçeride bir yatak, bir masa, duvarlara asılmış deniz haritaları ve dışarı bakan yuvarlak bir pencere vardı.

Pencereye bakarken aklında tek bir şey vardı: kaçmak.

Hemen o tarafa koşup açmaya çalıştı. Çok sıkı kapatılmıştı.

Daha güçlü ittirdi, çevirdi, çekti ve sonunda başardı.

Geminin gövdesine vuran denizin sesini dinledi. Soğuk hava yüzüne esti. Gökyüzünün aydınlandığını görebiliyordu. Martılar çığlık atarak kayalıklardaki yuvalarını terk etmeye başlamışlardı.

Özgürlük. Özgür olabilirdi.

Başını pencereden geçirdi. Sonra omzunu... derken sıkıştığını fark etti. *Hayır*, diye düşündü. Bu şekilde dışarı çıkamayacaktı. Yeniden odaya girdi, elleriyle pencerenin üst tarafına tutundu ve kendini yukarı çekip havada asılı kaldı. Önce bir bacağını pencere deliğinden geçirdi, sonra ötekini. Belinin hizasına gelinceye kadar kendini dışarı doğru ittirdi. Fakat yeniden sıkıştı.

Hayır. Bunu başarmalıydı. Biraz ittirmesi yetecekti. Öyle yaptı. Fakat sırtını kamburlaştırmasıyla Morice Moreau'nun defterinin yere düşmesi bir oldu.

"Lanet olsun..." diye küfretti Julia. Defteri almak için elini uzattı ama olmuyordu. "Buraya gel! Haydi!" diye fısıldadı umutsuzca. Bir seçim yapması gerekiyordu. İçeri mi, yoksa dışarı mı? Yelkenliden denize atlamak mı, yoksa Morice Moreau'nun defterini almak mı?

Defter fazlasıyla kıymetliydi.

Onu Spencer'ın gemisinde bırakamazdı.

Bedenini odaya biraz daha sokmak için kendini içeri çekti. Sonunda başardı fakat pantolonun üst kısmında, belinin yaralanmasını engelleyemedi. Tetanos olabileceği düşüncesi gülme krizine girmesine neden oldu. Ölmek üzereydi ve tetanos olmaktan korkuyordu.

"Ha gayret..." diye mırıldandı Julia, günlüğü almak için elini uzatırken. Deftere dokunmak üzereydi.

Neredeyse.

Kendini biraz daha ittirse yetecekti. Azıcık... azıcık ittirse.

Belindeki sıyrık alev alev yanıyordu.

Derin bir nefes aldı, sonra ciğerlerini boşaltıp atıldı. Elinden geldiğince uzağa uzanıp defterin kabına dokunduysa da, bu onu eline almasına yetmedi.

Spencer'ın güvertede emirler yağdırdığını duyabiliyordu. "Ne yapıyorsunuz lanet olası yaratıklar? Ne yaptığınızı sanıyorsunuz?"

Julia dişlerini sıktı. Bir şeyin denize düştüğünü duydu, ağır bir şeyin, rom şişesi gibi veya...

Birisi denize atlamıştı.

"Buraya gelin! Hemen buraya gelin!" diye birkaç kez bağırdı Spencer. Sesi öfkeden titriyordu. "Yerinizden ayrılmayın! Hemen yerinize dönün!"

Yelkenli aniden ortaya çıkan bir dalgayla birlikte yana yattı ve Julia tekrar kamaranın içine düştü. Ardından gemi bu sefer de öteki tarafa yatıp kızı bir kez daha yere çarptı. Julia soluk soluğa kalmış bir vaziyette kendini kamaranın bir köşesinde eşyalardan oluşan bir yığının ortasında buldu.

Yaklaşmakta olan ayak sesleri vardı. Spencer'ın çizmelerinin sesini hemen tanıdı.

Etrafındaki yığının içinde defteri aradıysa da bulamadı. Hayır! Şimdi değil! Nereye gitmiş olabilirdi?

Ayak sesleri kamaranın tam önünde durdu.

Julia hâlâ açık duran yuvarlak pencereye baktı. Yeniden defteri aradı. Belki odanın karşı tarafındaki büyük yatağın altına yuvarlanmıştı.

Öyle olmalıydı...

Öyle olmalıydı...

Kaç! demişti Oblivia Newton, ölmeden hemen önce. *Hepiniz kaçın!*

Deniz, öncekinden daha güçlü bir dalga püskürttü. Ve bu sefer Julia'ya gökle deniz yer değiştirmiş gibi geldi.

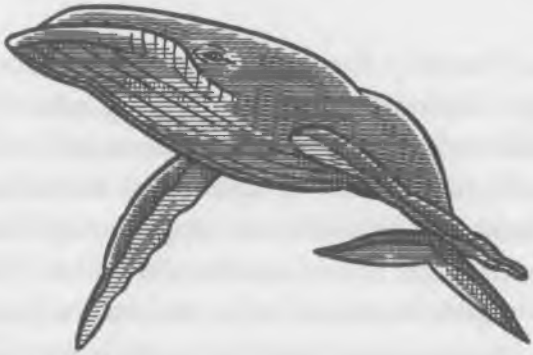

Bölüm 24
DEĞİŞ TOKUŞ

"Anlatmaya nereden başlasam bilmiyorum..." dedi müdür Marriet, maymunlar şehrinde.

"Mesela neden bizi asmak istediğinden başlayabilirsin..." diye cevap verdi Leonard sert bir sesle. Bir yandan şakaklarına masaj yapıyordu. "Veya şu adamların kim olduklarını söyleyebilirsin. Veya burada ne haltlar karıştırdığını. Sen seç. Bizim için fark etmez."

"Siz olduğunuzu bilmiyordum," dedi adam, kendini temize çıkarmak için. Deniz feneri bekçisinin ve karısının onu son gördüklerinden beri bayağı değişmişti: Yüzü incelmiş ve avurtları çökmüştü. Gözleri küçücük kalmış ve feri kaçmıştı. Sesi aynı bir delinin sesiydi.

Calypso, Marriet'in hazırladığı sıcak içecekten bir yudum aldı fakat geri tükürmemek için kendisini zor tuttu. "Yani bizim yerimizde başkası olsaydı... onu asacaktın, öyle mi?"

Kilmore Koyu'nun müdürü kadına öyle bir bakış attı ki, Calypso adamın kendisini gerçekte hiç görmediğini düşündü. "Sizi asmak, sizi özgür bırakmanın bir yolu sadece..." dedi müdür. "Biraz aşağılık bir durum, biliyorum ama... hepimiz burada tutsağız. Maymunların tutsağı. Ben ve öteki dördü."

Leonard bir cevap almak için, "Maymunların tutsağıyız ne demek?" diye baskı yaptı. "Neden? Öteki insanlar kim?"

Müdür Marriet, başını kaşıyıp onu tıpkı bir delinin yapacağı gibi hızlı hızlı sallamaya başladı. "Bilmiyorum! Bilmiyorum! Bilmiyorum!"

"Galiba artık eve dönme vakti geldi canım," dedi Leonard Minaxo.

"Yapamayız."

"Yapamaz mıyız?"

Müdür ağzını umutsuzca büküp, "Ötekiler Maymunlar Kralı'yla birlikte gelinceye dek burada kalmaya mahkum edildim!" diye saçmaladı.

"Sen ne zırvalıyorsun öyle?"

"Dediğim gibi! Kralın karşılığında ben burada bırakıldım!"

Leonard adamı omuzlarından tutup kendisine bakması için kaldırdı. Fakat zavallı Marriet'in bakışları aklını tamamen yitirmiş birininkiler gibi temas kurmaktan kaçınıyor, sürekli etrafı tarıyordu. "Ursus! Bana bak! Benim, Leonard! Beni yirmi yıldır

tanıyorsun, öyle değil mi?"

Marriet ağır ağır başını salladı.

"Neler olduğunu bana anlatmayı bir denesen? En başından itibaren. Ortadan kaybolduğu geceden, Oblivia'yla birlikte..."

Leonard o ismi ağzına alır almaz müdür umutsuzca içini çekti. "Oydu! Hepsi onun suçu!"

"Şşşt... Bana her şeyi anlat. Sakince, en başından itibaren. Seni dinleyeceğiz Ursus. Biraz metin ol."

Böylece Ursus Marriet sona ermek bilmeyen, karmakarışık ve atlamalar, boşluklar, sonradan akla gelen düşünceler ve çelişkilerle dolu bir hikayeye başladı. Oblivia Newton'la birlikte açık denizdeyken onları öldürmeyi kafasına koymuş iki balinanın saldırısına uğradıklarını söyledi. Böylece müdürün sürat motoru (bu muhtemelen kısa bir süre sonra Kilmore Koyu'nun kuzey sahilinde karaya sürüklenen aynı sürat botuydu) paramparça olmuştu. Gri bir kambur balina olan ötekisi -ki gözleri bir dünya, sırtıysa saplanmış zıpkınlardan sivri sivriydi- onları hüp diye yutmuştu. Ama ölmemişlerdi. Balinanın yankılarla dolu koca midesinde kapalı kalmışlar, hayvanın ağzındaki elastik maddeden süzülen yağmur sularını içip, balinanın mütemadiyen yuttuğu algleri ve balıkları yiyerek hayatta kalmışlardı. Kambur balina tek başına Karanlık Limanlar'daki Balina Mezarlığı'nda karaya oturmaya gidene kadar bu şekilde devam etmişlerdi. Onları balinanın midesinden büyük deniz hayvanlarının yağı, kemiği, iliği ve işlerine yarayacak başka şeyleri sayesinde yaşayan bölge yerlileri kurtarmıştı. Oblivia ve Ursus

orada, sadece kemiklerin ve ateşli dumanların görülebildiği ve çürümüş et kokusundan geçilmeyen o alçak ve terk edilmiş ülkede de hayatta kalmışlardı. Yerliler için çalışmışlardı. Önceki hayatlarını, Kilmore Koyu'nu birer efsane gibi onlara aktarmışlardı. Ta ki o iki adam gelene kadar: Kaptan Spencer ve JohnDoo. Yalnızlardı, bir tekneleri bile yoktu. Ama bir planları vardı.

"Köydeki balina avcıları bizi onlara katılmamamız konusunda uyarmışlardı," dedi müdür Marriet ağlamaklı bir sesle. "Bizi uyarmışlardı! Ama biz onları dinlemeyip ötekilerle gittik."

"Nereye? Nereye gittiniz?"

"Cangıla. Maymun kabilesini aramaya!" diye açıkladı Ursus Marriet. "JohnDoo yolu biliyor ve onların dilini konuşabiliyordu. Bu dili yıllar önce Maymunlar Kralı'nı Kaptan Specer'la denize açılmaya ikna ettiği Yeşim Adası diye bir yerde öğrenmişti."

"Bütün bunlar ne anlama geliyor Ursus? Kim bu sözünü ettiğin Maymunlar Kralı?"

"Kutsal bir varlık. Tek dileği seyahat etmek ve dünyayı görmek olan bir ölümsüz! Serserinin teki! Aynı anda hem iyi hem de kötü bir varlık! Maymunlar Kralı, Ulu Maymun, Sun Wukung*: Bunlar onun isimlerinden bazıları. Kaptan Spencer'la bir kez yola çıkmış ve bir daha da geri dönmemiş."

"Bekle, bekle..." diye araya girdi Leonard. "Bir zamanlar krallarını kaybettiğiniz maymunların aynılarıyla konuşmaya

* *Wu Cheng'en'in yazdığı* Batıya Yolculuk *adlı romanının baş kahramanı.*

gittiğinizi mi söylemeye çalışıyorsun?"

"Hayır! Yeşim Adası, Karanlık Limanlar'da değil. Veya ben öyle zannediyorum. Biz başka kabileye gittik Leonard! Ve oraya varır varmaz JohnDoo maymunca konuşarak, onlara Maymunlar Kralı'nın yerini bildiğini söyledi..."

"Doğruyu mu söylüyordu?"

"Evet. Onun ölmediğini, bir limanda gemiden ayrıldığını söyledi. Tarihi de şeydi... şey... Ah, bu konuda çok açık konuşmuştu... Hatırlıyorum, çünkü bunun üstüne düşündüm... Ah, evet! 1948 yılında, çünkü bu... Kral... dünyayı tek başına keşfetmek istiyormuş. Ve gemiden ayrıldıktan sonra da bir daha dönmemiş."

"Acaba 1948 yılında indiği limanın adını da söyledi mi?"

"Evet, Venedik," diye mırıldandı Ursus Marriet.

Leonard başıyla onayladı. Eğer Morice Moreau'nun hikayesini, aynı sene gerçekleşen ölümünü çevreleyen efsaneleri ve Karaltılar Evi'nin merdivenini resmederken ona ahbaplık eden maymunu bilme şansı olsaydı mutlaka şu anda sorduğu soru yerine başka bir soru sorardı. Gene de o hiçbir şey bilmiyordu ve sadece, "Peki sonra ne oldu?" diyebildi.

"Gerisi kendiliğinden geldi. Maymun kabilesi en güçlü erkeklerini JohnDoo'nun ve Kaptan Spencer'ın hizmetine vermeyi kabul etti. Ve hep beraber Mary Grey'i bataklıktan çıkardılar. Oblivia onu geri götürmeleri karşılığında yanından hiç ayırmadığı Bowen'in haritasını onlara verdi."

"Bu arada sen ne yapıyordun?" diye sordu Calypso.

"Ben... ve dört çalgıcı, Spencer krallarıyla birlikte dönene dek burada maymunlara rehin bırakıldık."

"Spencer'ın döneceğine inanıyor musun?" diye sordu kitapçı.

"İnanacak başka hiçbir şeyim kalmadı," diye açıkladı, bir zamanlar kasabadaki okulun müdürlüğünü yapmış iskelet adam.

Uzun süre oturup konuştular. Müdür, Leonard ve Calypso'ya istedikleri zaman gidebileceklerini söyledi. Fakat değiş tokuş gerçekleşmeden önce kendisinin de onlarla gidebilmesi söz konusu bile olamazdı.

Akşam oldu. Müdür onlara küçük bir akşam yemeği hazırladı ve yatacak bir yer verdi. Fakat Calypso bunu geri çevirdi. Asla dönmeyecek bir gemiyi bekleyen beş adamın darağacının altında esir tutulduğu bu yerde uyumaktansa, karanlıklara gömülmüş mangrov ormanıyla boğuşmayı tercih ederdi.

"Bizimle kaçmalısınız!" diye üsteledi kitapçı. "Bir gemimiz var. Buradan çok uzakta değil!"

Fakat müdür kaçmayı düşünemeyecek kadar zayıf ve hastaydı. "Maymunlar mütemadiyen bizi gözetliyorlar! Köyü terk etmemize asla izin vermezler."

Çözümü olmayan bir düğümün içindeydiler. Calypso onları bu halde terk etmek istemiyordu. Leonard ise aldığı kararlar konusunda Nuh diyor peygamber demiyor, gerekli gördüğü takdirde maymunları birer birer öldürmeyi planlıyordu.

"Buna gerek yok Leonard..." dedi müdür. "Ben senin için bu kadar uğraşmazdım."

"Farklı insanlarız," diye karşılık verdi deniz feneri bekçisi. "Herkesin bir davranış şekli var. Ben seni asla bırakmam."

Tartışmaların ardından, gün doğarken bir karara varmaya söz vererek uykuya daldılar.

Fakat ertesi gün doğan güneş onlara bir sürpriz yapacaktı.

Köyün ortasından bir toz bulutu yükseldi. Bunu maymunların çığlıkları izledi. Leonard ve Calypso neler olduğuna bakmak için barakadan ilk çıkanlardı.

Etraflarına bakmalarıyla güneşin ışıklarını kahverengiye çeviren bir gölgenin üzerlerine düştüğünü fark ettiler.

"Bu da ne... böyle?" diye sordu Leonard hayretler içinde.

Maymunlar çılgına dönmüştü. Calypso kocasına sığındı.

Müdür Marriet barakadan topallayarak çıkıp, herkesten daha büyük bir korku içinde gözlerini gökyüzüne çevirdi.

Başlarının üstünde uçan bir gemi vardı. Bulutların arasında rüzgarla hareket etmesini sağlayan iki direği ve bir yelkeni vardı.

Köy sakinleri put kesilip geminin başlarının üstünde ikinci kez tur atmasını ve nihayet pruvasını indirip halkalar çizerek yere inmeye başlamasını izlediler.

"Daha önce hiç böyle bir şey görmüş müydün?" diye sordu Calypso, kocasına.

Leonard yavaşça başını iki yana salladı. Hayır, daha önce böyle bir şey görmemişti. Fakat bundan bahsedildiğini duymuştu.

Gökyüzü katamaranının kıç tarafında upuzun siyah saçlı ve

gümüş hızmalı bir kadın belirdi. Birer birer aşağıdakilere bakıp selam vermek için elini kaldırdı.

"Hanginiz köyün reisi?" diye sordu.

Müdür Marriet kadına doğru topalladı. "Buraya köy diyebilirsek, reisi de ben olabilirim."

"Benim adım Pandora, rüzgarların kılavuzu," diye kendini tanıttı kadın. "Bu da benim fırtına gemim."

"Ben hiç kimse değilim," diye cevap verdi adam öksürerek. "Burası da ölüme mahkum bir yer. Aradığınız şey her neyse onu burada bulamazsınız. Tabii su ve sarmaşık arıyorsanız o başka."

"Biz Mary Grey'i arıyoruz," diye cevap verdi Pandora. "Kaptan Spencer'ın gemisini. Buralara geldiğini duyduk."

Leonard, müdürden önce davranıp, "Öyleyse çok geç kaldınız hanımefendi..." diye cevap verdi. "Kaptan Spencer buralardan gideli haftalar oldu."

"Öyleyse söyleyin, yanında bir kadın var mıydı?" diye sordu uçan geminin içinden gelen başka bir ses.

"Evet, vardı," diye cevap verdi müdür. "Onlara Kilmore Koyu'nun yolunu gösteren kadın!"

"İmkansız!" diye haykırdı bir ses.

Katamaranın içinde bir karışıklık yaşandı. Sonra Pandora'nın arkasından öteki iki yolcu ortaya çıktı.

"Biri beni çimdiklesin!" diye bağırdı Leonard Minaxo. Az evvelki sesin neden tanıdık geldiğini şimdi anlamıştı. "Biri beni var gücüyle çimdiklesin!"

"Ulysses?.." dedi Calypso hayretler içinde.

"Leonard? Calypso?" Argo Villası'nın ihtiyar bahçıvanı az daha küçük dilini yutacaktı. "Hadi oradan, gerçekten siz misiniz?"

Müdür

Herkesin hayatında önemsiz birileri vardır,
onunla şu hayatta hiçbir ortak noktanız olmadığını sanırsınız.
Derken onun aradığınız kişi olduğunu,
geleceğiniz için gerçekten önemli olduğunu anlarsınız.

Bölüm 25
DENİZKIZI'NIN ŞARKISI

Kaptan Spencer kamarasına girip kapıyı öfkeyle çarptı ve küfretti. Kemerini çözüp yere düşmesine izin verdi, sonra başını ellerinin arasına aldı.

"AKSİ ŞEYTAN!" diye bağırdı.

Mary Grey art arda vuran dalgaların üstüne çıkıp inmeye devam ediyor, dengesini korumaya çalışıyordu. Ama bu hiç de kolay sayılmazdı. Hem de hiç. Maymunlar gemide isyan çıkarmışlardı ve işe yaramaz JohnDoo hâlâ karada, şu adı batasıca kasabanın bir yerlerinde dolanmakla meşguldü. Bu da yetmezmiş gibi ona hâlâ Ulysses Moore'u teslim etmemişlerdi.

Seyrüsefer haritalarını toparlamak için masaya eğildi. Çok fazla vakti yoktu. Acele etmesi gerekiyordu. Fakat öne doğru

eğildiğinde aynada kendi yansımasıyla karşılaştı: derin bakışlar, ebedi bir somurtma ifadesi, Karanlık Deniz'de sefer yapmanın etkisiyle giderek soluklaşan bir cilt.

"Ya şimdi ne yapacaksın Spencer?" diye sordu yansımasına. "Şimdi kendini mürettebatının elinden nasıl kurtaracaksın?"

Buna verecek bir cevabı yoktu. Maymunların huzursuz denizden korktuklarını düşünüyor ve bu doğa olayının ne olduğunu anlamak için barometreye, ay takvimine ve deniz haritalarına bakıyordu. Gelgit miydi? Girdap mıydı? Yağmurun ardından gelen bir fırtına mıydı?

Lanet olası maymunlar. Lanet olası JohnDoo ve onun asla isyan çıkarmayacak bir mürettebat oluşturma çabaları. Ona yeniden güvendiği için asıl kendisine kızması gerekiyordu ya neyse.

Zaten bir seferinde gemiye bir maymun almıştı. Ve o da yetmişti.

Denizin dalgalanmasını hesaba katmadığı beklenmedik bir olaydı. Belki de bir işaretti. Kaçıp gitmelerini söyleyen bir işaret. Buradan uzaklara.

Kara Volkan'ın son sözlerini öfkeyle bir kez daha düşündü: *Ulysses Moore sevdiği kadınla birlikte...*

"Öyleyse öldü," diye mırıldandı.

Mary Grey'in çapasının zinciri şiddetle sarsıldı. Az sonra da yerinden çıkıp denizin altını taramaya başladı.

Öldü.

Ölmek ona anlam ifade etmeyen bir kelimeydi.

Bütün erkekler ölmek zorundaydı. Ve bütün kadınlar da

öyle. Spencer'ın sevdikleri de ölmüştü.

İçeri girdiğinden beri ilk kez kamarasının darmadağın olduğunu fark etti. Eğilip yerden gümüş bir çerçeve aldı ve onu yeniden masaya yerleştirdi. Çerçevenin içindeki magnezyum flaş kullanılarak çekilmiş fotoğrafta Spencer kollarının arasında bir kız çocuğu tutuyordu: Sophia'ydı, onun küçük Sophia'sı.

Kaptan'ın yüzü aniden karardı ve gülümsemesinin yerini küçümseyen bir somurtma aldı. Çerçeveyi kamaranın karşı duvarına fırlattı ve bağırdı: "NASIL OLUR! KAÇMALARINA NASIL İZİN VERİRİM!"

Fotoğraf, siyah deri kapaklı defterin birkaç adım ötesine düşmüştü.

Spencer deftere baktı. Ne olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

Onu alıp sayfalarını çevirdi.

Ve büyük bir nefret dalgası içini kapladı.

Morice Moreau'nun defterinde daha önce görülmemiş bir resim vardı. Julia'ya ait olan sayfanın içindeki çerçevenin ortasında aniden belirivermişti.

Anita Bloom elini resmin üstüne koydu. Aslında bu resmi daha önce gördüğünün farkındaydı: üzerinde altın bir çapa olan şapkası ve denizci kıyafetleriyle sakallı, genç bir adam.

Karşısındaki adam, Kaptan Spencer'ın ta kendisiydi. Circe De Briggs'in kitaplarında Morice Moreau onu aynen böyle resmetmişti.

Bu nasıl mümkün olabilirdi?

* * *

Moreau! diye düşünüyordu Kaptan Spencer, elinde defterle kamaradan çıkarken. Morice Moreau'nun defteri oraya nasıl gelmiş olabilirdi? Moorelarla beraber kızını kaçıran adamın...

Mary Grey dalgaların üzerinde sıçrıyordu. Kaptan Spencer aşağıda kapalı kalıp zaman kaybetmektense yukarı, köprü üstüne çıkması gerektiğini düşünmüştü. Endişeli değildi. Bundan daha büyük fırtınalar atlatmıştı. Gene de bunun gibi korunaklı bir koyda denizin aniden geri çekilip tekrar püskürmesinde tuhaf bir şeyler vardı ya, hadi neyse.

Çabucak defterin sayfalarını çevirdi. Parmağı tesadüfen elinde bir anahtar tutan bir kızın resminin üzerine dokundu. Bir an için ona Sophia'yı hatırlatan bir kızdı bu.

"Sen misin?" diye sordu kafasının içinde bir ses.

Kaptan Spencer hemen elini çekti. Yelkenli korkutucu bir şekilde yalpalanıyordu ama o köprü güverteyi döven dalgaların arasında dengesini korumayı başarıyordu.

Elini yeniden resmin üstüne koyup alçak sesle sordu: "Sophia?"

Kundakçıların arabasının arka koltuğunda oturan Anita Bloom'un kalbi duracak gibi oldu. Elini bir an için Kaptan Spencer'ın resminin üstünden çekip yol arkadaşlarına döndü: "Galiba benim Sophia olduğumu sanıyor!"

Pires kıza yaklaşıp defterdeki resme baktı.

"Herhalde öyle olduğuna inanmak istiyor..." dedi.

"Ben ne yapayım?"

"Bırak inansın."

"Baba?" dedi defterdeki resim.

"Sophia? Gerçekten sen misin..." Spencer'ın ifadesi değişiverdi. Birkaç saniye içinde kendinden emin hali kaybolmuş ve yeniden şüpheye düşmüştü.

"Benim. Kızın."

"Ama... neredesin? Nasıl... nasıl hâlâ hayatta olabilirsin?!"

"Buradayım... bu sayfaların arasında. Ben hep yaşıyordum ama hep bu sayfaların arasındaydım."

Spencer ne düşüneceğini bile bilmiyordu. Kızının, kendi yavrusunun hâlâ hayatta olmasına imkan var mıydı? Basit bir defter... onu ölümsüz mü kılmıştı?

"Ya sen baba, sen... hâlâ yaşıyor musun?"

Korsan içinde bulunduğu kötü duruma rağmen gülümsemeyi başardı. "Elbette hâlâ yaşıyorum..." Boynunda sallanan maymun kafataslarını gösterdi. "Kolyemi unuttun mu? Hani Maymunlar Kralı bana hediye etmişti? On üç kafatası... Benimkinden önce on üç hayat."

"Şu anda neredesin?"

"Kilmore Koyu'ndayım. Senin intikamını almaya geldim!"

"Benim intikamımı mı baba? Ama ben intikam filan istemiyorum!"

"İstesen de istemesen de alacaksın, çünkü BEN öyle istiyorum! Sen... Onlar... seni kaçırdılar ve seni benden uzaklaşmaya

zorladılar... Kör olasıcalar! Ama ben onları buldum ve cezalandırdım! Teker teker hepsini! Bana karşı çıkan herkesi, Kaptan Spencer'a karşı çıkan herkesi!"

"Baba... kimse beni kaçırmadı."

"Yalan söylüyorsun!"

"Ben onlara gittim, tek başıma!"

"YALAN!" diye bağırdı kaptan, dalgaların arasında dans eden geminin içinde.

"İntikam arzusuna artık bir son vermelisin! İntikam hiçbir şeyi çözmez!"

Hiçbir şeyi çözmez.

Aniden Kaptan Spencer'ın zihninde bir gölge belirdi.

Yıllar süren tüm o takipler, avlar, kaçışlar ve cinayetler. Hepsi sadece intikam arzusunu dindirmek içindi. Ve Moore ailesini sonsuza dek ortadan kaldırmak. Onları vârissiz bırakmak. Onları unutturmak. Yıllar süren tüm o kavga ve sonunda, sonunda hepsi bunun için miydi...

Hiçbir şeyi çözmez.

Dengesini korumak için dalgalarla boğuşan geminin, Mary Grey'in ambarları ayıran bölme duvarlarından birine dayandı. O adada çektiği acıları ve kaçmayı nasıl başardığını düşündü. Venedik'te Penelope Moore'u aramış ve sonunda onu Labirent'te bulup kaçırmıştı. Kadının ona Kilmore Koyu'nun haritasını vermesi için Punt Toprakları'na gitmişlerdi. Onu orada öldürmüştü.

Bütün bunları ne için yapmıştı?

Ne elde etmek istiyordu?

"SOPHIA!" diye bağırdı Kaptan Spencer, Morice Moreau'nun defterini bir köşeye fırlatarak.

Aniden üzerine bir yorgunluk çöktü. Bir an için gözlerini kapadı. Dalgaların arasında inip kalkan gemisinin çıkardığı her bir gıcırtıyı duyuyordu. Kolyesindeki kafataslarının boynunun etrafında sallandıklarını hissediyordu.

Tekrar gözlerini açtı.

Küçük beyaz bir el ölümsüzlük kolyesine sımsıkı yapışmıştı.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordu karşısındaki basamaklarda kımıldamadan duran kıza.

"Beni hatırladın mı?" diye karşılık verdi kız.

Julia Covenant, evet. Ulysses Moore'un öğrencisi. Geminin öteki tarafındaki hücresinde kilitli olması gerekiyordu.

Fakat buradaydı işte, kolyeyi sımsıkı elinde tutuyordu.

Ve geriye kalan her şey, köprü üstü, kamara, defter, Mary Grey, koy, kayalık, kasaba, Ulysses Moore aniden çok uzaklarda kalmıştı.

Denizin şarkı söylediğini işitti. Aynı anda hem tatlı hem de dehşet verici bir müzikti bu. Bir çağrıya benziyordu, uzak bir çağrı. Karşı koyması imkansız bir ses.

"Sen de duyuyor musun?" diye sordu, kolyesini elinde tutan kıza. "Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

Kaptan Spencer biliyordu. Uzun seyahatleri sırasında buna benzer bir şey duymamıştı ama bu şarkının ne olduğunu çok iyi biliyordu. İçgüdüsel bir bilgiydi bu. Pusulaya bakmadan kuzey

yönünü tayin edebilmesi gibi bir bilgiydi. Bütün denizcilerin kalbinde taşıdığı, içten gelen bir bilgi.

"Bu denizkızının şarkısı..." diye mırıldandı.

"Elveda Bay Spencer," diye cevap verdi Julia Covenant.

Ve var gücüyle kolyeyi denize attı.

Bölüm 26
DENİZİN KURALI

Peder Phoenix ilk sarsıntıyla birlikte yere düştü. Ayağa kalkıp Olimpos odasına gittiğinde Sivri Topuklar'ın altında iki tane kırmızı ışığın yanıp söndüğünü gördü.

Sarsıntının gelişiyle birlikte yeraltı sığınağını bir korku dalgası kaplamıştı. Elektrik tesisatı gidip geldi. Havalandırma vantilatörleri duraksayarak çalışmaya başladı.

"Sen ne yaptın Jason?!" diye bağırdı Peder Phoenix, Kilmore Koyu'nun plastik modeline gözlerini dikerek.

İlkini ikinci bir sarsıntı takip etti. Kilmore Koyu sakinleri korku içinde bağırıştılar.

Peder Phoenix telaşla Olimpos'un kumanda paneline baktı. İçinden bir ses bir şeyler yapmasını söylüyordu ama bunun ne

olduğuna dair en ufak bir fikri bile yoktu. Her an patlayacakmış gibi olan bir düdüklü tencerenin içinde olmak gibiydi. Derken, ekranlarda denizin çekilmekte olduğunu gördü: Dalgalar kumsalı terk ettiler ve Salton Uçurumu'nun altında büyük bir girdap meydana geldi. Dört, beş, altı metrelik dalgalar kayalıkları dövmeye başladı. Siyah gulet yelkenlerini açmış kayalıklara doğru gidiyordu.

Sarsıntılara eşlik eden boğuk gürültü azar azar şiddetini artırıyordu. Sonra öyle bir noktaya geldi ki, Peder Phoenix elleriyle kulaklarını tıkamak zorunda kaldı. Ekranlar arka arkaya patlamaya başladılar. Cam ve eski mercekler odanın zeminine saçıldılar. Kasabanın plastik modelinin üzerindeki bütün ışıklar yanarken, duvarlardan ve zeminden dumanlar sızmaya başladı. Su boruları yerlerinden çıktı ve yeraltı sığınağı suyla dolmaya başladı.

"Sonumuz geldi!" diye bağırdı peder Phoenix umutsuzca. Hemşerilerin çığlıklarını duyabiliyordu. Onların yanına dönmeye çalıştı ama yeniden yere düştü.

"İnancı olmayan adam!" diye bağırdı bir ses. Bu sırada birisi ayağa kalkmasına yardım ediyordu.

"SEN?" diye bağırdı peder, karşısındaki kişiyi görür görmez. "Senin burada ne işin var?"

"Kasabayı kurtarmaya çalışıyoruz burada!" diye cevap verdi Peter Dedalus. Altına bir sandalye çekip kumanda panelinin başına geçti. "Bana yardım et! Denizkızları Kilmore Koyu'nu haritadan silmeden önce her şeyi sökmeliyiz!"

* * *

Kendini bir hortumun ortasında bulmak gibiydi.

Kumanda kolları sandalyenin birkaç santimetre ötesinde şiddetli tıslamalar çıkararak sarsılıyorlar ve odanın metal kubbeli tavanı matkap gibi kendi etrafında dönüyordu. Jason yere düşmemek için elinden geleni yapıyordu. Düştüğü takdirde parçalara ayrılacağının farkındaydı.

Derken uğursuz bir gürültü koptu ve her saniye daha tiz, daha keskin ve daha dayanılmaz bir hal alarak yükseldi.

"JASON!"

Gürültü doruk noktasına ulaşmıştı.

"JASON!"

Ancak üçüncü veya dördüncü seferinde kapıda birinin olduğunu anladı.

Başı dönerek bakışlarını kapıya çevirdi.

Önce hayal gördüğünü sandı.

"RICK!" diye bağırdı gözlerine inanamayarak.

Kızıl saçlı arkadaşı ona bir şeyler söylemeye çalışıyordu. Odayı işaret ediyor ve hep aynı cümleyi tekrar ediyordu. Fakat Jason tek kelimesini bile anlamıyordu. Ne söylemeye çalışıyor olabilirdi? Ne yapmasını istiyordu?

İşe yaramıyordu.

Arkadaşının dudaklarını okumayı denedi.

"MÜZİK KUTUSUNU MU ÇIKARAYIM?" diye bağırdı. "MÜZİK KUTUSUNU MU DEDİN?"

Kapıda duran Rick başıyla onayladı.

Ama bu imkansızdı. Jason bunu *yapamazdı*, o kadar. Sekiz adet kumanda kolu etrafında fır dönüyordu. Müzik kutusunu supap yuvasından çıkarmak için kolunu uzatmasıyla manivelalar onu paramparça ederdi. Deli bir hıza ulaşmışlardı ve her biri farklı bir yöne dönüyordu.

"YAPAMAM!" diye bağırdı Jason.

Bunun üzerine Rick ona beklemesini işaret etti. Sonra arkasındaki bir şeyi gösterdi. Başını evet anlamında salladı.

Beklemek. Rick'in arkasındaki bir şey. Başını sallaması...

Ne anlama geliyordu?

Kulakları sağır eden gürültü düşünmesini de engelliyordu. Yaşadığı şey, denizin dalgaları tarafından yutulmaya benziyordu. Sanki bugüne kadar batmış bütün gemi batıklarının sesini içinde topluyordu.

Arkadaşının ne demeye çalıştığını anlamamış olsa da, başıyla onayladı. Hemen ardından Rick yeniden ortadan kayboldu.

Jason yukarı baktı. Önüne baktı. Yeniden kapıya baktı. Hiçbir şey olmuyordu.

Beklemek. Rick'in arkasında bir şey. Başını sallaması.

Sandalyeden kalkamazdı. Yerinden kımıldayamazdı. Elinden hiçbir şey gelmiyordu. Kumanda kolları. Mızraklar. Denizlerin iki koruyucusu...

Birdenbire kulakları sağır eden bir gıcırtı sesi koptu ve gürültü yavaşlamaya başladı. Tavan dönmeyi kesti ve kumanda kolları etrafında deliler gibi dönmeyi bıraktılar.

Rick bir şey yapmıştı. O tarafa gidip bir şey yapmıştı. Ve

şimdi manivelalar daha yavaş hareket ediyorlardı. Sanki biri frene basmış gibiydi. Gıcırdıyorlardı. Her şey gıcırdıyordu. Fren, birkaç saniye daha basılı kalacak gibiydi.

Evet, yapabilirdi. Rick başını sallayarak bunu söylemeye çalışıyordu.

Sandalyeden fırlayıp zeminde dönen halkaların üzerinden sıçrayarak geçti. Bu yaptığı, timsahların her an kapanmak üzere olan ağızlarının üzerinde yürümeye benziyordu.

Duvara ulaşıp müzik kutusunu kavradı ve onu supap yuvasından çekip çıkardı.

Bir gümbürtü koptu. Yüreklere dehşet salan bir gümbürtüydü bu. Başının üstünde kırılan muazzam bir şeyin gürültüsüydü. Oda gürültünün gücüyle sarsılmaya başladı. Jason birbiri üstüne yıkılan taşların, tahtaların ve demirlerin sesini duydu.

Ayağı takılıp tökezlediyse de kapıya ulaşmayı başardı ve kendini can havliyle dışarı attı.

"Jason!" diye seslendi Rick, karanlık koridorun içinden.

Jason tekrar ayağa kalktı. Sendeleyerek arkadaşına ulaştı. Sarıldılar.

"Çabuk! Hemen buradan çıkmalıyız!"

Başka bir şey söyleyemediler. Denizin dalgaları, sualtındaki tüneli giderek güçlenen vuruşlarla dövmeye başlamıştı.

Koşmaya başladılar. Omuz omuza suların içinden, kayarak, düşerek, birbirlerine yardım ederek koştular.

Hiç duraksamadan karanlığın içinde koşuyorlardı. Onları durduracak hiçbir şey yoktu. Okyanus bile bunu başaramazdı.

Onlar Jason ve Rick idiler.
Onlar ayrılmaz iki dosttu.

Bu yeraltı labirentinde yollarını içgüdüsel olarak bularak nefes almak için bile durmadan ilerlediler. Arkalarından gelen suyun gürültüsü azalmak nedir bilmiyordu. Derken ileride zayıf bir ışık hüzmesi gördüler. Ona doğru koştuklarında kendilerini, denizden on metre yukarıda Salton Uçurumu'ndan dışarı açılan bir yarığın önünde buldular.

Onlara buraya kadar yol gösteren ışık, fırtına bulutları arasından yüzünü göstermeyi başaran gündüz güneşinin ta kendisiydi. Kilmore Koyu'nun büyük feneri koyun karşı tarafında tüm heybetiyle dönüyordu.

İki oğlan diz çöküp yere oturdu. Sırılsıklam olmuş ve yorulmuşlardı. Nefes almaya çalışarak birbirlerine yaslandılar. Kilmore Koyu'nun kumsalı tamamen sular altında kalmıştı. Hanımefendi'nin Topukları'nın etrafında toplanıyor gibi görünen deniz, muazzam bir girdap oluşturarak her şeyi kendine çekiyordu. Buna Kaptan Spencer'ın gemisini de dahildi.

Gemi dalgaların üstünde şaha kalkmıştı ve kıç kısmı kayalıklardan daha büyük olanına bindirmişti. Güvertenin ortasında koca bir çatlak göze çarpıyordu. Görülebildiği kadarıyla çatlaktan dışarı bir sürü şey yayılıyordu: sandıklar, toplar, sikkeler, kurutulmuş et paketleri, rom şişeleri, mobilyalar ve Mary Grey'in karnında istiflenmiş daha neler neler. Geminin etrafındaki suyun üzerinde daha da fazlası vardı: filikalar, halat-

lar, direkler, yırtık yelkenler. Ve kıyıya ulaşmak için ne tarafa gideceğini bilmeden yüzen maymunlar.

Kayalara bindiren gemi ikiye ayrılmak üzereydi. Her bir tahtası ayrı bağırıyor, onlarla birlikte bağlantı yerleri ve çivileri de can çekişiyordu. Mary Grey sahiden de acıdan avaz avaz bağırıyor gibiydi.

"Dikkat et!" diye haykırdı Rick aniden ve arkadaşını kendine çekti.

Dışarı çıktıkları kayalık, balkondan iki büyük parça kopup korkunç bir gürültü çıkararak denize düşmüştü.

Ayaklarını koydukları yere büyük özen göstererek aşağı baktıklarında nefesleri kesildi: Salton Uçurumu'nun beyaz kayalıklarında derin gedikler açılmıştı ve içlerinden fışkıran ateş böcekleri nereye gideceklerini bilemeden gökyüzünde dönüyorlardı. Bütün böcek kümesi etrafa kesintili bir ışık yayıyor, havada pervane şeklinde ve yılankavi şekiller çizip dalga köpükleri ve Mary Grey'in parçalanan direkleri arasında dolanıyorlardı.

Ateş böceklerinin uçuşunu izleyen Rick aniden, "HAYIR!" diye bağırdı. "JULIA!"

Kız, geminin yana yatmış güvertesinde belirmişti. Onun kayıp korkuluğa çarptığını ve korku içinde altında kaynayan denize baktığını gördüler.

"ATLA! HEMEN!" diye bağırdı Jason.

Fakat Sivri Topuklar'ın etrafındaki girdap şiddetini artırmıştı. Önlerine çıkan her şeyi kaldırıp kayalıklara çarpıyorlardı.

Jason gözünün ucuyla bir şeyin yanından ok gibi fırladığını

gördü. Onu tutmak için kolunu uzattıysa da, nafileydi. Çok geç kalmıştı. "RICK!" diye bağırdı arkadaşı kendini denize atıp dalgaların arasında gözden kaybolurken.

Su her taraftan içeri doluyordu. Daha şimdiden çizmelerine kadar ıslanmıştı.

Kaptan Spencer ambarları ayırmaya yarayan bölme duvarına yaslandı. Ona ölümsüzlük veren güçlerin vücudunu terk ettiklerini hissedebiliyordu. Teker teker merdivenin basamaklarını çıktı.

Mary Grey batıyordu.

Ve kendisi ölüyordu.

Gemisinin dev dalgaların köpükleri altında parçalara ayrıldığını görüyordu. Akıntıların kükremesini duyuyordu. Güneşin ışınlarını derisinin üstünde hissediyordu.

Yere düştü. Yeniden kalkmayı denedi. Adım adım güvertede ilerlerken gücünü son gıdımına kadar harcamayı aklına koymuştu. Gözünü her kırpışında bir yıl daha yaşlanıyordu. Giderek güçten düşüyordu. Sonsuza dek genç kalacak yüzü kırışıklarla kaplanmaya başladı, saçları beyazladı ve döküldü, hayatı boyunca aldığı yaralar birer birer açıldılar, kemikleri kırıldı...

Fakat Kaptan Spencer gemisinin güvertesinde eğilip bükülerek yürümeye devam ediyordu.

Ölümün nasıl olacağını hep hayal etmişti. Ama bunun küçük bir kızın elinden olacağına rüyasında görse inanmazdı.

Bir kız. Onun tek zayıf noktası.

Kendi kendine onu neden durdurmadığını sordu. Neden ona karşı gelmemişti? Neden, kız karşısında belirdiği anda zehre batırılmış hançerlerinden birini çıkarıp onu öldürmemişti?

Bunlara verecek bir cevabı yoktu. Belki vardı ama şimdi bunu duymayı hiç ama hiç istemiyordu. Zaten artık bir önemi kalmamıştı.

Kaptan Spencer dalgaların gümbürtüsü, maymunların çığlıkları, boğulmak ve yok oluş düşünceleri arasında yavaşça gemisinin dümenine kadar süründü.

"İşte..." dedi kendi kendine. Artık dişlerini hissetmiyordu. Hepsi dökülmüştü.

Güçlükle ayağa kalktı. Bir şekilde bacaklarının üstünde dimdik durmayı başardı. Dümene tutunup onu sımsıkı kendine çekti. Artık gerçek bir kaptan gibi görünüyordu.

Ayağa kalkınca etrafında köpüren denize baktı ve gülmek için de hali kaldığını fark etti. "Bakın bir kaptan nasıl ölüyormuş!" diye bağırdı gemisini parçalayan kayalara karşı.

Bu sondu. Her şeyin sonu.

Sonra aniden aklına bir şey geldi. Elini cebine sokup iki yüzlü bir sikke çıkardı. Yüz yıl önce ilk defa Karanlık Limanlar'a girdiğinde ona bu sikkeyi vermişlerdi.

"Ah-ha!" diye bağırdı son kez sikkenin iki yüzüne bakarak. "Yanıldınız!"

Ve ona her şeyin önceden belirlenmediği bilgisini hediye eden bu buluş, beklenmedik bir güç daha kazandırdı. Sonuçta herkesin kendi ölümünü seçmeye hakkı vardı.

Kaptan Spencer, bir tarafında kendi yüzü, öteki tarafında ise Ulysses Moore'un yüzü olan sikkeyi denize fırlattı. Ve son bir kahkaha atıp gemisiyle birlikte dipsiz derinliklere sürüklendi.

Bölüm 27
KALBİN KURALI

Julia denizin onu sarıp sarmaladığını hissediyordu. Sular vücudunun her bir parçasına ayrı ayrı baskı yapıyordu. Hareket etmeyi, yüzmeyi denedi fakat su çok güçlü ve çok zalimdi. Kıyafetleri onu aşağı çekiyor, kemikleri acıyor, gökyüzünü aydınlatan gündüz güneşi dipsiz derinliklerin karanlığında kayboluyordu.

Hayır! diye karar verdi. Boğulmak istemiyordu. Orada, evinin altındaki kayalıklarda can vermek istemiyordu. Daha önce binlerce defa bu kayalıkların etrafında yüzmüş, her seferinde de devasa dalgaların bu azametli kayalara çarpmasına korkuyla karışık bir hayranlık duymuştu. Denizin altındaki taşlara yapış-

mış algleri, keskin kabuklu midyeleri, evlerini, kayaların arasına yapmış hayvanları düşündü. *Hayır!* Böyle ölmeyecekti. O gün ölmeyecekti.

Kaptan Spencer'ın ölümsüzlük sırrını Morice Moreau'nun defterine fısıldadığını duyduğunda Julia tüm cesaretini ellerinde toplamış ve adamın boynundan maymun kafataslı kolyeyi çekip almıştı. Bunun ardından adamın bir portakal gibi güneşin altında solup gittiğine şahit olmuştu.

Sonra bir şey onu geriye fırlatmıştı. Koca yelkenli deniz tarafından kaldırılmış ve kulakları sağır eden bir gürültüyle kayalıkların üstüne atılmıştı. Julia geminin bir köşesine yuvarlanmıştı. Suyun etrafında gümbürdediğini duymuş ve kayalıktan kopan parçaların denize düştüğünü görmüştü.

Hâlâ hiçbir şey anlamıyordu: gemi, deniz, parçalanan kayalık.

Aklı başına gelir gelmez gözlerini güvertede gezdirip Kara'nın ve Oblivia'nın bedenlerini aramıştı. Ama ikisinden de iz yoktu.

Derken neler olduğunu bile anlayamadan kendisini denizin içinde bulmuştu. *Kendi* deniziydi bu. Fakat şimdi onu aşağı çekiyordu. Hayatın olmadığı derinliklere. Çiçeklerin ve koşabileceği çayırların olmadığı, sadece derinliklerdeki sessiz balıkların ve denizyıldızlarının olduğu bir yere. Hoşuna giden o "Çelenkler, düğünçiçekleri, sarı yaban otları ve papatyalardan; bir de o uzun mor çiçeklerden"* olmayan bir yere.

Fakat mücadele etmeden kendini bırakmayacaktı: Kardeşi-

* *W. Shakespeare,* Hamlet, *IV. Perde, VII. Sahne,* Ophelia'nın Ölümü, *(Çeviren: Sabahattin Eyüboğlu), İş Bankası Kültür Yayınları, 2012.*

ni, annesini ve babasını görmeden ölmek istemiyordu. Rick'e son bir kez daha sarılmak istiyordu.

Bunları düşünerek onu aşağı çeken akıntıya karşı koydu. Kendini aynı anda hem çok küçük hem de çok ağır hissediyordu. Ayakkabılarını ve kıyafetlerini çıkardı. Suyun tüm vücudunu buz gibi kollarıyla sarmalamasıyla tüyleri diken diken oldu, kemikleri kilitlenip kaldı. Suyun boğazına girdiğini ve ciğerlerine aktığını hissediyordu. Su her yerden içine doluyordu: kulaklarından, burnundan, ağzından. Fakat ne kadar su yuttuğu ve ne kadar güçlü yüzmesi gerektiği Julia'nın umurunda değildi.

O yaşamak istiyordu.

Bu yüzden yüzmeliydi. Ve o da yüzdü. Bir an için başardığını düşündü, okyanustan daha güçlü olduğunu, Salton Uçurumu'ndan daha inatçı olduğunu sandı. Bir an için denizin yüzeyinde parlayan güneşin zayıf ışıklarını görür gibi oldu ve neredeyse yukarı çıktığını sandı. Başarmıştı!

Fakat özgürlüğe kavuşmanın sevinciyle dolup taşarken kötücül bir akıntı aşağıdan uzanıp onu yakaladı ve yeniden diplere çekti. O kadar ani bir çekimdi ki bu, Julia ciğerlerinde hava olsaydı avazı çıktığı kadar bağırabilirdi.

Ağzından baloncuklar çıkarken gökyüzündeki bulutlara tutunup kendini yeniden yukarı çekmek ister gibi telaşla elini uzattı.

Fakat yalnız su vardı. Tuzlu ve zalim su.

Yalnızca su ve...

Bir el.

Onu bileğinden yakalayan bir el.

Kolunu tutan bir el. Ve beline dolanan bir başkası.

Demek ki ölmek böyle bir şeydi. O büyük karanlıkta sana şefkatli ve güvenilir eller eşlik ediyordu.

Julia kendisini etrafını saran kollara bıraktı, gözlerini yumdu ve suyun içine batmaya hazırlandı. Fakat etrafını kaplayan suyun kaybolduğunu ve ayaklarını sağlam bir zemine bastığını fark etti.

Kum.

Ve hava.

Martıların çığlıklarını işitti. Uzakta bir yerlerde bir çan çalıyordu. Bunlara itfaiye sirenleri ve dalgaların sesi eşlik ediyordu. Bir elin yüzünde dolaştığını ve onu okşadığını hissetti. Sonra bir ses duydu. Rick'in sesi, evet, onun sesiydi. Şöyle diyordu: "Julia? Beni duyuyor musun Julia? Sesimi duyabiliyor musun? Yalvarırım Julia, nefes al! Nefes al!"

Göğsüne bastırıldığını hissetti. Sonra Rick'in dudakları kendi dudaklarının üstüne kapandı. Oğlanın, ciğerlerine hava üflediğini fark etti. Kendi ciğerlerindeki havayı üflüyordu. Rick'le aynı havayı soluyordu ve...

Ve öksürdü.

Ve tekrar öksürdü.

Rick'in yeniden konuştuğunu duyduğunda gözleri hâlâ kapalıydı. "Hayattasın! Hayatta olduğunu biliyordum! Biliyordum aşkım!"

İşte o zaman gözlerini açtı. Göz kapaklarını kaldırmak o ka-

dar zordu, suyla ve tuzla o kadar ağırlaşmıştı ki. Fakat sonra onu gördü. Çilleri ve alnına yapışmış kızıl saçlarıyla karşısındaydı.

Gerçekten de oydu.

Rick'iydi.

Oğlana sarılmak istedi fakat bunun nasıl yapıldığını hatırlayamıyordu bile. Böylece ilk Rick sarıldı. Görünüşe göre o nasıl sarılanacağını hâlâ hatırlıyordu. Kız öksürüp yuttuğu suları çıkarırken oğlan onu sımsıkı tuttu.

Tekrar konuşabildiğinde kıza sanki aradan yıllar geçmiş gibi gelmişti. Zor duyulur bir sesle, "Ne oldu?" diye sordu.

"Hiç," diye cevap verdi Rick, kızın saçlarını okşarken. "Hiçbir şey olmadı."

Julia gözlerini yumdu. Hayatında ilk defa kendini tamamen güvende hissediyordu.

"Seni seviyorum Julia Covenant," diye fısıldadı Rick, kızın saçlarına.

"Ben de seni seviyorum Rick Banner."

Arabalarını deniz fenerinin bahçesine park ettiler. Malarius Voynich'in sırtı onlara dönüktü: Dalgakıranın üstünde ayakta durmuş öfkeli denize bakıyordu.

"Şefim!"

"Yetiştik!"

"Durum nedir?"

Fakat adam dönüp onlara bakmadı bile.

Başlarının yirmi metre üstündeki deniz feneri ışığını dön-

dürürken adama arkadan yaklaştılar. Ancak o zaman Voynich, Anita'nın, Makasçı Kardeşler'in, Eco'nun, Greenwichli oğlanların ve öteki birkaç kundakçının sesini tanıdı. Ötekileri Pires'in sesi takip etti.

"Aslına bakarsanız biraz geciktiniz..." diye mırıldandı Kundakçıların şefi. Eliyle karşı taraftaki Salton Uçurumu'nu gösterdi. Kayalıkların etrafı deliye dönmüş ateş böceklerinden bir bulutla çevrelenmişti. Güneş ışığıyla karşılaşınca birer birer sönüyorlardı.

"Gelebileceğimizden daha hızlı geldik!"

"Öyleyse 'gelebileceğinizden daha hızlısı' yeterli değilmiş," diye cevap verdi Malarius Voynich.

Kayalara çıkıp gözlerini denize çevirdiler. Leonard'ın atı hâlâ arada bir huysuzlanarak bahçede otluyordu. Flint kuzenler Kilmore Koyu'nun kırmızı beyaz fenerinin duvarına yaslanmışlardı. Tommaso kucağında puma yavrusuyla bir taşın üstünde oturuyordu. Zafon da nihayet yüklü çantasını yere bırakmaya ikna olmuştu.

"Yarıktan dışarı çıktı..." diye açıkladı Malarius Voynich, Argo Villası'nın bulunduğu kayalığın ortasında açılan derin yarığı işaret ederek.

Anita elini gözlerine siper edip baktığında bir gemi gördü. Açık denizde, rüzgara karşı yol alıyordu. "Ona kim yön veriyor?"

"Hiç kimse," diye cevap verdi kıvırcık saçlı kundakçı.

Argo Villası'nın efsanevi gemisi Metis, yelkenlerini rüzgarla

şişirmiş, dümeninde bir kaptan olmadan kendini açık denizlere vurmuştu.

Öylece durup seyrettiler. Ta ki gemi ufukta küçücük bir nokta halini alıncaya kadar.

Ve sonunda gözden kaybolunca kadar.

Rick

Beni ilk olarak gözlerindeki o coşkulu ışıltı etkiledi.
Bunun acıdan veya inatçı ruhundan kaynaklandığını düşündüm.
Oysaki o fazla bir şey beklemeyen biri için küçük bir hediyeydi,
hayatın gerekli gördüğü zamanlarda ortaya çıkardığı mucizelerden biri.

Bölüm 28
SON BİR SEYAHAT DAHA

Fred Ayaktauyur ve Ulysses Moore günlüklerinin çevirmeni kasabaya geldiklerinde her şey sona ermişti. Neredeyse.

Cenova'dan Londra'ya direkt uçuş bulamayınca daha maceralı bir yolu tercih etmeye karar verip önce sahile uçmuşlar, oraya varır varmaz da bir hızlı trene atlayıp Fransa'yı baştan sona katederek Paris'e varmışlardı. Burada Normandiya kıyılarına gitmek için bir araba kiralayıp Cherbourgh'dan arabalı vapura binmişlerdi. Seyahat boyunca Fred, Circe De Briggs'in kitaplarını okumuş ve en yakın zamanda eksik olan on birinci kitabı Calypso'dan edinmeyi kafaya koymuştu.

Bu yüzden kitabevinin yok olduğunu öğrendiğinde büyük hayal kırıklığına uğradı.

Ardından bir cenazeye katılması gerektiğini öğrendiğinde daha da büyük hayal kırıklığına uğradı.

Fakat Fred ve çevirmenin yanı sıra neredeyse tüm Kilmore Koyu halkının katıldığı cenaze töreninden bahsetmeden önce biraz geriye gitmek gerekiyor...

Julia Covenant, Argo Villası'na döner dönmez bir şeylerin yanlış olduğunu anlamıştı. Doğrusu bunun farkına varan tam olarak o değil, Rick'ti.

Mary Grey'in toplarıyla zarar görmemiş birkaç eşyayı toplarken, eve yerleştikleri günden beri daima sütunlu giriş holünde duran balıkçı kadın heykelini buldular. Heykel son zamanlarda aldığı darbelerden ötürü epey zarar görmüştü ama hâlâ çok güzeldi.

Julia'nın heykeli ayağa kaldırmasına yardım eden Rick, "Bana kimi hatırlatıyor biliyor musun?" diye sordu.

Kız ortada hiçbir neden yokken ürperdiğini hissetti. "Hayır. Kimi hatırlatıyor?"

Rick ona cevap verdiği anda Julia, Kaptan Spencer'ın ona yalan söylediğini anladı.

Argo Villası'ndan çıktı ve hayali yerlerle iletişimi sağlayan bir radyonun bulunduğu Leonard Minaxo'nun deniz fenerine doğru koşmaya başladı. Gerisi baş döndürücü bir hızda gerçekleşti: Bu serüvenin kahramanları bir şekilde birbirleriyle konuşmayı başardılar, Peter Dedalus sıcak hava balonuyla Labirent'e inip Doktor Bowen'le birlikte aşağı düşmüş olan İlk Anahtarı

aldı. Makasçı Kardeşler, Londra'da buldukları siyah yelkenleri çocuklara verdiler ve Rick, Jason, Julia, Anita, Tommi ve kumların arasında kafataslı ölümsüzlük kolyesini bulup eve dönmek için sabırsızlanan Maymunlar Kralı'na katılarak bir keşif gezisi için yola çıktılar. Bataklığa varışlarıyla birlikte Ursus Marriet ve dört tamtam çalgıcısı özgür bırakıldılar. Hatta müdür, çalgıcıları Kilmore Koyu'na yerleşip Rüzgarlı Han'da çalmaya ikna etti.

Hiç zaman kaybetmeden siyah yelkenleri Pandora'nın fırtına gemisine taktılar.

Ve bu yolla Karanlık Limanlar'dan çıkan gezginler yönlerini Punt Toprakları'na çevirdiler.

Manfred ağrıyan sırtını ovaladı. "Bugün kaç tane saç kırptık?" diye sordu Gwendaline'e.

Kız dükkanın kapısında son müşterisini uğurluyordu ve Manfred onun kendisine cevap veremeyeceğini anladı.

Eğer verebilseydi, *Çok,* derdi. Hakikaten çok. Deliler gibi çalışıyorlardı. Mısırlı hanımefendilere hizmet veren güzellik salonları eşi benzeri görülmemiş bir başarı yakalamıştı. On ikinci yüzyıla getirdikleri saç kesimi, manikür ve öteki güzellik işlemleri için sayısız müşteri sıraya girmişti.

Kilmore Koyu'ndan kaçıp Kızıl Deniz'in kenarında dükkanlarını açtıktan sonra o kadar çok para kazanmışlardı ki, kumsalda kendilerine harikulade bir ev almışlar ve en azından yirmi hizmetçi tutmuşlardı. Manfred en çok bu ikincisi için şükrediyordu.

Belki eğlenemiyor olabilirlerdi ama yaşadıkları hayat düşünüldüğünde yakınacak bir şey yoktu. Gwendaline eve dönerken arada sırada hiyerogliften macera romanları getiriyor, uyumadan evvel onları okumayı seviyordu. Artık spor haberlerini izleyemeyen Manfred boş zamanlarını deniz kıyısında balık avlayarak geçiriyordu.

Gwendaline son müşteriyi uğurlarken Manfred balık avlamayı düşünüyordu. Müşteri eve gönderilmesi en zor olanlardandı. Kadın, Büyük Kitabe Ustası'nın Kalfası, Punt Toprakları'ndaki en etkili isimlerden biriydi. Kentin gelişmesini sağlayan papirüs tomarlarından meydana gelen Koleksiyon'u o idare ederdi.

Müşteri uzaklaşır uzaklaşmaz Gwendaline, "Gitti!" dedi içini çekerek. "Ah, ama ne kadar tatlı, öyle değil mi?"

"Ne yazık ki her seferinde seni lafa tutmaktan vazgeçmiyor!"

"Sana ne dememi istersin? Biz böyle anlaşıyoruz! Burada ikimiz de kendimizi mutlu hissediyoruz ve biraz kafamızı dağıtıyoruz, hepsi bu!"

Anlaşıldı, diye düşündü Manfred. *Şimdi benden gitmemi veya eve dönmemi ya da kadınsal saçmalıklarından birini isteyecek.*

Nehir incilerini bir dolaba kaldırıp göz alabildiğine uzanan çöle baktı. Derken gökyüzünde yaklaşan siyah bir nokta olduğunu fark etti ve ne olduğunu anlayana kadar bakmayı sürdürdü. Uçan bir gemiye benziyordu. Simsiyah yelkenleri vardı.

"Hey, Gwen..." diye seslendi Manfred. "Gel de şuna bir bak."

* * *

Nestor, fırtına gemisinin yere inmesini bekleyemeyecek kadar sabırsızdı. Tırabzana çıkıp aşağı atladı ve onları karşılamaya gelen mutlu çocuklardan güç bela sıyrılıp, Pandora'nın gemisine hayran hayran bakan insan kümesinin arasından geçti.

Saray'ın yüksek duvarlarını görür görmez kalbi deliler gibi atmaya başladı. Penelope'nin orada olması mümkün müydü?

Bu kadar kolay olabilir miydi?

Julia'nın varsayımının doğru olup olmadığını anlamak için kaybedecek hiçbir şeyleri yoktu. Spencer haydudu kıza, Kilmore Koyu'nun haritasını kendisine vermesi için Penelope'yi Punt Toprakları'na getirdiğini söylemişti. Aynı haritayı Jason ve Rick yıllar sonra bulmuşlar fakat Oblivia onu ellerinden almış ve böylece yeni bir macera başlamıştı.

Spencer, Koleksiyon'un salonlarından birini ateşe vererek Penelope'yi öldürdüğünü söylemişti. Julia'yı beyninden vurulmuşa döndüren tam da bu yangın hikayesiydi. Rick ve Jason birkaç sene evvel Unutulmuş Eski Haritalar Dükkanı'nın sahibinden bu yangın hikayesini dinlemişlerdi. Dükkan sahibi bu yangından kendisini sorumlu tutuyordu. Öğrendikleri şeylerden biri de o yangında Büyük Kitabe Ustası'nın kalfasının hafızasını kaybettiğiydi.

Ve işte Julia'nın fark ettiği şey buydu.

Rick'e göre Argo Villası'ndaki balıkçı heykeli (ki bu heykel Penelope model alınarak yapılmıştı) tuhaf bir şekilde Büyük Kitabe Ustası'nın kalfasına benziyordu. Ve eğer o kadın hafızasını kaybettiyse... Öyleyse belki de adının Penelope olduğunu

ve eve dönmesi gerektiğini hatırlayamıyordu.

Beni de hatırlamıyor olabilir, diye düşündü ihtiyar bahçıvan, belki birinci defa. Ne önemi vardı ki? Penelope'yi bir kez daha görebilecekse, varsın hatırlamasındı.

Topallayarak Saray'ın kapısına doğru yürüdü. Burayı çok iyi hatırlıyordu. Zamanında kendisi de buraya kalfa olarak kayıt yaptırmış ve Koleksiyon'a sayısız papirüs tomarı ve levha bağışlamıştı.

Burada onu herkes eski ismiyle tanıyordu: Ulysses Moore. Metis'in kaptanı. Metis artık olmadığına göre bu unvanı taşımaya devam edip etmeyeceğini düşündü.

Önce Büyük Kitabe Ustası'yla görüşme talebinde bulunmayı ve ona kalfası hakkındaki durumu açıklamayı uygun gördü. Fakat daha Koleksiyon'un girişine bile ulaşmamıştı.

Ulysses Moore, Pandora'nın gemisine doğru koşan çocukların doldurduğu rıhtımdan birkaç adım uzaklaşmıştı ki durdu. Çok ani bir hareketti bu. Sanki karısının varlığını hissetmişti.

Yüzünü ana yola çevirdi.

Ve Penelope'yi gördü. Birkaç adım ötesindeydi. O da herkesin baktığı tarafa bakıyordu: gökyüzünden inen siyah yelkenli katamarana.

Ulysses Moore, dili tutulmuşçasına ellerini ağzına götürdü. Gözyaşları yanaklarından aşağı aktı. Ama tek kelime edemedi. Kımıldayamadı bile. Bir şey yapacak gücü yoktu.

Aradan on yıl geçmişti.

Ve karısı hâlâ hatırladığı gibiydi.

Penelope.

Zaman, kadının yüzüne narin kırışıklar çizmişti. Açık renk saçları şimdi bembeyaz bir hale gibi tatlılıkla omuzlarına dökülüyordu. Üzerinde, sıcak çöl rüzgarıyla uçuşan beyaz ketenden bir elbise vardı.

Onu yeniden bulduğuna inanamıyordu. Yaşadığı mutluluğun kendisini bu kadar kötü hissettirmesine şaşırdı.

Ona ne söylemesi gerekiyordu? Kendini nasıl tanıtsaydı? Penelope kendisini tanımazsa ne yapacaktı?

Bilmiyordu.

Elini cebine sokup sekizgen bir müzik kutusu çıkardı.

Kutuyu nazikçe açtı ve bıraktı ki, daha önce Argo Villası'ndaki uzun geceler boyunca birçok defa birlikte dinledikleri müzik kendi adına konuşsun.

Penelope önce müziği duymadı.

Bağırıp çağıran çok fazla insan, çok fazla karmaşa vardı. Ama sonra aniden başını çevirdi, etrafına bakındı ve yüzünde şaşkın bir ifade belirdi.

Gözleriyle müziği izledi ve elinde küçük bir müzik kutusu tutan o adamı gördü.

O müzik kutusu.

O adam.

O gözler.

Penelope gülümsedi.
"Ulysses," diye fısıldadı.
"Penelope," diye cevap verdi adam.
Ve o anda dünyanın bütün kokuları o çölde toplandı.

Penelope

Sonsuza kadar devam eden bir şey varsa,
o da insanın hafızasında topladıklarıdır.
Ve ben çok fazla şey topladım. Karım olmadan,
sonrasında da onun yarattığı boşluk olmadan hiçbir şey başlayamazdı.
Ve gene hiçbir şey sona eremezdi.

Bölüm 29
ARKADAŞLARIN KAPILARI

Ne diyorduk... Hah, neredeyse bütün kasaba halkı cenaze törenine gelmişti. Bir nedenle hiç ortada görünmemiş olanlar bile.

Peter Dedalus vardı ve tabii Covenantlar da, dördü birden. İki Banner ve Flint kuzenlerin üçü de gelmişti. Küçük Flint hemen Julia'nın arkasındaki sandalyeye oturmuştu. Bayan Biggles, Müdür Marriet ve Homer & Homer'dan Bay Homer da vardı. Bay Zafon kilisenin sağ tarafındaki en arka sırada oturuyordu. Sol taraftaki en arka sıraya ise balıkçılar dizilmişlerdi. Daha ön sıralarda itfaiye erleri, pastanesinde çalışan bütün aşçılarıyla birlikte Bayan Tombul Tatlıcı, öğretmenler ve belediye meclisi üyeleri göze çarpıyordu. Leonard ve Calypso her biri birer tekerlekli sandalye iterek kiliseye girmişlerdi. Bir tanesinde kitapçının

yüz yaşındaki annesi Ifigenia oturuyordu, ötekisinde ise Bayan Bowen. Kundakçıların adına cenazeye Malarius Voynich ve Makasçı Kardeşler katılmıştı. Ve tabii birkaç yıl önce günlüklerin bulunduğu sandığın teslim edildiği ve artık sona ulaşmış bu hikayenin anlatılmasının istendiği çevirmen vardı. Aynı sebeple cenazeye Bay ve Bayan Moore da beraber katılıyorlardı.

Kolu alçıda olan Peder Phoenix ölçülü ve duygusal bir seremoni hazırlamıştı. Gömülecek bir beden olmamasına rağmen bu sefer değişiklik olsun diye, ortaya boş bir tabut konulmuştu. Cenazelerde alışılagelmiş çiçeklerden de çok fazla yoktu. Seremoni sona erdikten sonra insanlar güneşin altında masmavi denize karşı sohbet edebilmek için dışarı çıktılar. Birbirlerine destek olmak için cenazesi düzenlenen kişiyle alakalı komik hatıralarını ve küçük hikayelerini anlattılar. Ne de olsa iyisiyle kötüsüyle Kilmore Koyu'nda herkes birbirini tanırdı.

Fred Ayaktauyur cenazeye geç geldi. Seremoninin sona erdiğini görünce toplaşmış insanların arasına karışıp konuşmalarını dinlemeye başladı. Fakat neden bahsedildiğini tam olarak anlayamayınca araya girmeye karar verdi. "Acaba lokomotifine ne olacak?" diye sordu. "Veya tren istasyonuna?"

İnsanlar susup utanmışçasına adamın yüzüne baktılar. Sonra bunu Fred Ayaktauyur'un her zamanki kalın kafalığına verip ona sordular: "İyi de sen kimin cenazesine geldiğini sanıyorsun Fred?"

Kara Volkan'ın. Başka kimin olacak ki? diye düşündü adam içinden.

Fakat cevap vermek için ağzını açmıştı ki, insanlar onun yanıldığını anlayıp bunun öğretmen Stella'nın cenazesi olduğunu söylediler.

İlk önce Fred kulaklarına inanamadı. Öğretmen Stella sahiden ölmüş müydü? Ama nasıl? Ve kaç yaşındaydı? Fakat kimse bu sorulara tam olarak cevap veremiyordu.

Güneş, deniz fenerinin bulunduğu burnun ardından gözden kayboluncaya dek, hoşça sohbet ederek insanların arasında dolaştı. Öğretmen Stella'nın kayboluşunun getirdiği hüzün, insanların kendi içlerinde taşıdıkları ve ancak bu şekilde dayanabildikleri daha küçük hüzünlere bölünmüştü.

Sahilde günbatımını izlerken oradan geçmekte olan Leonard Minaxo'nun kendisine seslendiğini duydu: "Hey Fred! Bizimle gelmek ister misin?"

Fred başıyla onayladı. Evet, isterdi.

Makasçı Kardeşler'in ırgat gibi çalışmaktan canları çıkmıştı.

Bunun asil bir iş olacağını kim söylemişti ki? diye bağırmıştı kıvırcık saçlı.

Hayatı boyunca tek bir gün bile çalışmamış biri söylemiş olmalı! diye cevap vermişti sarışın.

Ve böyle dedikten sonra Kaptan Spencer'ın tropikal adasının kumlarına uzanmışlardı. Bu ıssız ada onlar için gerçek bir cennetti: Sessizdi, güneş ve deniz vardı. Göz alabildiğine uzanan bir deniz. Yanlarında güneş ışığıyla şarj olan bir buzdolabı dolusu teneke kutuda soğuk çay getirmişlerdi. Biraz kafa yor-

duktan sonra adada bir süre daha kalmaya karar vermişlerdi. Kendilerine yetecek kadar içecekleri vardı. Acil bir durumda onlara, yanlarında getirdikleri sıfır frekansına ayarlı radyoyla ulaşabilirlerdi.

Onların adına Bay Bloom gidip Kaptan Spencer'ın yıllar önce canına okuduğu, İspanya'da, Pirenelerin arasında saklı küçük bir hayali ülkede bulunan Zaman Kapısı'nı getirmeyi kabul etmişti. Aynı anda Kilmore Koyu'nda Tommaso Ranieri Strambi (o da annesiyle babasını arayıp iyi olduğunu haber vermişti) ve Peter Dedalus, Kara'nın ardında bıraktığı notları ve resimleri, bunların yanı sıra Morice Moreau'nun hezeyanlarının ürünüymüş gibi duran fotoğrafları yorumlama gibi zor bir işe gömülmüşlerdi. Sonuç olarak hepsi, Zaman Kapıları'nın yapımına dair gereken her şeyi toplamanın ne kadar kolay olduğunu gördüklerinde bir hayli şaşırmışlardı. Gerekenler şunlardı: Jason'ın Labirent'ten getirdiği taşları, Argo Villası'nın bahçesindeki kökleri rüzgarda dalgalanan ağacın kerestesi ve Spencer'ın üzerlerine attığı top güllelerinden biri. Geriye bir tek, kapıların yeni kurucularının ortaya dökmeleri gereken hayal güçleri kalıyordu. Bu karışıma bir kaşık da umut kattılar mıydı, gerçekten başarmış olacaklardı.

Öğretmen Stella'nın cenazesinin olduğu akşam küçük bir topluluk, Calypso'nun adı "Denizden Dönmüş İyi Kitaplar" olacak gelecekteki yeni kitabevinin arsasında buluştular.

"Hey Fred!"

"Ne var ne yok, dostum?"

Fred, Covenant ikizlerinin ellerini sıktı ve onlara kulaktan kulağa dolaşan bu dedikodunun doğru olup olmadığını sordu. Gerçekten de kasabadan ayrılacaklar mıydı?

Nestor ve karısı hemen konuyu değiştirdiler.

Peter kafasına gazete kağıdından bir şapka takmıştı ve elinde yıldız şeklinde flamalar vardı. Fred adamın halini gördüğünde öğretmen Stella'nın cenazesinin ardından kutlama yapmanın gerçekten ayıp bir şey olduğunu düşündüyse de, hiçbir şey söylemedi.

"Ve işte size yeni anahtarı takdim ediyorum..." dedi Peter, cebinden tutma yeri keçi şeklinde bir anahtar çıkararak. "Morice Moreau tarafından çizildi, Tommaso Ranieri Strambi tarafından seçildi."

Bir alkış koptu.

"Bundan emin misiniz?" diye sordu Jason anahtarı teslim alırken. "Biri bunu son kez denediğinde neredeyse tüm kasabayı sular basmıştı!"

"Eminiz!" diye cevap verdi ötekiler, hep bir ağızdan.

Fakat Fred o kadar da emin olmadığı için bir adım geriledi.

Jason Covenant keçili anahtarı kilide sokup çevirdi, sonra kapıyı yavaşça açtı. "İşe yarıyor gibi..." diye mırıldandı. "Gideyim mi?"

Bir saniye sonra gözden kaybolmuştu. Onu sırasıyla Julia, Rick ve ötekiler izledi.

Kapıdan son geçen kişi Leonard Minaxo'ydu. "Fred, yoksa sen gelmiyor musun?" diye sordu.

Ve sonunda Fred de kapıdan geçti.

* * *

"Tam zamanında!" diye bağırdı Kara Volkan, hepsi öteki tarafa geçer geçmez. "Bir daha hiç kutlama yapamayacağız zannediyordum!"

"İyi de sen ölmedin mi?" diye bağırdı Fred. Onu görür görmez afallamıştı.

"Sana ölmüş gibi mi görünüyorum?" diye homurdandı Kara.

"Hayır, ama... aslını istersen sende tuhaf bir şeyler var."

Emekli makinist elini yüzüne götürdü. Fred ancak o zaman neyin farklı olduğunu anladı.

"Sakalını kesmişsin!"

"Aynen!" diye bağırdı Kara Volkan. "Beni yirmi yaş genç gösteriyor mu, göstermiyor mu?"

Adam öyle bir kahkaha patlaması yaşadı ki öksürmeye başladı. Üstüne iki büklüm oldu. Fred onun yardımına, bir ceylan gibi hareket eden çok güzel bir kadının koştuğunu gördü. Kadın bu tuhaf ülkenin yemyeşil bitki örtüsünün üzerinde çıplak ayak yürüyordu.

Eski demiryolu memurunun, Ölen Ülke Arcadia'daki kutlamanın ilerleyen saatlerinde açıkladığı üzere işin asıl güzel tarafı, ülkenin ismine tezat oluşturacak şekilde burada bütün hastalıkların iyileşiyor olmasıydı. Yaralar da kapanıyordu. Burası tek kelimeyle nekahet dönemini geçirecek en uygun yerdi. Ve belki de aynı nedenle Bayan Bowen de buraya getirilecekti.

"Sağ olun, var olun..." dedi Kara, misafirlerine. Kendini yanındaki güzeller güzeli kadının sıcak kollarına teslim etmişti.

Fred kadının adının Sonuncu olduğunu öğrenmişti. Bundan daha uygun bir isim düşünemiyordu, çünkü çocuklar Zaman Kapısı'nı açtıklarında kadının gerçekten de bu ülkenin sonuncu sakini olduğunu görmüştü.

"Hepinizin buraya kadar gelmesi çok güzel," diye ekledi emekli makinist. "Yaptığınız işten dolayı hepinize teker teker teşekkür ederim. Ama en çok da Tommaso'nun resimlerine, Peter'in hünerli ellerine, Calypso'nun önerilerine ve naçizane bendenizin parlak içgüdülerine... Bunlar sayesinde bir Zaman Kapısı, olması gerektiği gibi çalışıyor!"

Hepsi pişmiş topraktan kaplarını havaya kaldırdılar.

"Yaşa!"

"Arcadia'nın sağlığına!"

"Ya ya ya! Şa şa şa! Arcadia çok yaşa!"

Kutlamanın sonunda Kara derin bir nefes alıp otlara uzanmaya gitti. Sağlığına yeniden kavuşuyordu, evet, ama iyileşmesi için hâlâ vakit vardı.

"Doğrusunu isterseniz kendimi korumak için kıyafetlerimin altına yastık koymuştum..." diye mırıldandı yüzünü ekşiterek.

Ama insan olacakları önceden tahmin edemezdi.

Özellikle de ötekiler için zaman kazanmak amacıyla girdiği bir düellodaysa.

Özellikle de öz evladının gözlerinin önünde can veriyorsa.

"Kim bilir..." diye mırıldandı kederle. "Belki bu sefer de kıl payı kurtulmuştur."

Bölüm 30
AYRILIŞLAR

Londra'daki evinde Malarius Voynich taşınmak için bavullarını hazırlamıştı ve ofisinde dolaşarak eski hayatına dair neleri götüreceğine, neleri Frognal Lane'de bırakacağına karar vermeye çalışıyordu. Aslına bakılırsa fazla bir şey yoktu.

Yazı masasının üstündeki paketi görünce şaşırdı. Kilmore Koyu'nda maymunlarla savaştığı o gecenin ardından günler geçmişti. Neredeyse unutacaktı. Pakete büyük bir dikkatle baktı ve sonunda yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Demek ki bu yüzden yardım çağırısına cevap gelmedi!"

Ellerinin arasında tuttuğu paketin üzeri pullar, yırtıklar ve elle yazılmış notlarla doluydu. Özellikle *Hayallerin Yankıları* adlı bir ismin altındaki notta şöyle yazıyordu: *ADRES BULUNAMADI.*

Ve bir sonrakinde: *GÖNDERİCİYE GERİ VERİLECEK.*

Anlaşıldığı kadarıyla postanedeyken paketleri karıştırmıştı: Romanının el yazmasını hayali yerlere, öğretmen Stella'nın tahliye talebi ve yardım çağrısını da gerçek dünyaya göndermişti. Bu her şeyi açıklıyordu, çünkü bir tahliye işlemi gerçekleşmemişti. Bu durumda kıymetli el yazması da sonsuza kadar kaybolmuştu.

Malarius Voynich pencereye yaklaştı. Uzun uzun dışarıyı seyretti ve kendi kendine bu çok iyi tanıdığı manzarayı özleyip özlemeyeceğini sordu.

Daha birkaç ay önce bir keşifte bulunmuş ve öfkesi tüm Kundakçılar Kulübü'nü kötü etkilemişti. Bu yüzden gülümsedi. Ellerini sırtında birleştirip yeniden öğretmen Stella'nın paketine baktı.

"Sabır..." dedi kendi paketini düşünerek. "Henüz bir şey kaybetmiş değilim."

Yazı masasına dönüp M harfiyle işaretlenmiş çekmeceden bir makas aldı. Sonra büyük bir özenle kendisinin yaptığı kutuyu açtı. Kapağını kaldırıp öğretmen Stella'nın mektubunu çıkardı.

Başkasının özeline girdiğini hissediyordu ama kendi kendine son kez böyle bir şey yaptığını söyledi.

Hayali Yerler Meclisi'nin sevgili üyeleri, diye başlıyordu mektup.

Münasebetsiz bir rüzgar peçeli şapkasını uçurunca öğretmen Stella bağırdı: "Ah!"

Nazik bir beyefendi koşup şapkayı yakaladı ve zarifçe öne doğru eğilerek onu kadına geri verdi.

"Çok teşekkürler, Bay..."

Adam eski moda bir davranışla cebinden bir kartvizit çıkarıp kadının önünde ayakta durdu.

"*Bay Allister Thorpe...*" diye okudu öğretmen Stella. "Gerçek bir şövalyesiniz."

"Feribotu mu bekliyorsunuz?" diye sordu yaşlı beyefendi.

Öğretmen Stella daha yakından bakarak adamı tartmaya çalıştı: Zarif bir şekilde giyinmiş, saçlarını briyantinle arkaya yatırmıştı. Çocuksu ve zengin bir görüntü çiziyordu. "Evet," diye cevap verdi önlerinde uzanan kobalt mavisi denize bakarak. Sahildeki palmiyeler arkalarında yana yatmışlardı.

"Baleari'ye ilk gelişiniz mi?" diye devam etti adam.

"İnkar edilemez bir şekilde ilk gelişim Bay Thorpe... Tatile çıktım. O kadar heyecanlıyım ki!"

"Lütfen bana Allister deyin."

"Nasıl isterseniz Allister." Yaşlı kadın gülümsedi. Her şeye rağmen bazı şeyler hiç değişmiyordu. "Sizin de mi ilk gelişiniz?"

"Ben mi? Hayır. Aslına bakarsanız değil. Daha önce birkaç defa gelmiştim."

"Öyle mi?" Öğretmen Stella kıkırdadı. "Öyleyse bana rehberlik etmeye ne dersiniz? Diyebilirim ki... uzun zamandır seyahat etmedim..."

"Zevkle." Bay Thorpe gülümsedi. Rıhtımın hemen dışındaki feribotu işaret etti. "Bavullarınıza yardım edebilir miyim?"

"Ah, lütfen ama fazla bavulum yok." Bu cevabın adamı şaşırttığını görünce ekledi: "Anlarsınız ya, hafif seyahat etmeyi severim."

"İnanılmaz," diye cevap verdi yaşlı beyefendi.

"Benim yaşımdaki hanımefendiler bile bazen insanları şaşırtabiliyorlar."

Bu cevaptan hoşlanan Bay Thorpe tekrar güldü. Durup martıların bağırışları arasında dumanını tüttüre tüttüre yaklaşan feribotu izlediler.

Feribota çıkma vakti geldiğinde, "Ne işle meşgul olduğunuzu sorabilir miyim... Allister?"dedi Bayan Stella.

"Ben mi? Ah... inşaat işi. Ben bir müteahhidim."

"Bakın şu işe!" diye çınladı Bayan Stella'nın sesi. "Bir müteahhit! Bir mahzuru yoksa neler inşa ettiğinizi sorabilir miyim?"

"Evler. Evler inşa ediyorum."

Öğretmen Stella, Bay Thorpe'un koluna girdi. "Ne düşünüyorum biliyor musunuz Allister? Sizle ben çok iyi anlaşacağız..."

Bölüm 31
SON VEDA

Ve böylece birbiri ardına eşyalar ve insanlar farklı yönlere dağıldılar.

Spencer'ın topları evlerin çoğuna zarar vermişti. Üç tanesi onarılmaz haldeydi. Fakat ev sahipleri komşuları ve kasaba yöneticileriyle anlaşıp hep beraber büyük bir onarım kurumu kurdular ve mevsim sona ermeden evvel en azından en temel ihtiyaçları düzeltmeye çalıştılar.

Bu işi yordamına göre halletmek için önce eski fotoğraflara baktılar ve yıkılmış binaları en küçük ayrıntısına varıncaya kadar eskisine benzeterek yeniden inşa ettiler.

Herkesin arı gibi çalıştığı o günlerde büyük Flint ve ortanca Flint, şantiye iskelesi kurmaya ve duvar işlerine karşı gerçek ve

tam bir yetenekleri olduğunu fark ettiler. Bu olaylardan uzun süre sonra bile onlar hâlâ inşaat işindeler. En küçük kuzenleri ise bürokratik meselelerle ilgilenmeyi, ofiste bir iş adamı veya kendi deyimiyle "amir" gibi oturmayı tercih edecekti. Zor bir karar alması gerektiğinde uğurlu parasını havaya attı. Kendine üstü açılabilir bir araba aldı ve deniz aşırı ülkelere uzun yolculuklar yaptı. Arada bir Londra'ya da uğruyor ama Kilmore Koyu'nda yaşamaya devam etti.

Anita Bloom'a gelecek olursak: Anne ve babasına yeniden kavuştu ve bir daha kaçmayacağına dair onlara söz verdi. Tabii sözünde durmayacağını biliyordu. Jason'la görüşmeye devam etti ve birkaç sene sonra onların hikayesi yepyeni maceralara yelken açtı.

Peter Dedalus, Aynalar Evi'ni onardı, hemen ardından da kasabanın ana caddesindeki saatçi dükkanını yeniden açtı. Bir süre bilgisayarlarla meşgul oldu fakat kısa zaman sonra bıraktı. Sonuçta kasabada internet bağlantısı bulmak imkansız denecek kadar zordu ve sadece radyonun sıfır frekansını kullanabiliyordu.

Hiç evlenmedi. Fakat dedikodulara göre dönen evinde her sene büyük bir parti veriyor ve kasabadan birkaç dostunun yanı sıra uzak diyarlardan gelen misafirlerini ağırlıyordu.

Ulysses Moore günlüklerinin çevirmeni, hikayenin karanlıkta kalan taraflarını aydınlatmak için bir süre daha karı koca Moo-

relarla kaldı ve Argo Villası'nın onarımında onlara yardım etti.

İki ay yan yana çalışıp didindiler, yedikleri yemek ayrı gitmedi. Sonunda çevirmen artık ayrılık zamanının gelip çattığına karar verdi. Orada kaldığı haftalar boyunca Ulysses Moore çok uyumlu davranmıştı. Gene de arada sırada adamın verdiği cevapları çözmek zor oluyordu. Mesela hayvanların bu hikayedeki yeri (özellikle de maymunların) neydi? Kayalığın tepesindeki evden ayrıldığında ihtiyar bahçıvanın sonunda gülümsediğini görmek çevirmeni mutlu etmişti. Gene de onun eski karakterini daha çok seviyordu; hani şu, çok sevdiği kulesinin yıkıldığını ve Metis'in gittiğini öğrendiğinde ortaya çıkan öfkeli ve huysuz Ulysses'i.

"Şimdi ne yapmayı düşünüyorsunuz?" diye sordu Kilmore Koyu'ndan bir daha geri dönmemecesine ayrılmadan önce. "Her şeyi eski haline sokup yeniden yolculuklara başlayacak mısınız?"

"Ya siz Bay*," diye sordu Ulysses Moore. "Yazmaya devam etmeyi düşünüyor musunuz?"

O günlerden birinde çocuklar Kilmore Koyu'nu yeniden hayali yerler Meclis'ine yazdırmak için yanlarına Hayali Topoğrafyalar ofisinin istediği belgeleri alarak Labirent'e döndüler. Aşağıda daha güvende olacağını düşündükleri İlk Anahtarı oraya teslim ettiler ve Ulysses Moore tarafından imzalanmış kitapları da kasabanın varlığının bilimsel dokümanı, yani ölümsüzlüğünün kanıtı olarak sundular. Meclis'te kendilerini temsil edecek

bir temsilci seçmeleri gerekiyordu. Onlar da oybirliğiyle aralarındaki en becerikli kişiyi, Kilmore Koyu'nun en sevilen sakinini seçtiler: Seçilen kişi hiç kuşkusuz Rick Banner'dı ki kendisi geri dönüş yolu boyunca bu konuda yakınıp durmaktan eksik kalmadı.

Burada anlatılanlardan sekiz ay sonra Bayan Viviana Voynich, Notting Hill mahallesindeki kaldırımda hızlı adımlarla yürüyordu. Aniden kitapçının vitrininde bir şey gözüne çarptı.

Bayılacak gibi oldu.

Eğer yanında arayabileceği bir numara olsaydı, mutlaka arardı.

Vitrindeki rafları baştan aşağı dolduran kitap Marius Voynich'in *Kalp Söz Dinlemez* adlı eseriydi.

Viviana bayılmamak için kapıya tutunarak kitapçıya girdi. Kitabın bir kopyasını almak için çırpınan insan kalabalığının etrafından dolaşması gerekti. Sonunda kitaplardan birini ele geçirmeyi başardı. Bir köşeye çekildi ve elleri titreyerek kapağını açtı.

Sayfaları çevirerek kitabın adandığı kişinin isminin yazıp yazmadığına baktı. Ama onunkisi boşuna bir umuttu. Kitabın ilk sayfasında sadece kısa ve öz bir açılış cümlesi vardı: "*Bu kitap hayal ürünüdür.*"

"Hayal ürünü mü?" diye sordu Viviana Voynich, yüksek sesle. "Marius'un hayallerle ne işi var?"

"Doğru!" diye açıkladı yanında duran hanımefendi. Elinde kitabın üç kopyasını tutuyordu. "Fakat o kadar güzel bir aşk

hikayesi anlatıyor ki!"

Aşk hikayesi mi? diye düşündü Viviana. Giderek daha fazla şaşırıyordu. *Marius mu yazmış?*

Otobiyografi kısmında, yazarın Cornwall'un adı bilinmeyen bir kasabasında yaşadığı, huzur dolu günlerini yazmakla ve bahçe işleriyle uğraşmakla geçirdiği söyleniyordu.

Erkek kardeşini şakayıkları sularken hayal eden Viviana Voynich her şeye rağmen bir kahkaha patlattı.

Bir kopya satın aldı.

İndirimde olup olmadığını sordu.

Aynı yılın Noel'inde Tommaso Ranieri Strambi'nin Venedik'teki evine bir büyüteç, devasa bir ansiklopedi, bir kaşif şapkası ve içinde bir anda ortadan kaybolan İngiliz bir tahnit ustasının alet edevatlarıyla dolu büyük bir bavul gönderildi. Adamın varisi olmadığı için ona ait olan her şey oğlanın malı olacaktı. Tabii bunlara gönderilmesi zor olan içleri doldurulmuş hayvanlar dahil değildi. Tebrik kartının ve adresin yanındaki posta pullarının Calypso'nun postanesine ait olduğu su götürmez bir gerçekti.

O Noel'den tezi yok Tommaso gelecekte bir doğa bilimcisi olarak kariyer yapmayı ciddi ciddi düşünmeye başladı.

İleride hayvanların en iyi dostu olacaktı.

Bu hikayenin öteki bütün karakterleri önceden nasıl yaşıyorlarsa hayatlarına öyle devam ettiler. Bir daha asla yolda yürürken

arkalarına bakıp şemsiyeli ve melon şapkalı bir adam görmekten korkmadılar.

Bölüm 32
CEREYAN

Salonun ortasında tamamen hareketsiz duran Jason, dinliyordu. Havada uzaktaki sesleri yakma taşıyan tuhaf bir cereyan vardı. Mobilyaların gıcırdamasını, rüzgarın çıkardığı ıslık sesini, hayvanların toynak seslerini... Bütün hafta boyunca, bu cereyan ne zaman tekrarlansa, Jason, Mooreların evindeki mobilyalarına hayat bahşedildiğini düşünmüştü: Odayı terk ettiğiniz anda mobilyalar bir milimetre kadar yer değiştiriyor olmalılardı. Sadece bir milimetre, daha fazla değil ki, yaşayanlar için bir sürpriz olmasın.

Ama bu sefer farklıydı. Bu ses, yer değiştiren bir mobilyaya ait olamazdı, ne de çatıya yuva yapan kargaya veya sarmaşığın dallarına, bodrumdaki farelere... Hayır.

Bu sefer gerçekten bir ses duymuştu: üst katta dolaşan ayak sesleri. Durup dinledi ve ayak sesleri tekrarlandı.

Jason tedirgince dudaklarını sıktı. "Demek yukarıdasın..." diye mırıldandı ortalarda görünmeyen esrarengiz düşmanına. Sanki aralarında sadece ikisinin bildiği bir mücadele vardı.

Nasıl oluyordu da ailede kendisi hariç herkes bu görünmez düşmanın varlığından habersizdi? Babasının, annesinin, kız kardeşinin bu kocaman evde kendilerinden başka birinin daha yaşadığını anlamaması nasıl mümkün oluyordu?

Jason onu hemen fark etmişti. Daha ilk gün, valizleri avludan içeri taşırken anlamıştı.

Londra'daki bu eski bina her santimetrekaresinin keşfedilmesi için fazlaca büyük bir yapıydı. Odalarla, sırlarla, etkileyici objeler ve gizemlerle dolu bir evdi.

İlk defa durup baktığında sanki ev de ona bakmış ve fısıldamıştı: "Hiçbir şey göründüğü gibi değil. Sırlarımı ortaya çıkar Jason."

Ve o da kabul etmişti.

Açık pencerelerden dolan cereyanla sarmalanan Jason birinci katın duvarlarına asılı tablolara baktı. Babası bu tuvale yapılmış eski tabloları daha neşeli bir şeylerle, mesela manzara resimleriyle değiştirmeyi önermişti. Fakat Jason ve kız kardeşi bu fikre karşı çıkmışlardı. Bu tablolar Hayali Gezginler Kulübü'nden ve Kundakçılardan geriye kalan tek eserlerdi. Bulundukları yerde asılı kalmayı hak ediyorlardı.

Derin düşüncelere dalıp kanepelerin ve boş masaların arasında yürüdü. Anita'yı, kız sinirlenmeye başlamadan ve onu bir başkası, mesela Tommi için terk etmeden önce araması gerekiyordu. Venedikli oğlanın hâlâ Anita'yı öpmeyi düşündüğünden adı kadar emindi. Üstüne üstlük bir de liseye giriş sınavlarına hazırlanmalıydı. Gene de şu anda bu iki şeyi de yapmaya hiç niyeti yoktu.

En azından o gün değil.

"Jason!" diye bağırdı kız kardeşi. "Geç kaldık!"

Londra'ya döndüklerinden beri kız her gün başka bir elbise giyiyordu. Jason ona gülümseyip araştırmasına son verdi. Her şey yerinde gibi görünüyordu. İçecekler masanın üstündeydi, kağıtlar, haritalar, raflara dizilmesi gereken kutularca kitap...

"Kayıt defteri hazır mı?" diye sordu Julia.

"Evet. Galiba hazır," diye cevap verdi oğlan.

Yan yana salonun kapısında durup yeni taşındıkları Mooreların eski evlerinin birinci katında bulunan Hayali Gezginler Kulübü'ne son bir kez daha baktılar.

"Artık gitsek mi?" diye önerdi Jason.

Kapıyı açmak için uzanmışlardı ki, kendi başına aralandı.

"Julia Hanım... Jason Bey..." Pires hafifçe öne eğilerek selam verdi. "Misafirleriniz gelmeye başladılar."

"Muhteşem," diye karşılık verdi Julia.

Covenant ikizleri paldır küldür merdiveni inip evin kapısını açtılar.

Ötekiler dışarıda bekliyordu.

Jason kalbinin gururla attığını hissetti. Neredeyse hepsini tanıyordu ama arada sırada daha önce hiç görmediği yüzler de gözüne takılıyordu. "Hoş geldiniz!" dedi kollarını açarak. "Hayali Gezginler Kulübü'nün açılışına hoş geldiniz!"

Güneş bembeyaz bulutlarla çerçevelenmiş gökyüzünden yağarak bahçeyi dolduruyordu. Uzaklarda bir yerde tıngır mıngır giden bir tramvayın çıngırağı öttü.

Covenant kardeşler kenara çekilip ilk misafirlerinin ellerini sıkarak onları merdiveni çıkmaya ve kulübün salonundaki yerlerini almaya davet ettiler.

Sıra Rick'e geldiğinde Julia onu uzun uzun öptü. Oğlan utancından kıpkırmızı olmuştu.

"Bu iş böyle yapılır..." dedi Anita, Jason'ı azarlayarak. Fakat Bay Covenant kızları bekletecek türde bir erkek değildi. Dudaklarını kızın dudaklarına yapıştırıp onu büyük bir tutkuyla öptü.

Bazıları arabayla geldiler, bazıları yürüyerek. Evin girişinde birkaç saniyeliğine yalnız kaldıklarında Jason kız kardeşine döndü. "Gökyüzü ufka değdiği yerde neden beyazlaşır, biliyor musun?"

"Hayır, ya sen?" diye karşılık verdi Julia.

"Hayır," dedi Jason. "Ama o gökyüzünü çok özlüyorum."

"Belki de beyaza dönüşmesinin sebebi biz ona baktığımızda... öteki tarafta nasıl devam ettiğini hayal edebilelim diyedir," diye cevap verdi Julia kapıyı kaparken.

Sevgili okuyucular,

Jason, Julia, Rick ve onlarla birlikte Hayali Gezginler Kulübü'nü yeniden kuran dostlarının hikayesi, biraz başladığı gibi sona eriyor.

Bilmeme izin verildiği kadarıyla kulüp hâlâ açık ve hayali yerlere düzenledikleri yolculuklara yenilerini ekliyor. Covenant ikizlerinin ve arkadaşlarının faaliyetleri, kayıt numaralarına varıncaya kadar hâlâ aynı.

Kulübün üyelerine belirli aralıklarla haberlerin yazılı olduğu ve gidip görecekleri hayali yerlerin tanıtıldığı, izini sürecekleri ipuçlarının ve bilgi edinilmesi gereken hayali kahramanların adlarının verildiği bir gazete gönderiliyor. Gazete, posta aracılığıyla alıcılara ulaştırılıyor. Elbette pullarında Kilmore Koyu'nun ismi yazıyor. Öğretmen Stella'nın kayboluşunun bize öğrettiği dersi unutmamalıyız: Zor durumlarda eskisi gibi çalışan tek şey postadır.

Bu uzun serüveni sona erdirmeden önce eğer gizemlerden, keşiflerden hoşlanıyorsanız ve biraz da cesaretliyseniz size bu kulübü şiddetle tavsiye ediyorum. İzin verin şimdi tropiklerdeki uzun tatillerinden dönüp ayaklarının tozuyla kulübe yazılan Makasçı Kardeşler'in özlü sözlerinden birini kullanayım: "Başkalarının okuyamadığı şeyleri okuyabiliyor musunuz? Arkadaşlarınız can sıkıntısından patlarken siz yazı yazıp resim mi çiziyorsunuz? Başkalarının görmediği şeyleri görüp fotoğrafını mı çekiyorsunuz? Veya cevabı olmayan sorular kafanızın içinde dört mü dönüyor? Bu sorulara cevabınız evetse, Hayali Gezginler Kulübü tam size göre bir yer."

Öyleyse ne duruyorsunuz? Burası, hayali oldukları ölçüde ölümsüz de olan ülkeler ve insanlar hakkında bir iki çift laf edebilmek için en doğru yer olabilir.

Belki de bu mudur, Ulysses Moore'un asıl hilesi?

Hayranlıklarımla,
Pierdomenico

Not: Kulübün adresini aşağıya not aldım.

İÇİNDEKİLER

1. Düşüş *7*

2. Hayali Bir Gümrük İdaresi *15*

3. Kaza *23*

4. Mektup *35*

5. Deniz Maymunları *45*

6. Sığınaklarda *55*

7. Bizimkiler Geliyor *65*

8. Karanlık Pasaport *69*

9. Uyanışlar *77*

10. Tutsak Hayvanlar *87*

11. Postanenin Esrarı *95*

12. Fırtınaların Hanımı *103*

13. Tamtamlar Vadisi *117*

14. Tek Başına *125*
15. Sıfır Radyosu *131*
16. Kaptanın Esirleri *141*
17. Gizli Silah *149*
18. Kaçaklar *159*
19. Hükümlüler *171*
20. Hayvanların Dostu *177*
21. Düello *189*
22. Denizkızı *197*
23. İsyan *205*
24. Değiş Tokuş *215*
25. Denizkızı'nın Şarkısı *225*
26. Denizin Kuralı *233*
27. Kalbin Kuralı *243*
28. Son Bir Seyahat Daha *251*
29. Arkadaşların Kapıları *261*
30. Ayrılışlar *269*
31. Son Veda *273*
32. Cereyan *279*

N° 0
Echo de Fantasie
HAYALLERİN
YANKILARI

KILMORE KOYU

N° 0

HAYALLERİN YANKILARI

Julia duvara sürtünerek birkaç adım daha attı. İçi doldurulmuş bir maymun kuklasının yanından geçip duvarın köşesinden öteki tarafa baktı. Yerde başka kelebekler, yanıp sönen bir ışık, içi doldurulmuş devasa bir yaratığın bedeni ve yarı aralık bir kapı vardı. Tüylü bir el birdenbire ağzını kapadı. Kukla olduğunu sandığı maymunun kolu hızlıca hareket edip onu geriye çekti. Julia gözlerini açıp bağırmaya çalışsa da başaramadı. Yere düşüp kendisini kelebeklerin ve cam kırıklarının arasında buldu. Ayağa kalkmayı denedi ama başına sert ve ağır bir şeyle vuruldu.